

Flacăra 11

Magazin ilustrat fondat în 1911 ● 84 pagini ● 14.800 lei ● anul 2000

SUPER CONCURS

Week-end la munte

SALA DE
LECTURĂ

**SECRETELE PETROLULUI
DIN MAREA NEAGRĂ**

**CANCERUL POATE
FI VINDECAT 100%**

**POVESTEA
DE DRAGOSTE
A LUI ORESTE**

LUMINITA ANGHEL

„Vreau să fiu psiholog!”

OFERTA

Blue Ridge International Computers

Soş. Ştefan cel Mare 50 Sector 2 Bucureşti

Tel.:210.68.28 / 210.68.29 Fax:211.69.68

E-mail: sales@bluridge.eunet.ro

Atc Office

MILENIULUI

INTEL Celeron 433 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc.+CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc HACKER

Intel PIII 500MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc.+CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc gamer

INTEL Celeron 500 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA VOODOO III 2000 16MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Joystick Genius
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc.+CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc Professional

INTEL PIII 550 MHz
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA Diamond Stealth III 32MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard BTC US 107K
WINDOWS 98 (Licenta, Doc.+CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Blue Ridge International Computers își rezervă dreptul
de a modifica prețurile fără o notificare prealabilă.
Oferta este valabilă în limita stocului disponibil.

PHILIPS

intel.

Western
Digital

Microsoft
System Builder

Atc

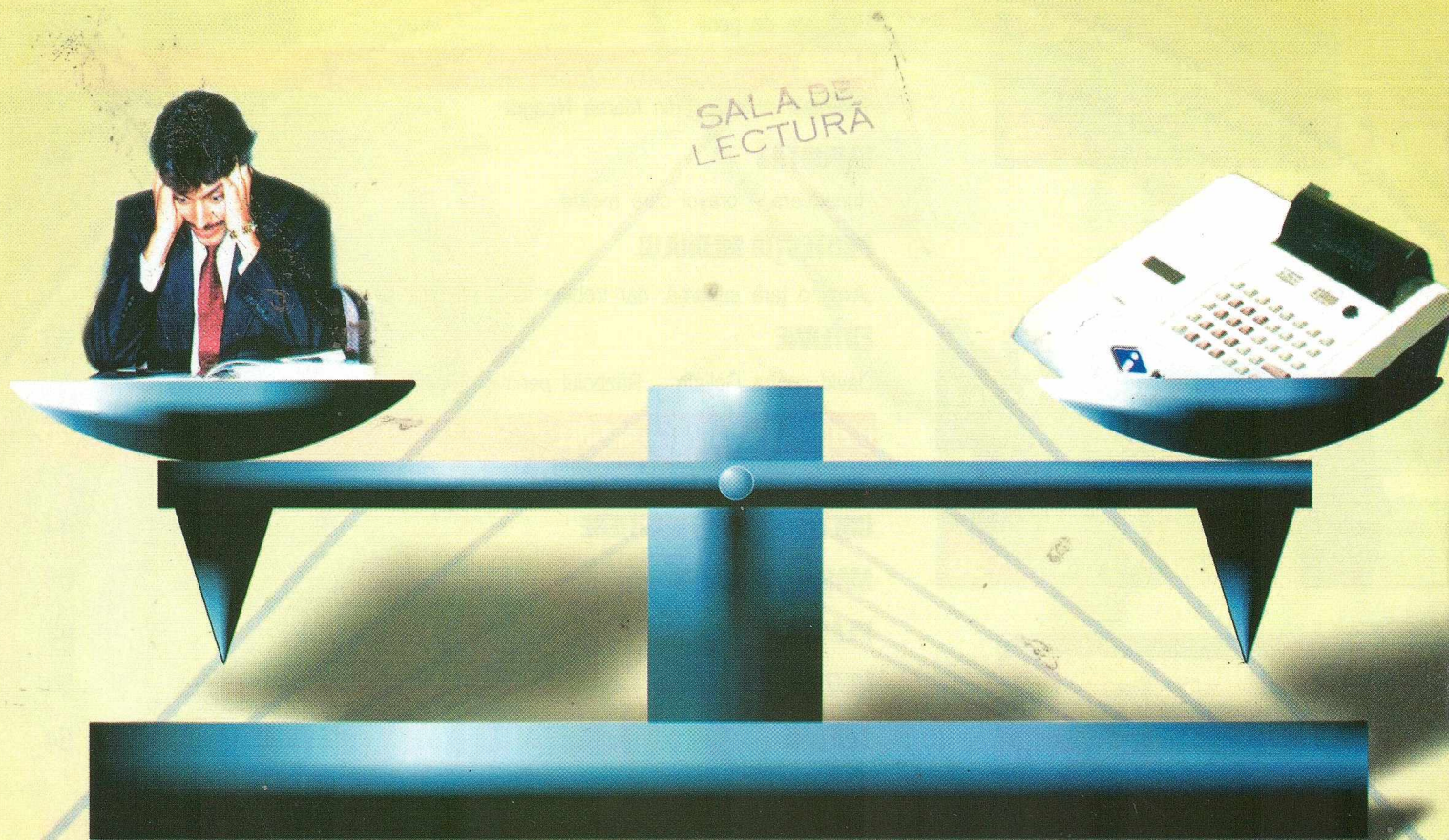

COMPUTERE CU PERSONALITATE

INTRAROM

INTRAROM S.A. SOCIETATE ROMÂNEASCĂ PRODUCĂTOARE DE ECHIPAMENTE ELECTRONICE ȘI DE TELECOMUNICAȚII

PRODUCĂTOR ȘI DISTRIBUITOR AUTORIZAT DE CASE ELECTRONICE
DE MARCAT FISCALE MODEL CR 703.

CR 703 este o casă de marcat fiscală destinată magazinelor mici și mijlocii,
la un preț minim, cu sertar de bani inclus.

Service propriu cu acoperire în toate județele țării, cu un stoc permanent de piese
de schimb, ce permite rezolvarea oricărei defecțiuni în maximum 24 de ore.

COMENZI:

TELEFON: 312.96.24, 312. 96.53

FAX: 312.97.33

HELP DESK:

TELEFON: 204.01.01

FAX: 204.01.03

22

56

61

70

Foto coperta 1 este realizată
pentru FLACĂRA de Dana IRIMIA

SPECTACOL POLITIC

6

Cutia cu candidați

CRONICĂ MĂRUNTĂ

10

MEDICINĂ

14

Cancerul poate fi vindecat sută la sută

REPORTAJ

17

Tunelurile secrete de la Iași

Pepiniera de genii

DOSAR

22

Secretele petrolului din Marea Neagră

REPORTAJ

30

Hunedoara – orașul care moare

PROTECȚIA MEDIULUI

36

„Aveți o țară superbă, dar trebuie să aveți grijă să o păstrați curată”

EXTERNE

39

David contra Goliath – Războiul pentru Ierusalim

O ZI CU... LUMINIȚA ANGHEL

42

„Nici la pâine nu merg nemachiată”

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE

48

MAȘINA DE SCRIS

50

PLASTICĂ

52

MUZICĂ

53

TEATRU

54

Ofensiva dramaturgiei noi

FILM

56

Furtuna perfectă

Cacealmauă încornoraților

FAN

60

INEDIT

61

Mark trăiește de 15 ani în piscina Delfinarului

AMINTIRI

64

Cezara Dafinescu: „Mi se spunea Holly. De la Hollywood”

PROFIL

67

Iuliana Marciuc Posea: „N-aș vrea niciodată să depind de alții”

LOVE STORY

70

A oferi flori i se pare lui Oreste un gest ipocrit

BLITZ

74

SPORT

76

„Tricolorii” – Nu am pierdut decât o bătălie?

HOROSCOP

81

DIVERTISMENT

82

În această lună ne prezentăm din nou la urne. Potrivit sondajelor, vom asista la revenirea iminentă și spectaculoasă la putere a forțelor de stânga. Dar au lipsit ele vreo clipă de la guvernare în acești zece ani? Nu cumva, în jocul politic, curentul de dreapta s-a manifestat cu timiditate și numai o percepție falsă a întreținut iluzia că el s-a aflat la cârmă?

NU NE MAI TRAGEȚI PE STÂNGA!

Desigur, nu este de dorit ca, pe eșichierul politic, stânga să se estompeze până la dispariție. Ar fi inadmisibil într-o adevărată democrație, în care, doar o confruntare între diverse tendințe poate să asigure progresul. Dar, în cele mai multe cazuri, în această perioadă, noi n-am avut parte de un curent de stânga în înțelesul său occidental, care înseamnă nu numai protecție socială, ci și sprijin pentru reformă, pentru crearea unui mediu concurențial unde să se impună și să reziste cel mai bun, pentru întărirea proprietății private și garantarea ei. La noi, în toți acești ani, statul s-a implicat, în continuare, în treburi care nu-l privesc, ca un tată grijuliu care, deși sărac, dă din puțina avere tuturor copiilor săi, numai ca să aibă liniște din partea lor, amânând astfel momentul când n-o să le mai poată satisface pretențiile. Paradoxal sau nu, chiar și guvernarea catalogată de „dreapta” de care ne despărțim n-a avut o orientare clară spre valorile economiei de piață, de parcă între partidele coaliției de guvernământ și cele de la care au preluat conducerea a funcționat o înțelegere ocultă, iar disputele dintre ele n-au fost decât de ochii lumii. De aceea, „schimbarea în bine” a rămas, uneori, o vorbă goală și a funcționat doar pentru unii, noii îmbogățiți în urma unor matrapazlăcuri sporind numărul celor deja știuți și nepedepsiți de lege. Această

situație ambiguă în care ne aflăm se datorează, în primul rând, trecutului totalitarist care și-a cosmetizat imaginea și a devenit, chipurile, de „stânga”, susținut de politicianul versat care este Ion Iliescu. Numai că această „stângă” de sorginte moscovită este incapabilă de înnoire și nu are cum să provoace o relansare economică, să asigure un trai îmbelșugat și prestigiu pe plan internațional României. Pentru ea puterea este un scop în sine și nicidecum o posibilitate de a face bine celorlalți. De aceea, în cazul în care, în ziua de 26 noiembrie, nu-i vom reteza șansa de a se instala din nou în fruntea noastră, putem prevedea de pe acum incapacitatea României de a se trezi „din somnul cel de moarte”, în care ne-am adâncit, de data asta din propria noastră voință, nu la ordinul unor tirani. Putem desluși de pe acum reticența sporită față de noi a membrilor Uniunii Europene printre care dorim să ne numărăm și care va rămâne pentru români un miraj tot mai îndepărtat. Ar fi nedrept pentru destinul urmașilor noștri să nu ne croim „o altă soartă”, alegând cu luciditate pe cei care nu doresc să ne mai impună rigurile unei existențe potrivit unor precepte învechite, aruncate la coșul istoriei. Adică exact cele pe care le susține cu fervoare candidatul P.D.S.R. la funcția de președinte al României.

București, 29 octombrie

Sion Briciu

CUTIA CU

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ, M. FELIX și ROMPRES ■

Într-o societate dominată încă, din nefericire, de sindromul „tătuclui”, în care o majoritate absolută a populației așteaptă ca un om – și nu o sumă de instituții – să rezolve, prin simpla bunăvoință, dublată eventual de scilipiri geniale, nenumăratele probleme cu care se confruntă oamenii de rând, candidaturile pentru funcția supremă în stat sunt, din păcate, cu mult mai importante decât cursa electorală a partidelor. Și nu mult a lipsit ca numărul aspiranților la Cotroceni să-l egaleze pe cel al formațiunilor politice aflate în cursă pentru Parlament.

ILIESCU, CONDAMNAT/LA AL PATRULEA MANDAT

Ion Iliescu va candida, în mod sigur, atât timp cât va trăi. Câte mandate a avut până acum (subiect de dezbatere constituțională) și de câte ori s-a înscris în cursă nu mai contează de mult. Ai fi putut crede că un fost activist PCR de frunte, ceva mai destupat decât cei de deasupra lui, „ostracizat” la un moment dat să fie „doar” director de editură (funcție la care atâția scriitori și critici de prestigiu nici n-au putut să viseze), se va simți răzbunat și împăcat cu soarta sa după ce valurile unei revoluții au reușit să-l îmbrâncească în scaunul celui care îl dezmoștenise cândva, Nicolae Ceaușescu. N-a fost să fie așa. Șef al statului român în trei rânduri, adunând șapte ani la Cotroceni, Iliescu mai vrea. I-a plăcut. În plus, până acum, scorul e egal în manual: Ion Iliescu și-a scrijelit

numele în pagina de Istorie ca primul președinte democratic ales, dar și legat de cruntele mineriade. Or, dacă s-ar mai adăuga „primul președinte al mileniului trei”, eventual „președintele sub al cărui mandat România a intrat în NATO”, una peste alta parcă ar putea să iasă liniștit la pensie.

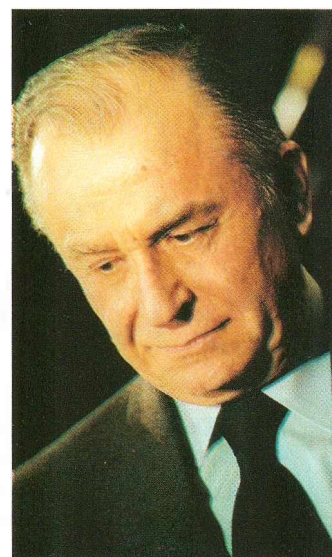
De fapt, e ceva mai complicat: dincolo de ambițiile sale, **Iliescu nu poate să nu candideze.** Nu-l lasă partidul. Dacă președintele PDSR a reușit să nu-și lege numele de nici un scandal financiar, nu același lucru se poate spune despre o bună parte a anturajului său, oameni care au o nevoie disperată ca Iliescu să ocupe din nou prima funcție în stat. Mai ales că, printr-o logică specifică meleagurilor dâmbovițene, toate scandalurile iscate în ultimul an și în care este implicat numele liderului PDSR sau ale apropiaților săi (afișele electorale din '96, „Eterna și fascinantă Românie”, „firul roșu” etc.) n-au

făcut decât să-i sporească lui Ion Iliescu procentele din sondajele de opinie.

Astfel, împins din spate de orgolii, resentimente (față de cei care au întinat ideile comuniste), dar și de interesele celor din jur, Iliescu este condamnat să candideze perpetuu. Rămâne de văzut dacă și noi suntem condamnați.

HANDICAPUL DE A AVEA BUN-SIMȚ

Întrucât transferul de la Banca Națională la Guvern a avut loc fără ocuparea de către altă persoană a funcției de guvernator BNR, Mugur Isărescu rămâne într-o (încă) nescrisă Carte a Recordurilor românești drept demnitarul cu cea mai longevivă „continuitate la locul de muncă”: mai mult de zece ani – timp în care s-au schimbat doi președinți, cinci premieri (din care unul este el însuși), peste două sute de miniștri, Opoziția a venit la putere, au avut loc evenimente majore –

70 de ani, căsătorit, fără copii, inginer. Conducător al UTC, secretar CC PCR, secretar de partid în Timiș, prim-secretar în Iași, președinte al Consiliului Național al Apelor, director al Editurii Tehnice, președinte CFSN, președinte CPUN, președinte al României, președinte FDSN, președinte PDSR. În timpul regimului Iliescu, România a semnat Tratatul cu Ungaria, a devenit membru asociat al UE, a semnat Parteneriatul pentru pace. În același timp, au avut loc evenimentele sângeroase de la Târgu Mureș și primele patru mineriade, care au distrus integral capitalul de imagine câștigat în decembrie 1989

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

- 02.10. Un senator PRM a cerut reabilitarea lui Ceaușescu ● Dumitru Dragomir a fost reales în funcția de președinte al LPF
- A sosit la București José Carreras ● Pensiile se majorează cu 10 la sută ● Media Pro Pictures va ecraniza viața Andreei Răducan ● Un deputat communist a afirmat în ședința Parlamentului de la Chișinău că tricolorul este un steag fascist.
- 03.10. Legea caselor naționalizate a trecut de Senat.
- 04.10. La Hotel Parc din București a început Conferința Europeană ILGA (homosexuali și lesbiene).
- 05.10. A murit Cătălin Hăldan, căpitanul echipei Dinamo ● Media de viață a românilor se situează în jurul vârstei de

65 de ani ● Ion Iliescu s-a lansat în cursa prezidențială.

06.10. Aflat în vizită la Roma, Emil Constantinescu i-a oferit Papei o icoană ortodoxă de doi metri pătrați.

07-08.10. Theodor Stolojan a intrat în cursa pentru Cotroceni ● Naționala de fotbal a încasat trei goluri de la selecționata Italiei în calificările pentru Campionatul Mondial din 2002.

09.10. Cehii pierd controlul la TEPRO Iași ● În portul Constanța s-a descoperit un bordel plutitor ● La Iași, un căpitan de poliție a omorât în bătaie un tânăr.

10.10. Mircea Dinescu a fost discutat în cadrul CNSAS pentru că s-a lansat în politică ● La Spitalul Clinic Fundeni a fost realizată prima operație de transplant a unei porțiuni de ficat de la mamă la fiică ● S-a deschis TIB 2000.

CANDIDAȚI

51 de ani, căsătorit, doi copii, licențiat în relații economice internaționale. Angajat al Institutului de Economie Mondială, diplomat la Ambasada României din Statele Unite, guvernator al BNR, prim-ministru. Sarcinile principale ale Cabinetului Isărescu sunt de a elabora Strategia de dezvoltare economică a României pe termen mediu și de a stopa declinul economic. Ezităările lui Mugur Isărescu de a intra în cursa prezidențială au fost laudate de Gabriel Liiceanu, care a comentat astfel: „Lichelele nu șovaie. Dau buluc”

50 de ani, căsătorit, două fiice, licențiat al Facultății de Filosofie a Universității din București, secția Sociologie. Jurnalist, poet, președinte PRM

interne și externe (mineriade, războaie, revoluții, catastrofe aviatice, dezastre naturale) și o bună parte a omenirii a crezut că a trecut deja în mileniul trei, ceea ce nu era cazul.

Este indiscutabil faptul că simpla rezistență, atâtea vreme și în atare condiții, într-un post de mare răspundere, este o dovadă de competență. Altfel spus, dacă pe un om numit de Iliescu, Constantinescu nu doar că l-a păstrat, dar l-a propulsat către șefia Guvernului, apoi către Cotroceni – înseamnă că respectivul chiar are calități independente de obligațiile politice, aspect discutabil în cazul contracandidaților săi.

În vremuri de restriște, Banca Națională a rezistat, iar rezervele valutare au crescut – e un fapt. Un fapt e și acela că moneda națională s-a prăbușit vertiginos. Putea face Isărescu mai mult, ca guvernator al BNR? La această întrebare doar un finanțist (neînregimentat politic) ar putea răspunde. Putea Isărescu să facă mai mult, într-un an, ca premier? Aici ne încumetăm să răspundem și noi: da, dacă avea mai mult tupeu și mai multă susținere politică.

Referirea la tupeu nu este întâmplătoare: dincolo de însușirile sale de finanțist, toate celelalte calități ale premierului pot deveni cu ușurință defecte în agitata lume politică românească. Discreția, eleganța, bunul-simț, modestia, temperanța

sunt trăsături remarcabile într-o lume civilizată, care însă constituie serioase handicapi în România sfârșitului de mileniu.

MIC TRATAT DE CONSECVENȚĂ

„Theodor Stolojan este primul om politic român care vine de undeva”, a afirmat poetul Mircea Dinescu la lansarea candidatului PNL, făcând referire la activitatea lui Stolojan ca expert la Banca Mondială.

Asistăm la întoarcerea pe dos a lozincilor feseniste anti-occidentale ale anului 1990: atunci erau blamați cei care trăiseră prin cele străinătăți, acum evadarea peste graniță a devenit o virtute. Osanalele lui Dinescu ascund două erori. În primul rând, nu numai Banca Mondială (străinătatea, în general) înseamnă „undeva”. Competența profesională (fie ea manifestată doar în țară) ori consecvența într-o idee generoasă (scump plătită) sunt, cel puțin la fel de mult, „locuri” din care se poate „veni”. Oare Corneliu Coposu, de pildă, nu „vene” de nicăieri? În al doilea rând, faptul că Stolojan a fost apreciat de o instituție bancară internațională este tot atât de relevant pentru calitățile sale de posibil președinte pe cât este, să zicem, recunoașterea mondială a calităților de fotbalist ale lui Gică Hagi. Un președinte nu trebuie să fie un bun finanțist

– are contabili la Cotroceni.

Pe de altă parte, dacă Stolojan vine de undeva, mai rămâne de văzut unde se duce. După ce încăpățănarea lui Valeriu Stoica de a-l avea drept candidat a dus la ieșirea PNL din Convenție (a doua oară!) și la plecarea din partid a unor oameni de talia lui Decebal Traian Remeș, așteptăm să vedem dacă un om care recunoaște că și-a ales formațiunea politică după calcule bazate pe sondeje (deci nu după ideologie!) reprezintă cel mai bine doctrina liberală. Și, evident, dacă sângele campaniei din '96 se poate face apă.

BARDU' ȘI BARDA

Despre Corneliu Vadim Tudor nu sunt prea multe de spus. Nici măcar faptul că, în ultimele sale apariții TV (până la ora când scriu aceste rânduri), s-a manifestat în mod civilizat. Bardul care s-a remarcat agitând barda a mai traversat asemenea perioade, ceea ce nu înseamnă nimic, în afară, poate, de o anumită strategie, care implică alternarea ieșirilor violente cu momente de acalmie – în definitiv, omul e sociolog.

Cu Vadim Tudor intrăm, pe scara coborâtore a sondajelor, în zona celor care nu au nici o șansă să ajungă la Cotroceni. Ei candidează pentru a spori timpii de antenă ai partidelor respective, pentru a se antrena în vederea unor vremuri în care chiar ar putea avea șanse, pentru continuitatea imaginii și/sau pentru că nu se pot abține să

11.10. Direcția Generală a Penitenciarelor a luat inițiativa editării unei cărți de povești pentru copii scrise de pușcăriași ● Mugur Isărescu și-a anunțat candidatura ● Antena 1 a dat-o în judecată pe Mihaela Rădulescu ● Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului, a primit „Diploma Honoris Causa” a Academiei Române ● Medaliații de la Sydney au fost premiați la Cotroceni.

12.10. A început campania electorală ● Grupul Renault a lansat noul model SuperRNova ● Ion Țiriac a demisionat din funcția de președinte al COR ● Remeș a propus acordarea unui avans numai pentru păgubiții FNI considerați „cazuri sociale”.

13.10. Fiecare păgubit de la FNI va primi câte 14 milioane de lei ● Colegiul medicilor din Hunedoara l-a găsit nevinovat

pe doctorul Oană în cazul Andreea Răducan.

14-15.10. Peste un milion de pelerini au fost la Hramul Sfintei Parascheva în Iași; primăria le-a oferit 30.000 de sarmale.

16.10. A fost desemnat Biroul Electoral Central ● Nava rusească „ST 1315” cu 36 tone de uraniu la bord a părăsit portul Sulina.

17.10. Scandalul Andreea Antonescu de la André este pe primele pagini ale majorității ziarelor ● Scandalul declanșat în organizația PD de Constanța ia proporții ● Grave neînțelegeri în boxul românesc, avându-i protagoniști pe Ion Șerban și Gheorghe Simion.

18.10. O țigancă din Bacău a devenit mamă la numai... 11 ani ● Elena Cârstea candidează pe listele Alianței Naționale,

candideze.

Ar fi o imensă greșeală însă să considerăm candidatura liderului PRM drept neimportantă. Dacă sondajele nu greșesc în mod flagrant, el nu va ajunge la Cotroceni, dar va câștiga procente importante pentru partid, deschizând calea unei negocieri post-electorale la sânge. Să nu vă mirați dacă o să vedeți doi-trei miniștri peremiști, eventual la Interne sau la Apărare.

Cât despre mecanismul pe care se bazează succesul mesajului lui Vadim Tudor, acesta e foarte simplu: oamenii sunt exasperați de nedreptăți, n-au încredere în nici un fel de justiție și atunci e ușor să-i cucerești spunând ori sugerând că vei umple pușcăriile prin procese sumare sau chiar fără nici un proces. Paradoxul este că în urma unui astfel de proces și-a pierdut viața chiar idolul lui Vadim Tudor...

Și ar mai fi ceva care nu poate fi neglijat: faptul că liderul PRM este cel care s-a zbatut și a reușit să-i obțină cetățenia română lui Ilie Ilieșcu – lucru pe care putea să-l facă oricare alt politician ori partid, mai ales dintre cei aflați la putere!

PARIUL CU CANDIDATURA

Ca și Iliescu, Petre Roman nu prea are cum să nu candideze. În plus, liderul PD suferă de sindromul „numărului 2”: în 1990 a fost nevoit să-și cedeze partea de popularitate lui Ion Iliescu, iar în 1992 și 1996 lui Emil Constantinescu.

Zestrea cu care se prezintă Roman în alegeri este mai mult decât modestă: la nenumăratele momente și replici istorice pe care ar

vrea să le uite (faza cu „s-au demascat!”, fetele de la Apa- ca, pumnul ridicat la Alba Iulia în 1 Decembrie 1990, „năframa Transilvaniei” și, mai ales, calitatea sa și a oamenilor săi de a se afla cvasi-permanent și la Putere și în Opoziție), s-a adăugat, în prag de campanie electorală 2000, savuroasa relatare a lui Mircea Dinescu asupra modului în care charismaticul lider „s-a cerut” la Externe, punând condiția să nu aibă șef un țărănist.

Dincolo de toate acestea, mai mult sau mai puțin colorate, mai mult sau mai puțin obișnuite într-o democrație băjbăitoare – în definitiv, care demnitar român postdecembrist nu are crescătorie de perle? –, lucrul cel mai împovărător dintre toate este faptul că bucureștenii (o zecime din electorat) nu pot uita cine era prim-ministru în 13-15 iunie 1990. Nu întâmplător, la Convenția Națională a PD din 1996 se anunța că obiectivul-cheie al partidului îl constituie cucerirea Capitalei. Cum a ieșit se știe, drept care, în 2000, PD nici nu și-a mai propus așa ceva! (Alegerea lui Traian Băsescu drept primar general i se datorează în întregime acestuia, dovadă că nu a fost însoțită de procente semnificative în consiliile locale bucureștene).

Cum-necum, „Don Pedro” trebuie să candideze. În turul doi, el va încerca să-și vândă scump puținele procente, deși în România ideea asta este mai degrabă teoretică: electoratul fidel ție nu va sări să-ți execute indicațiile când vei spune „Votează cu ăla!”.

Mult mai important este ce va face PD, în ansamblu, „după”. De aproape un deceniu, răspunzând unei suspiciuni ireprimabile a presei (și

nu numai), liderii săi dau asigurări că orice este posibil, în afară de o împăcare cu PDSR.

Da' dacă PDSR va avea majoritatea?...

OCHI PENTRU OCHI, ALIANȚĂ PENTRU ALIANȚĂ

Evoluția politică a lui Teodor Meleșcanu este cel puțin ciudată. Vreme de patru ani, el rezistă ca ministru de Externe fără să intre în partidul care îl propulsase în acest post, în ciuda presiunilor fățișe făcute, la vremea respectivă, de Adrian Năstase. La sfârșitul mandatului, atunci când era limpede pentru toată lumea că PDSR va pierde puterea, Meleșcanu se înregistrează și, mai mult, devine șef de campanie al lui Iliescu.

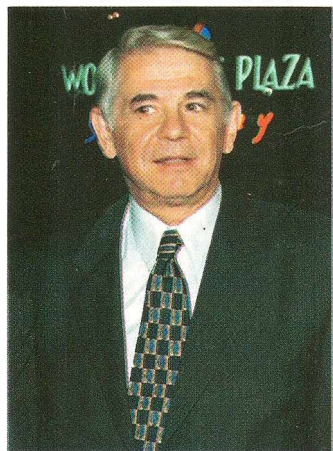
La prima vedere era un gest frumos: iată, omul acesta este fidel forței politice care l-a susținut, chiar știind că merge pe o mână moartă. Numai că, un an mai târziu, la scurtă vreme după ce fusese ales vicepreședinte al PDSR, Meleșcanu își ia jucăriile și pleacă în opoziție.

În opoziție, însă, nu-i ca la putere. Vreme de trei ani,

56 de ani, căsătorit, doi copii, licențiat și doctor în științe economice. Ministru de Finanțe, președinte al Agenției Naționale de Privatizare, prim-ministru al României, economist-expert la Banca Internațională de Reconstrucție și Dezvoltare, angajat al Tofan Grup, membru în Consiliul consultativ al FPS. La alegerile generale din 1996 a făcut parte din Comitetul de Sprijin pentru candidatura lui Ion Iliescu la Președinția României. În 1991, imediat după desemnarea sa ca premier, declara: „Nu fac parte din nici un partid politic și nici nu intenționez să intru într-un partid sau să fac din această activitate un capital politic. Nu intenționez să particip la alegerile care vor veni”

59 de ani, căsătorit, un copil. Licențiat al Facultății de Drept. Din 1966 lucrează în Ministerul Afacerilor Externe, la Direcția Juridică și Tratat. Ambasador, ministru de Externe. Membru PDSR, șeful Comitetului național de sprijin al candidaturii lui Ion Iliescu la Președinția României, vicepreședinte al partidului, se retrage din PDSR, înființând Alianța pentru România, al cărei președinte este. Ca ministru de Externe, a demarat acțiunile de aderare la Uniunea Europeană și la structurile euro-atlantice

partid condus de Virgil Măgureanu ● Peste o sută de păgubiți FNI au intrat în greva foamei chiar în sediul Parlamentului; târziu în noapte au fost scoși din clădire de către forțe ale SPP ● Au fost întrerupte lucrările de restaurare a Coloanei Infinitului, șantierul fiind debransat de la rețeaua electrică ● Isărescu a prezentat în Parlament raportul guvernării ● Se scumpește benzina.

19.10. Marin Luțu a fost eliberat ● O echipă de medici din Timișoara a efectuat primul implant de stimulator cardiac la un sugar.

19.10. „Ballet for Life”, spectacol al Companiei celebrului Maurice Béjart, la Teatrul Național din București.

20.10. Pedofilul din Suceava a fost condamnat la 30 de ani de închisoare ● Stelian Dușu a trecut la PNL împreună cu 25

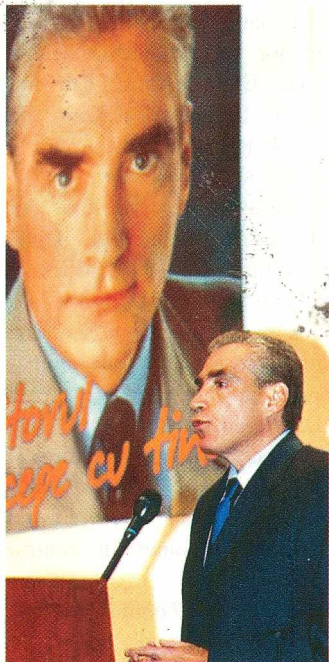
de membri ai filialei PD Constanța ● Francisc Vaștag și Ioan Șerban au demisionat din funcțiile pe care le ocupau la FRB.

21-22.10. Tarifele Romtelecom sunt cele mai mari din Europa ● S-a stins din viață ziaristul Gheorghe Călin.

23.10. Mircea Răceanu a fost reabilitat ● Incendiu de proporții la Petromidia ● Câteva sute de muncitori disponibilizați de la Uzina Mecanică Sadu au blocat Defileul Jiului ● Guvernul trece la executarea silită a celor cu datorii la întreținere ● Anghel Iordănescu a demisionat de la Rapid.

24.10. S-a lansat „Plai cu Boi”, revista lui Dinescu ● Marian Munteanu a renunțat la candidatură ● Trei tone de droguri au fost arse, în numele legii, într-un cuptor de la Petrobrazii ● IML a dat verdictul: Cătălin Hăldan a murit din cauza unei afecțiuni

54 de ani, căsătorit, doi copii, inginer, doctor în științe, profesor universitar. Prim-ministru în guvernul provizoriu, apoi în cel rezultat din primele alegeri. Debarcat de minerii lui Cozma, cu acordul președintelui Iliescu. „Aripa Roman” a FSN devine PD (FSN), al cărui președinte este. Președinte al Senatului, apoi ministru de Externe

numele lui Meleşcanu practic n-a contat pe scena politică, pentru ca în 2000 să fie scos din insectar în două moduri total opuse. Pe de o parte, Meleşcanu s-a trezit a fi singura victimă (în sondaje) a scandalului Costea – conform zicalei „Unde dai și unde crapă!” –, iar pe de altă parte ApR s-a trezit curtată intens de PNL, care, ieșit dintr-o alianță, își căuta febril alta.

Numai că mariajul contra naturii (social-democrați cu liberali), anunțat cu surle și tobe, n-a mai avut loc din cauza unei duble încăpățănări având drept obiectiv Palatul Cotroceni: Valeriu Stoica a insistat pentru Theodor Stolojan, în vreme ce Teodor Meleşcanu a insistat pentru Teodor Meleşcanu.

A rămas ca-n gară: liberalii susțin un alt social-democrat, iar aperiștii au rămas singuri. Chestie de destin.

IGEN

Candidatura la Președinție (pentru a doua oară) a lui Gyorgy Frunda este departe de-a fi doar un gest simbolic, în condițiile în care UDMR nu poate obține nici mai mult, nici mai puțin decât procente sale naturale. Pentru cine are ochi să vadă

49 de ani, căsătorit, doi copii. Licențiat în Drept, avocat în Baroul de asistență juridică din Șimleul Silvaniei și Zalău, membru corespondent al Facultății de Drept a Universității Chicago, membru al Fundației „Feature of Europe Foundation”. Membru UDMR, secretar al Comisiei de redactare a Constituției, membru al Delegației române la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (Strasbourg), membru al Comisiei juridice a Adunării

și nu este orbit de naționalism, prezența lui Frunda pe buletinele de vot aduce României un incontestabil atu în fața lumii și lasă, măcar parțial, fără obiect, agitația aripilor radicale din UDMR – căci cine poate susține că minoritarii etnici sunt discriminați câtă vreme un reprezentant al lor candidează liniștit pentru cea mai înaltă funcție în stat?

Dincolo de asta, Gyorgy Frunda rămâne același politician elegant, școlit și lipsit de patimă ca și în anii din urmă. În plus, în acest caz chiar va funcționa cedarea publică a procentelor, în turul doi. Către cine? Rămâne de văzut.

ȘI RESTUL LUMII

Nicolae Cervei, președintele Partidului Liberal Democrat Român, și-a depus candidatura după ce anunțase public că nu vrea să câștige și ar fi fericit să obțină măcar un vot. Ilustrul avocat, care înființase în '90 un partid socialist liberal (sic!), a intrat și-a ieșit din PNL, s-a aliat și s-a dezaliat cu PL'93, a reușit, totuși, iată, performanța de-a strânge cele 300.000 de semnături cerute de legea electorală.

Marian Munteanu și-a terminat a doua aventură politică la fel de brusc cum o începuse, renunțând să mai candideze pe motiv că Alianța Națională n-a promovat tineri pe locurile eligibile. În replică, Valeriu Tabără și Virgil Măgureanu au precizat că era vorba de tineri proveniți din rândurile Mișcării pentru România. Astfel, la zece ani după Piața Universității, Marian Munteanu a reușit ca, în mai puțin de o lună, de dragul unei candidaturi fanteziste, să compromită

ce nu fusese compromis încă din cea mai frumoasă mișcare a societății civile de după 1989.

Restul...

ÎNVIĞĂTOR VA FI...

E greu de presupus, la ora când scriu aceste rânduri, că Ion Iliescu ar putea rata întoarcerea la Cotroceni. El se află în poziția de-a dreptul incredibilă în care nu trebuie să facă absolut nimic pentru a câștiga (de fapt, cel mai inteligent pentru el ar fi chiar să nu facă nimic!).

Suma procentelor contracandidaților săi cât de cât înrudiți politic este insuficientă. E vorba însă de procente din sondaje, adică de cei care s-au hotărât și că și cu cine vor vota. Iliescu poate pierde doar dacă vreunul din ceilalți reușește să aducă la urne marea masă a românilor sătisiți de politică.

În cazul acesta, înviğător va fi Mugur Isărescu.

Consecvența și moralitatea oamenilor publici joacă feste zăriștilor. În numărul precedent am salutat eleganta fostului lider al CNSLR-Frăția, Pavel Todoran, care se retrăsese de la conducerea confederației precizând că nu o face pentru un fotoliu de parlamentar. După închiderea ediției revistei noastre, Todoran s-a răzgândit, la cererea masei – argument invocat în 1990 și de Ion Iliescu pentru a scuza înscrierea FSN în cursa electorală, în ciuda declarațiilor anterioare. Ca un făcut, Todoran va candida tocmai pe listele partidului lui Iliescu. Cine se aseamănă se adună. Prezint public scuzele mele domnului Todoran, pentru greșeala de a-l fi considerat mai moral decât ceilalți lideri sindicali.

cardiace ● CSJ a anulat privatizarea Societății Naționale Tutunul Românesc.

25.10. Remeș și-a rupt un picior ● În Senat s-au dat la iveală concluziile anchetei privind culisele privatizării Romtelecom ● România are aproape un milion de șomeri.

26.10. Pelerinaj la Patriarhie, la moaștele Sfântului Dimitrie ● Ion Țiriac a fost numit în Consiliul de Coordonare pentru refacerea economică a Iugoslaviei ● La Teatrul Național a avut loc un spectacol mai puțin obișnuit: „Levința Men”.

27.10. S-a descoperit un minus de 500 de miliarde de lei în contabilitatea Primăriei Capitalei.

28-29.10. Ministrul german de interne se opune scoaterii României de pe lista neagră a vizelor ● Violențe la finalul me-

ciului Steaua – Rapid.

30.10. Gică Hagi a fost decorat cu Ordinul Național „Serviciul Credincios” – gradul de Comandor ● Bănescu declară că nu are bani pentru subvenții la apă și căldură.

31.10. S-a înființat Asociația Națională a Militarilor din România ● Ca urmare a unor declarații incendiare făcute presei, a demisionat gen. Mircea Chelaru, Șeful Statului Major al Armatei; în fruntea armatei a fost numit gen. Mihail Popescu ● Termenul de preschimbare a permiselor auto s-a prelungit cu șase luni ● Cea mai veche scriere din istoria omenirii, datată cu 5.500 de ani înainte de Christos, a fost descoperită la Tărtăria.

01.11. Dinu Patriciu este noul proprietar al Combinatului Petromidia Năvodari.

GINERELE LUI DUMAS A FOST ROMÂN ȘI SOCIALIST PE DEASUPRA!

La sfârșitul secolului al XIX-lea, la Paris studiau câteva sute de tineri români de familie bună, viitorii specialiști ai României Mari. Mulți dintre ei, din spirit de frondă, ca să șocheze și să-și supere familiile burgheze, se proclamaseră, după ultima modă, socialiști. Așa a apărut, în legătură cu mișcările franceze de stânga, un cerc al studenților socialiști români. Din cerc făceau parte persoane dintr-o gamă largă, pe

mulți având ulterior cariere de succes, deloc socialiste. Dintre ei i-am aminti pe Constantin Garoflid, viitor ministru al agriculturii, dramaturgul Constantin Nottara și, în mod special, pe marele medic-profesor Ion Cantacuzino și pe biologul și exploratorul Emil Racoviță. Tinerii furioși o țineau într-o chermезă continuă în numele luptei de clasă, ba, pe

deasupra, mai și cheltuiau pe materiale propagandistice din banii primiți de acasă, așa că se întâmpla să rămână lefteri,

iar părinții care nu prea voiau să provoace revoluții îi lăsau pe uscat. Într-unul dintre momentele în care erau revoluționari fără de franc, Racoviță și ai săi l-au cooptat în cerul lor pe un adevărat Mecena. Era doctorul Eugeniu Natza, fiul unor chiaburi de pe lângă Ploiești, care-și făcuse studiile la Paris și se însurase tocmai cu fata lui Alexandre Dumas-fiul. După ceva timp, studenții socialiști români și-au terminat studiile și s-au întors în țară. Până atunci însă, au tras nenumărate chermезe în contul „Damei cu camelii”! Dr. Natza nu a mai revenit în țară și fără prea mult avânt revoluționar a urmat o carieră de medic cu cabinet în centrul Parisului.

Toma Roman jr.

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 10 sunt:

- Concurs „O istorie...” - OVIDIU ȘIACOVICI -
Str. Constantin cel Mare Nr.18, Timișoara
- Concurs Sting - LUCIANA STERESCU - Bdul
Camil Ressu Nr.55, Bl.N12, Ap.21, Sector 3, București
- Concurs Nemira - STELIAN CEAMPURU -
Str. București Nr.108, Bl.701-C, Sc.A, Et.1, Ap.4,
Alexandria, Jud. Teleorman
- Concurs Niculescu - IULIANA MUSTAȚĂ -
Str. Vlad Țepeș Bl.58, Sc.A, Ap.7, Et.1, Târgoviște,
Jud. Dâmbovița

FARM-ING
SRL

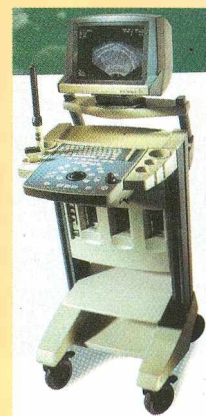
București Str. Baia de Arieș nr. 7, Bl. 11, Sc. 1, Et. 5, Ap. 21,
Sector 6 Tel./Fax: +40.1.411.51.28, +40.1.411.60.73

**REPREZENTANT EXCLUSIV PENTRU ROMÂNIA
AL FIRMELOR:**

**Specializată în
producția de:**

- ecografe cu
ultrasunete (alb-
negru, color, 3D,
Doppler etc.)
- lasere chirur-
gicale

INNOVA
AirTech Instruments

Specializată în producția de:

- analizoare de gaze
- monitoare multigaz
industriale și medicale
- monitoare pentru gaze
toxice

- aparatură pentru măsurarea confortului uman
- aparatură pentru măsurări în procesul de fer-
mentație

REÎNTOARCEREA LA CREȘTINISMUL PRIMAR

De-a lungul timpului creștinii s-au scindat în culte, secte, facțiuni și grupuri care au avut drept consecință primară încălcarea tuturor legilor Noului Testament. Și dacă această tendință este astăzi mai pronunțată decât oricând, comunitatea monahală de la Bose, din Italia, reprezintă o excepție uluitoare și-n același timp binevenită. Deși mănăstirea se află sub patronajul Vaticanului, sub acoperișul ei sunt la fel de bine primiți atât catolicii cât și ortodocșii sau protestanții. Mai mult, în așezământul chinovial de la Bose nu se face distincție între femei și bărbați, aceștia ducând împreună o viață monahală decentă, asemenea primilor creștini. Modul simplu în care este împodobită bise-

rica și iconografia de pe pereții ori de pe zidurile mănăstirii constituie modele fidele ale iconografiei descoperite în catacombele Romei.

O echipă a revistei **Flacăra** a fost invitată la un congres

ortodox, pe care cei de la Bose îl organizează anual de aproape un deceniu. Din informațiile strânse, dar mai ales din discuțiile purtate cu înalții prelați ortodocși și catolici prezenți la manifestare, reporterii noștri și-au dat seama că lumea creștină se află cu adevărat pe drumul întoarcerii către „cultul” pri-

mar al lui Hristos. Despre cum au fost ziaristii **Flăcării** martori la rescrierea istoriei creștine, în pragul Mileniului III, veți putea afla din reportajul pe care-l vom publica în **Almanahul Flacăra 2001**. Tot în această publicație veți putea citi două interviuri realizate cu Enzo Bianchi (fondatorul acestei comuni-

tăți) precum și cu părintele Simeon, starețul mănăstirii ortodoxe de la Essex, din Anglia, acolo unde a călugărit fiul filosofului Constantin Noica. Părintele Simeon este chiar unul dintre personajele volumului „Celălalt Noica”.

Ciprian Enea

STING sponsorul concursului

București
Tel/Fax: 01/224.38.24

Pitești
Tel/Fax: 048/211.850

Târgoviște
Tel/Fax: 045/213.939

- **STING** – turism în Piatra Craiului (oferă reduceri importante pentru grupuri organizate)
- **STING** – stingătoare de incendiu (comercializare și service) accesorii și consultanță P.S.I

CABANA GURA RÂULUI – STING

- 750 m altitudine –
- Masivul Piatra Craiului
- acces auto
- restaurant, bar, terasă
- cazare în camere cu 2 și 4 paturi (apă caldă)

– Rezervări la 094.332.993 / 094.337.936

CONCURS

Week-end pentru două persoane la Cabana Gura Râului Masivul Piatra Craiului

Amplasată la baza Masivului Piatra Craiului
– este locul ideal pentru odihnă,
recreere și drumeție.

MARELE PREMIU – Revelion 2001 pentru două persoane la Cabana Gura Râului.

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe
adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1,
cod 71341, sect. 1 Câștigătorul va fi desemnat
prin tragere la sorți.

Toate taloanele de concurs vor participa la
tragerea la sorți pentru marele premiu
din luna decembrie.

Data limită de trimitere a răspunsurilor
dumneavoastră este **1 decembrie 2000**,
data poștei.

În ce Masiv se află cabana Gura Râului?

- ☐ Bucegi
- ☐ Piatra Craiului
- ☐ Postăvarul

ÎN MUNȚII ORĂȘTIEI, JAFUL CONTINUĂ

Revista noastră a publicat acum câțeva vreme un amplu reportaj despre jaful pe care căutătorii de comori l-au făcut în zona cetăților dacice din Munții Orăștiei. În pofda tuturor măsurilor și ordonanțelor guvernamentale emise la începutul acestui an, interlocutorii noștri și-au manifestat scepticismul cu privire la încetarea flagelului. Și, din păcate, au avut dreptate. Au avut dreptate când au afirmat că tocmai oameni plătiți să apere zona, respectiv polițiștii, vor jefui, mână-n mână, cu tâlharii. Este cazul plutonierului major Gogan, șeful postului de poliție din Orăștioara de Sus, care i-a îndemnat pe numiții Vasile Bodea, Marius Daniel Lucan și Ioan Stanciu să nu recunoască, dacă vor fi cerceți, că au găsit monede antice de argint, și nici că el, ca polițist, ar fi implicat. Cei trei au găsit, la locul numit Ceaga, la câțiva kilometri de

Grădiștea de Munte, 136 monede de argint din vremea împăratului Domițian, inclusiv o toartă, tot de argint, și un inel, din același metal. Valoarea estimată a acestui tezaur ar fi, pe piața neagră, de 20.000 de dolari. De precizat că, legile nefiind suficient de clare, cei trei căutători de comori au fost amendați, conform Ordonanței 43 din 2000, cu câte 10.000.000 lei. Cât despre fostul șef al postului de poliție din Orăștioara de Sus, acesta nu recunoaște acuzațiile aduse de cei trei căutători de comori. Până una-alta, el a fost trecut în rezervă, iar colonelul Petru Coțolan, inspectorul șef al IJP Hunedoara, a declarat că va înainta un raport pentru ca Gogan să fie audiat de Consiliul de Judecată al IJP, după care va fi sesizat Parchetul Militar.

Victor Niță

DOUBLE T
Taxis & Transport

București, Calea Victoriei nr. 2, sector 3
Tel: +40 - 1 - 313.36.42; Fax: +40 - 1 - 315.81.66

**TRANSPORT INTERNATIONAL
DE CALATORI PRIN CURSE REGULATE
CU AUTOCARE 4*.**

**LA CERERE CURSE OCAZIONALE
IN ORICE DIRECTIE**

**GERMANIA
AUSTRIA
ELVETIA
ITALIA
FRANTA**

In curand Spania - Portugalia

CONFORT, SIGURANTA, PROMPTITUDINE.

GEORGE ARION

**O ISTORIE
A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE
ÎN INTERVIURI**

VOLUMUL I
1975 - 1989

FONDAȚIA „PREMIILE FLACĂRA - ROMÂNIA”

CONCURS

Premiu:
O ISTORIE A SOCIETĂȚII
ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE
ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte
4 cărți de GEORGE ARION

Întrebare: Care este prețul
revistei „Flacăra“?

☐ 18.200
☐ 14.800
☐ 15.300

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București,
Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
1 decembrie 2000, data poștei

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
350.000 lei

Întrebare: Care este protago-
nista rubricii „O zi cu...“?

☐ Loredana Groza
☐ Luminița Anghel
☐ Andreea Antonescu

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București,
Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
1 decembrie 2000, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NEMIRA

AGROCOMSUIN BONȚIDA

REȚETA REUȘITEI: MUNCA

Succesul obținut de oamenii de afaceri din România postrevoluționară și-a făcut simțită prezența în multe domenii economice, dar puțini dintre întreprinzătorii din sfera agriculturii au reușit să o scoată la capăt, dat fiind faptul că sistemul legislativ nu încurajează în mod special acest gen de activitate. Dar, cum excepția trebuie să confirme regula, în țara noastră, care odinioară era unul dintre principalii producători de hrană din Europa, mai întâlnim și persoane care au înnotat împotriva curentului și au ieșit la mal victorioși. Un astfel de „kamikaze” este Liviu Florian, patronul firmei **AGROCOMSUIN BONȚIDA** (județul Cluj), care excelează în domeniul zootehniei. Mai precis, ferma sa de porci (care este cea mai mare de acest fel din România, cu un efectiv de peste 80.000 de capete!) este printre puținele care au izbutit să se mențină și să se dezvolte pe piață. Rețeta reușitei domnului Florian este mai simplă decât ar putea crede cineva și nu conține decât un singur ingredient: muncă. Multă muncă, depusă zi și noapte, fără răgaz, până la îndeplinirea scopului final. Produsele fermei transilvănene rivalizează din punct de vedere calitativ cu cele din străinătate. „Uitați-vă la Mercedesurile care trec pe stradă. Eu cred

că românii nu le vor putea produce niciodată. Dar porcii pe care noi îi creștem la Bonțida sunt comparabili din toate punctele de vedere cu

Dragalina (Călărași), pentru că principala problemă cu care se confruntă complexul zootehnic de la Bonțida este lipsa hranei pentru animale. A

hrană necesară creșterii porcilor. Îndeplinirea acestui proiect ar însemna o mare economie de timp și bani pentru **AGROCOMSUIN**, conducând la o mai mare productivitate a muncii precum și la o creștere a calității produselor. În prezent, 10-15 mașini sunt în permanentă mișcare prin țară, achiziționând din diverse locuri hrana necesară animalelor.

Moștenirea lăsată de vechea conducere a întreprinderii din județul Călărași este destul de greu de dus, având în vedere faptul că actualii proprietari vor fi nevoiți să plătească datorii de 32 de miliarde de lei către stat. Domnul Florian crede că numai printr-un management perfect și printr-o eficiență maximă se poate realiza o producție care să acopere datoriile, salariile angajaților și în urma căreia să fie asigurată hrana pentru animale, la un preț acceptabil. Patronul fermei speră ca preluarea unității de la Dragalina să determine producerea de cereale și carne ieftine.

Investiția în preluarea întreprinderii de la Dragalina a fost realizată pentru asigurarea hranei la ferma de porci din Transilvania, solul de dincolo de Carpați nefiind nici pe departe la fel de roditor ca pământul din Câmpia Bărăganului.

Liviu Florian, un manager de succes

cei din Germania”, spune cu mândrie Liviu Florian.

Când ministerul a scos la licitație mai multe IAS-uri, Liviu Florian a hotărât să cumpere și unitatea de la

ținut să achiziționeze o astfel de întreprindere pentru a scăpa de mafia intermediarilor, urmând ca ferma de la Dragalina să furnizeze complexului clujean toată cantitatea de

CANCERUL POATE FI VINDECAT SUTĂ LA SUTĂ

Text: CIPRIAN ENEA ■

Foto: Arhiva spitalului N.G. Lupu și CIPRIAN ENEA ■

Afirmația se referă la cancerul de piele și este argumentată de doctorul Mihaela Leventer ● Acest lucru este posibil datorită aplicării tehnicii Mosh ● Dacă pacienții nu vin însă din pripă la control, intervenția devine tardivă ● Tehnica se cunoștea din 1956, a fost aplicată în străinătate pe scară largă încă din anii '70, dar primul aparat de profil a fost achiziționat de către un spital din România (N.G. Lupu) abia anul trecut

Dr. Mihaela Leventer

În urmă cu aproape jumătate de an revista noastră a început să publice o serie de reportaje despre cancer. Într-unul dintre acele articole vă informam că boala secolului nu poate fi vindecată sută la sută decât în cazul în care aceasta era descoperită încă înainte de a se declanșa invazia tumorală, adică în așa-numitul grad 0. Acum însă reporterii noștri au intrat

în posesia unor informații conform cărora teribilul cancer poate fi vindecat sută la sută și în stadiul incipient al invaziei tumorale, în cazul cancerului de piele.

Se pare că singurul medic din România capabil să garanteze vindecarea sută la sută a cancerului de piele depistat în faza incipientă este dermatologul Mihaela Leventer, specialist al spitalului

N.G. Lupu. Doamna Leventer este unicul specialist care a aplicat până acum la noi în țară tehnica Mosh, datorită căreia cancerul de piele și-a găsit nașul. Pentru a oferi celor suferinzi de această boală cât mai multe amănunte i-am solicitat Mihaelei Leventer un interviu.

Rep: – Cum ați ajuns să învățați să operați cu ajutorul tehnicii Mosh, dat fiind faptul că în România, până înainte de a interveni dumneavoastră, această tehnică era practic inexistentă?

M.L. – Eu mi-am dorit dintotdeauna să fiu la curent cu tot ceea ce se întâmplă atât în plan intern cât și internațional, în domeniul dermatologiei. Din acest motiv am avut o activitate de documentare, informare și schimb de experiență extrem de intensă. Deoarece știam din revistele de specialitate ce înseamnă chirurgia Mosh, în 1996 am profitat de prima ocazie ivită și am făcut un curs la Lisabona, împreună cu Antonio Picoto, șeful dermatochirurgiei din Portugalia. La acel curs au mai participat încă 10 specialiști (singurul medic est-european din grup am fost eu). Printre

aceștia s-a aflat și Perry Robins, președintele fondator al „Societății Internaționale de Chirurgie Dermatologică”. Doctorul Robins mai este denumit și „Mister Nas”, deoarece singurul lui domeniu în care operează este nasul. Dar, în operarea organului respectiv este cel mai bun din lume având, practic, peste 30.000 de operații realizate în ceea ce privește cancerul din zona nasului. La acest congres, toți specialiștii și-au prezentat modul propriu în care efectuează operațiile chirurgicale.

– Ce este tehnica Mosh?

– Tehnica Mosh este un mod de intervenție chirurgicală ce oferă doctorului posibilitatea să extragă tumorile bolnave de pe suprafața pielii în proporție de sută la sută. Ea a fost descrisă pentru prima oară de către doctorul Frederich Mosh în 1956 și 10 ani mai târziu ea s-a impus în arsenalul practicilor chirurgicale datorită lui Perry Robins, cel care a antrenat, începând din acel an, un important număr de medici în dezvoltarea și practicarea acestei tehnici. Pe scurt, chirurgia Mosh constă într-o foarte bună colaborare între

echipa de chirurzi și o echipă alcătuită din doi medici patologi și doi asistenți. Chirurgul taie bucăți de bolnavă și o trimite la laborator. Ca să înțelegi mai bine de ce este atât de faimoasă tehnica aceasta trebuie să fac o scurtă comparație între modul în care operează medicina clasică și cel folosit de practicanții chirurgiei Mosh. În medicina clasică se tăia bucata bolnavă în forma unei felii de pepene, iar incizia era făcută cu o anumită „marjă de siguranță” de jur împrejurul piesei extrase. Dar toată intervenția ținea de hazard și pacientul era la cheremul bolii. Doctorul nu putea observa cu ochiul liber dacă au fost extrase sau nu toate tumorile. Piesa era luată, pusă în parafină pentru a se întări, colorată, după

în care se fac aproape 100 de tăieturi, și după fiecare dintre acestea se așteaptă analiza laboratorului. Din acest motiv unele operații durează ore bune în șir, dar totul se face cu o precizie de milimetru. Cancerul acesta al tegumentului este foarte păcătos. Pot să vă dau ca exemplu un caz de la Lisabona când am asistat la operarea unui cancer al pielii apărut lângă ureche. În urma analizei cu metoda Mosh, chirurgul a operat pe o porțiune care s-a întins de la ureche și până în zona gâtului, sub bărbie. Evident că în cazul unei operații clasice ar fi fost foarte greu ca în urma unei simple intervenții chirurgicale clasice să-ți treacă prin cap, ca doctor, să înlături o porțiune atât de mare.

MEDICINA ROMÂNEASCĂ ARE, ÎN CONTINUARE, SPECIALIȘTI DE RENUME

care se făceau secțiunile în plan transversal, pentru a se vedea la microscop dacă au fost înlăturate sau nu toate celulele canceroase. Întregul proces dura două săptămâni. Dacă după acest timp se constata că nu au fost înlăturate toate tumorile, intervenția trebuia reluată, dar tot pe ghicite. Între timp boala se agrava și pacientul risca să ajungă la metastază. În cazul tehnicii Mosh însă, lucrurile stau cu totul altfel. Acum există un aparat care îngheață piesa extrasă în timpul operației și această porțiune este verificată pe loc de echipa de patologi. Ei dau chirurgului în timpul operației informații precise asupra locului în care se află tumora și cel care operează știe cu exactitate de milimetru ce trebuie înlăturat și ce nu.

– Și dacă apar, în timpul operației, de exemplu, 20 de secțiuni cu tumoare, chirurgul face tot atâtea tăieturi, așteptând, după fiecare intervenție, rezultatul laboratorului?

– Vreau să vă spun că sunt o sumedenie de cazuri

– Cum a ajuns la noi în țară un asemenea aparat și de ce a sosit abia în pragul Mileniului III?

– Vedeți dumneavoastră, această aparatură este deosebit de scumpă. Spitalul nostru a plătit nu mai puțin de 25.000 de dolari pentru un asemenea aparat, la mâna a doua. Or, știm cu toții situația în care se află întreg sistemul sanitar românesc. Apariția acestei aparaturi în România aș putea spune că ni se datorează mie și doamnei conferențiar doctor Stănicănu, din cadrul secției de patologie a spitalului N.G. Lupu.

– Este adevărat că până acum în România nu s-au realizat decât două intervenții chirurgicale, cu tehnica Mosh, la Spitalul N.G. Lupu?

– Da, eu am realizat până acum singurele intervenții de acest gen din România. E adevărat că de când oamenii au aflat de existența acestui aparat am fost asaltată de bolnavi. Trebuie să știți aici câteva lucruri. În primul rând, acest aparat, numit criostat, nu este folosit doar

Prima pacientă operată în România prin metoda Mosh, înainte de intervenția chirurgicală

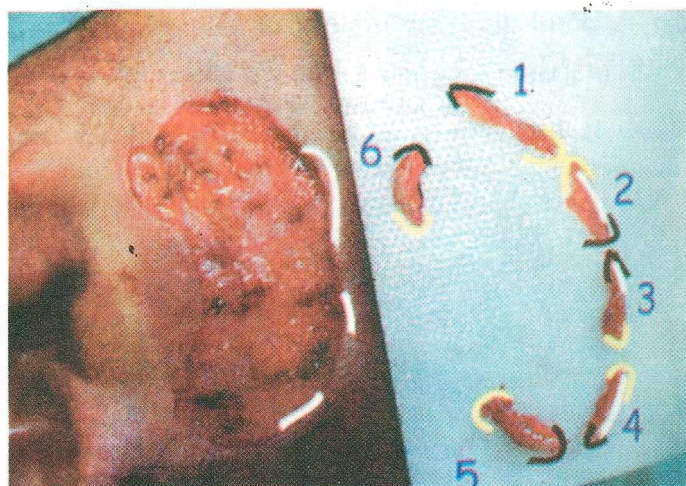

Înainte și imediat după operație. A se observa că tăietura e mult mai lungă decât „buba” vizibilă cu ochiul liber

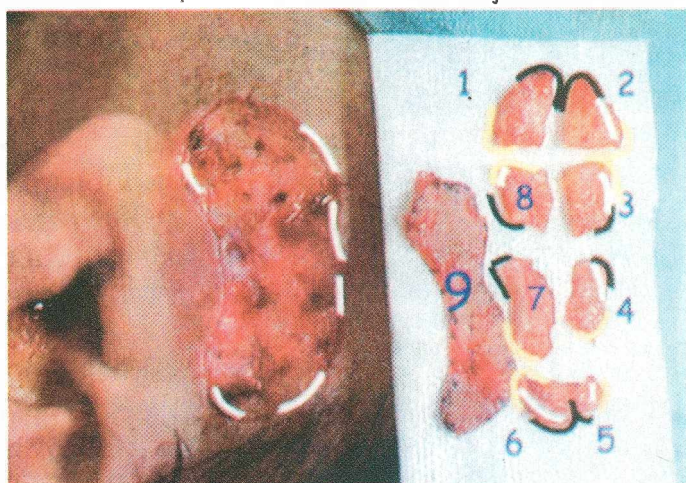

Aparatură necesară tehnicii Mosh

Bucăți de secțiune care indică, în funcție de culoarea conturului, ce trebuie și ce nu trebuie să mai înlăture chirurgul

de mine ci el deservește laboratorul de patologie din cadrul spitalului nostru, pentru efectuarea unor analize extrem de complexe. În al doilea rând, în timpul unei operații, vă dați seama că la o sută de secțiuni câte se analizează, criostatul trebuie folosit exclusiv pentru un singur bolnav. Din acest motiv, o intervenție chirurgicală prin intermediul tehnicii Mosh în țara noastră este foarte scumpă, iar spitalul nu-și poate permite să plătească acest tratament. Pe de altă parte, în cadrul spitalului nostru nici nu există un serviciu prin care, să spunem, un om bogat ar putea să ceară ferm o astfel de intervenție, pentru că și-o permite din punct de vedere financiar. E o situație într-adevăr mai delicată pentru cei care ar dori să apeleze la tehnica Mosh. În ceea ce mă privește, eu am fost extrem de încântată că a apărut acest aparat la noi în țară și l-am putut folosi în dermatologie. Ce urmează însă rămâne de văzut.

— La începutul interviului

ne-ați vorbit despre anumite stadii ale bolii, în care aceasta poate fi tratată. Se poate să dezvoltați puțin subiectul?

— În primul rând, este bine de reținut că nu orice cancer al pielii poate fi tratat prin această metodă. În al doilea rând, este foarte important ca bolnavii să se prezinte cât mai repede cu puțință la doctor pentru ca boala să fie depistată la timp. Metoda Mosh este într-adevăr extraordinară, dar are limitele ei. Recomand tuturor celor care au tot felul de bube și iritații ale pielii care nu dau semne de vindecare „de la sine” să se prezinte imediat la medicul dermatolog. Există o serie de oameni care au un grad ridicat de cancer al pielii. Aș vrea aici să-i numesc în primul rând pe cei care stau foarte mult în soare: țărani, marinarii, pescarii etc. La țară, în special, există un curent de opinie oarecum defavorabil doctorului. Țăranii se duc la vindecători sau apelează la tot felul de leacuri tradiționale care nu fac altceva decât să irite tumora. Numai în ultimul timp au venit la mine patru pacienți grav bolnavi de cancer al tegumentului care, cu ceva timp în urmă, apelaseră la un vindecător venit din Basarabia. Acesta le vânduse o miraculoasă cremă „garantată”, despre care le-a spus că-i confecționată din GÂNDACI DE BUCĂTĂRIE! În aceste condiții vă închipuiți că boala avansează, de multe ori, iremediabil. Omul se mai lasă păcălit și de faptul că buba de acest gen nu îl doare și pică într-o altă capcană, cea a nepăsării. Există țări unde datorită unui program de educare bine pus la punct mortalitatea datorată cancerului de piele este un lucru foarte rar. Pe primul loc în topul statelor care evită moartea cauzată de cancerul pielii este Japonia. România este o țară cu o predispoziție relativ redusă la această boală dar, din cauza lipsei de educație, mortalitatea este ridicată.

TUNELURILE SECRETE DE LA IASI

Text și foto: CĂTĂLIN ȘERBAN ■

Cunoscute de către istorici, folosite de copii la jocurile lor gen „hoții și vardiștii”, dar nebăgate în seamă de către autorități, tunelurile Iașiului formează adevărate labirinturi. Multe sunt inundate, altele sunt surpate sau umplute cu pământ; la începutul celui de-al doilea război mondial, au fost cartografiate și catalogate 1.000 de catacombe, dar cifra reprezintă, potrivit istoricilor, numai o treime din numărul lor real. Întreg Centrul Civic al orașului este construit pe o asemenea rețea de tuneluri, multe dintre ele înalte să poți manevra cu ușurință un camion de mare tonaj prin interior.

Folosite în Evul Mediu drept loc de refugiu în calea deselor năvăliri tătare, tunelurile se împart în **galerii negustorești**, în care erau depozitate butoaiele cu vin și alimentele crâșmelor, și **galerii boierești**, care comunicau, la suprafață, cu locuința celui care le-a construit. Indiferent de destinația lor, toate au exercitat, de-a lungul deceniilor, o atracție irezistibilă atât pentru cercetători, cât și pentru oamenii obișnuiți. Au fost investigate, atât cât s-a putut, centimetru cu centimetru, în căutare de vestigii, comori sau cine știe ce piese de va-

loare. „Orașul de sub oraș” rămâne în continuare tăcut și misterios. Vor mai trece încă douăzeci de ani, poate, până când cineva le va da o destinație turistică.

BECIUL, CU MULT MAI SCUMP DECÂT CASA

În Evul Mediu, orice casă mai acătării avea neapărat și un beci. Acesta era destinat, pe timp de pace, depozitării alimentelor necesare gospodăriei, dar pe timp de război, își schimba cu iuțeală destinația. Hruba putea să ascundă cu ușurință familia proprie-

tarului, o parte din agoniseală și chiar o parte dintre animalele casei – în special caii de rasă. Beciurile comunicau, de regulă, între ele, de la o casă la alta, toate reunindu-se într-o

galerie principală, care străbătea orașul în lung. Exista un adevărat labirint format din aceste subterane, încât dacă inamicii ar fi pătruns, printr-o metodă oarecare, în interior, proprietarii puteau să se ascundă imediat după o altă ușă, secretă. Costul de con-

strucție al unui asemenea adăpost era cu mult mai mare decât al casei în sine. Era normal, pentru că viața devenea mai scumpă decât bunurile...

Construite cu bun-simț ingineresc, din piatră și liant, acestea, în mare parte, au rămas intacte, după trei sau patru sute de ani de la ridicare. Când arheologii au început să analizeze în detaliu aceste catacombe ale Iașiului, au rămas uimiți de ceea ce au văzut: aflată la peste cinci metri în subteran, rețeaua de tuneluri se întindea pe zeci de kilometri, unele dintre

acestea fiind construite pe trei niveluri; la un moment dat, unele dintre acestea se deschideau brusc într-o sală mare, de câteva sute de metri pătrați, care ar fi putut aduna la sfat pe vodă și boieri, sau ar fi oferit adăpost câtorva zeci de persoane. La construirea marilor bulevarde ale orașului, buldozerele au distrus iremediabil sute de metri din aceste catacombe, iar fundațiile blocurilor au obturat unele dintre ele. Dar mai există și acum kilometri de catacombe neexplorate. Legendele care au fost țesute în jurul acestora sunt multe. Cea mai frecventă este aceea care relatează despre existența unui tunel secret care făcea legătura între Curtea Domnească, situată în Centrul orașului, și Mănăstirea Cetățuia, de pe unul dintre dealurile care înconjoară Iașul.

La casa Pogor, sediul Cenuclului Junimea, este o porțiune dintr-un tunel care a fost amenajată pentru vizitare,

PEREȚI JILAVI, ÎNTUNERIC ȘI PĂIANJENI MUMIFICAȚI

dar pe o distanță scurtă. Beciul forma un labirint în miniatură în jurul acestei case. La lumina lămpilor fixate în tavan pot fi văzute blocurile de piatră din care au fost construite galeriile. Pe pereții umezi s-a dezvoltat o faună impresionantă. Păianjeni mari, cenușii și-au țesut pânze monstroase, în care s-au prins granule de praf; pe jos, miriapozi ciudați mișună în voie. Pare că un anonim regizor a intenționat să realizeze aici un film de groază.

Chiar în curtea Mănăstirii Barnovschi, două uși metalice aflate sub o streșină de beton închid accesul către ceea ce pare a fi un beci. Lumea ce locuiește în blocurile învecinate nu îi dă prea

Intrarea în tunel pe dealul Galata

multă atenție. Numai preotul mănăstirii cunoaște ca în palmă ciudatele tuneluri ascunse în spatele ușilor. Lat de peste cinci metri, tunelul este lung și sinuos, prelungindu-se până după strada Elena Doamna, situată la mai bine de 50 de metri distanță. Pe pereți, păianjeni mumificați zac atârnați în propriile pânze, și acelea întărite de cine știe câte zeci de ani. Prin tunel se coboară întruna,

de se putea strecura un camion, acesta era boltit, ridicat din lespezi de piatră frumos fasonate. Apa nu era bălțită, semn că provenea din infiltrații. De-a dreapta și de-a stânga culoarului principal se deschideau galerii, unele dintre acestea aflate sub nivelul apei. Deocamdată, nimeni nu s-a încumetat să meargă mai mult de câțiva metri în interior.

La faimoasa berărie Bolta Rece, locul de întâlnire al lui Creangă și Eminescu, tunelul construit acum două sute de ani încă mai este funcțional. Acesta face legătura cu Universitatea de Medicină și

nu, ei povestesc apoi că în interior este rece „ca toamna“, pereții sunt uneori scrijelați cu însemne ciudate, iar de la un punct al traseului încolo, îi iau amețeli și dureri de cap, semn că oxigenul se împuținează. Deocamdată, acestea rămân simple speculații...

Acuta criză financiară prin care trec autoritățile locale face imposibilă amenajarea în vreun fel a acestor catacombe pline de istorie și mister. Străinii care le-au vizitat au rămas uimiți. Unii au spus că ceea ce au văzut erau adevărate bunkere anti-atomice, așa cum numai

ÎN ROMÂNIA, HRUBELE POT ADUCE BANI BUNI

Farmacie, situată la circa 50 de metri în lateral. Și acum, prin acest tunel sunt rostogolite butoaiele cu bere în depozit. Un lift, altădată pe scripeți, acum electric, ȳrcă la bucătărie navetele cu vin și mâncarea. Guri de catacombe pot fi văzute și pe dealurile din preajma orașului. La Galata este o intrare parțial acoperită cu pământ. Copiii mai îndrăzneți, având simțul aventurii, mai intră din când în când înăuntru, după ce o jumătate de zi muncesc să elibereze calea de acces. Fabulând sau

americanii și rușii au; alții au întregat, pur și simplu, dacă aceste minunate construcții au fost puse în circuitul turistic. Și, evident, răspunsul a fost „Nu!“... Chiar și pentru un om cu simțul afacerii redus la strictul necesar, aceste catacombe ar părea ideale pentru o rețea inedită de magazine, pentru restaurante sau, în sălile subterane mai mari, pentru organizarea unor inedite săli de teatru. Deocamdată, banii lipsă din bugetul local fac imposibilă punerea în practică a oricărei idei.

PEPINIERA DE GENII

Text: LILIANA PETRUȘ

Foto: M. FELIX

Prof. dr. Iulian Crețu susține cauza tinerilor geniali, care uneori sunt muritori de foame

Nu știu alții cum sunt, da' eu chiar m-am bucurat când sportivii români, împovărați de atâta glorie olimpică, au mai primit și recompense materiale, aproape cât să le ajungă pentru o viață decentă, pe care, cu siguranță, o merită cu vârf și îndesat. Și tocmai când mă bucuram mai tare, aflu că 15 tineri români, laureați ai olimpiadelor internaționale de matematică, informatică, biologie, chimie, geografie, limba germană și limba latină, sunt premiați de Ministerul Educației Naționale cu sume cuprinse între 1-5 milioane lei. Strâmbe mai sunt contabilitățile acestei țări, dacă pentru mușchii de aur, ca să zic așa, se găsesc zeci de mii de dolari, iar pentru creierele de aur mai rămâne doar un mărunțiș de 5 milioane de lei.

Pe vremea când era vice-primar general al Bucureștiului, prof. dr. Iulian Crețu a fost invitat să participe la festivitatea de premiere a elevilor români laureați ai olimpiadelor internaționale. Și a văzut acolo 32 de copii stincheri, speriați ca niște pui de găină, jenați parcă de faptul că se vorbește despre ei și că primesc niște daruri. „Și după ce îi felicităm ce se întâmplă, cine se ocupă de viitorul lor?“, a întrebat edilul capitalei. „Nu știu, nu m-am gândit la asta“, a răspuns Mihai Golu, ministrul învățământului de atunci. Așa s-a născut ideea unei „fundații a deștepților“, respectiv Fundația Na-

țională Henry Coandă pentru sprijinirea tinerilor supradotați. Păstorul turmei de viitori academicieni, adică dl. Crețu, susține că sufletul său chiar simțea nevoia unei replici pentru imaginea de țară de

nu înseamnă că toți ceilalți copii normali trebuie neglijăți sau că tinerii supradotați nu au nevoie de sprijin. Dumneavoastră știți că avem copii geniali care nu au ce mânca? La sediul ONU există, printre

supradotaților. Sponsorii se duc prin alte părți, statul nu se deranjează nici atât. La concurență cu toți afaceriștii de tranziție, viitorii academicieni nu au nici măcar un sediu de Doamne-ajută, ci două-trei cămăruțe, în mijlocul unui șantier, pe lângă Palatul Telefoanelor. Și totuși, odată ajunsă în acest spațiu înghesuit și sărăcăcios, am avut senzația că totul se transformă în aur. Într-un dulap masiv, ținut sub cheie, se află 866 de dosare însemnând tot atâtea destine atinse de geniu. Chiar mă sperii când realizez că între aceste coperte se află, probabil, elita intelectuală a Mileniului III, un fel

copii handicapați, care îl stresează și în somn: „Mă săturasem să aud doar despre copiii străzii, să fiu întrebat doar despre handicapați, să văd că România este prezentată în lume doar prin imagini cu aurolici. Este foarte adevărat că acești copii există și că ei au nevoie de ajutor, dar asta

alte, o ierarhie a popoarelor lumii funcție de inteligență și creativitate. Am încremenit când am văzut că poporul român ocupă locul al doilea în această clasificare. Și noi nici nu știm!“

După cum bănuieți, probabil, nu este o înghesuială prea mare în contul Fundației

DULAPUL CU 866 DE CANDIDAȚI LA GENIU

de „bombă biologică“ pe care ar trebui să învățăm s-o lansăm când și unde trebuie.

Dintre acești tineri, selecțai în baza rezultatelor obținute la diverse competiții interne și internaționale, 240 sunt deja bursieri în străinătate. Culmea este că nici unul dintre ei nu și-a manifestat dorința de-a rămâne pe afară, deși au fost întrebați. Marius Prisecaru, Alexandru Ene și Alexandru Coita, de pildă, aflați în SUA, i-au lăsat pe americani cu gura căscată. După ce au ajuns acolo ca niște cenușărese, că de-abia și-au adunat bani de drum, acum câștigă în jur de 8.000 de dolari pe lună. Și asta în timpul liber, pentru că au intrat în niște grupe de cercetare, în afara bursei propriu-zise, ca să aibă din ce

desigur, se stabilesc alte priorități, pe care ne jenăm, pur și simplu, să le numim, din

toate, cineva trebuie să le dea niște pâine.

Un caz la fel de dramatic a fost acela al Roxanei Donisanu, o pictoriță de excepție, de 14 ani, din Bacău. Cu un tată tinichigiu și o mamă someră, culorile Roxanei s-au combinat trist, dar genial, la limita supraviețuirii. După câteva expoziții în București și după intervențiile

1.000-2.000 de dolari bucata. Specialiștii susțin că avem de-a face cu „mai mult decât micuța Picasso“.

Am respectat porunca dată nouă de Nichita Stănescu și nu am pus mâna pe poet, deși m-a înecat păcatul. Voiam să văd dacă sunt reale degetele care au scris, înainte ca trupul să împlinească 15 ani, o carte numită „Timp

SĂRĂCIA DIN VALEA JIULUI SE TRANSFORMĂ ÎN CREIERE DE AUR

trăi. Pentru că tot ne aflăm la capitolul nivel de trai, trebuie să mai spunem că fiecare membru al Fundației își trece în fișa de înscriere și starea materială. Dl. Crețu a luat această hotărâre după ce s-a îngrozit de faptul că foarte mulți tineri geniali trăiesc într-o sărăcie lucie, de le tremură mâna pe vioară sau pe butoanele calculatorului, de foame. Pentru ei,

respect pentru cei în cauză. Statisticile Fundației demonstrează că tinerii supradotați provin, de regulă, din familii modeste. Surprinzătoare, în acest sens, este explozia de inteligență din Valea Jiului, în condițiile în care această zonă a devenit, din punct de vedere social, aproape un lagăr de exterminare. La Petroșani există 48 de copii supradotați cărora, înainte de

„NU POATE ADORMI ȘTIIND CĂ PIERE“

Fundației la Primăria Bacău, familia Donisanu nu mai stă cu sărăcia la masă. Tablourile Roxanei au făcut furori, se vând în disperare în străinătate, cu sume cuprinse între

de vindecare“. Ei, spuneți și dumneavoastră cu ce se ocupă copiii în ziua de azi! Gabriel Codruț Berceanu, „made in Călărași“, scrie cu disperare, chiar dacă toți

Codruț ne cere, sau ne dă, un „timp de vindecare“

Cel mai bun prieten pentru Radu este calculatorul

Alexandra a rezolvat pașnic problemele din Kosovo

cunoscuții și-au făcut datoria civică și l-au avertizat: că nu se mănâncă pâine din poezie. El a scăpat, însă, și de grija pâinii și s-a împăcat, cât de cât, și cu vremurile, prin ziaristică. Este un fel de colaborator, pentru că vârsta nu-i permite, încă, un statut mai clar, la săptămânalul „Opinia

informatică nu există timp liber. Sunt student la calculatoare, în București, și încerc să lucrez pe cont propriu, că în facultate e un mediu sec, lipsit de creativitate și competiție. În rest, ce să vă spun, locuiesc doar cu un calculator, în apartamentul unei rude, sunt total indepen-

PATRON DE MAGAZIN, PE INTERNET

de sud-est“, unde gestionează „Pagina sufletului tânăr“. Prima și singura lui cenzură sunt părinții, tare mândri că din doi economiști a ieșit o poezie de băiat, bun de pus la rană. Pentru că încep să mă bâlbâi, încercând să fac ceva ce nu se cade, adică să cuprind în cuvinte poetul, n-am decât să-l rog pe Codruț să mă salveze, iertându-mă în versurile sale: „Doar frânt de întrebări, știindu-mi sorții/-Mai pot clipi o zilnică durere/Pământul erodat de frica morții/Nu poate adormi știind că piere/...“.

Pe Radu Florică, din Turnu Severin, un as într-ale informaticii, la doar 21 de ani, îl lăsăm să ne povestească singur, trecând peste pomelnicul de premii pe care toți supradotații le au „la dosar“: „Am descoperit informatica în clasa a V-a, ajutat de părinții mei, care mi-au cumpărat un calculator. De atunci numai asta fac, în

dent, mă gospodăresc și îmi gătesc singur, deși n-am pic de talent. Mă pricep la cartofi prăjiți și omletă cu ceapă, condimente și brânză. Țasta e meniul pentru luni întregi. Mai nou mi-a crescut nivelul de trai, am învățat să prepar și spaghete cu sos de smântână. Nu, acum nu am o prietenă. Și la munte îmi place să mă duc singur. Lucrez, în momentul de față, la un proiect din care sper să câștig și bani. Împreună cu un prieten, o să deschid o pagină de Internet, cu o galerie de obiecte artizanale din toată țara, căreia îi atașez partea de comerț electronic. Așa că, în două minute, se va putea cumpăra pe Internet orice produs artizanal din România.“

La fel ca toți tinerii supradotați pe care am încercat să-i cunosc, Radu este de-o modestie ieșită din comun. Nu-i place să vorbească despre el și nu consideră că

pasiunea pentru ceva anume este un fapt senzațional, care să intereseze opinia publică. Și, din nefericire, parțial are dreptate. Nu prea suntem în stare să vedem nimic senza-

țiții participă, de regulă, specialiști cu studii aprofundate, așa că noi am fost priviți de maniera uite, dom'le, a venit și România cu grădinița. Am repetat în fața oglinzii de m-a

CEL MAI TARE ORATOR DIN EUROPA

țional în faptul că niște tineri geniali au probleme de supraviețuire. Pentru ei nu iese nimeni în stradă, nu se blochează șosele, nu se dau ordonanțe de urgență.

Alexandra Bocan este o mare „nedreptate“ a naturii: frumoasă rău, deșteaptă foc, optimistă de-ți înseninează ziua, prea ocupată cu activități umanitare ca să mai vorbească și despre ea. M-a sculat cu noaptea-n cap, că altfel are treabă de dimineață, fiind unul dintre voluntarii de nădejde ai Crucii Roșii. La 21 de ani, Alexandra este cel mai bun orator din Europa, cu acte în regulă, de vreme ce a câștigat, anul trecut, la Haga, acest calificativ. A plecat într-un caz asemănător cu Kosovo, pentru respectarea regulilor războiului, una dintre acestea fiind interzicerea atacurilor asupra populației civile: „La astfel de compe-

durut gura, trebuia să fiu pregătită, să văd de ce sunt în stare prin comparație cu străinii, pentru că noi, românii, în general, suntem la extreme, avem fie un complex de inferioritate, fie unul de superioritate.“

O veste bună pentru creatori, Alexandra dorește să se specializeze pe dreptul proprietății intelectuale, pentru că acest domeniu i se pare foarte viu și pirateria este în floare. De vreme ce mi-a dat impresia unui om deja realizat, stăpân pe ultimul detaliu al vieții lui, am întreb-o pe Alexandra de ce s-a înscris, recent, în Fundația Henry Coandă: „Pe motiv că este singura organizație din România interesată de tinerii care au ceva în cap. Pentru genul de educație la care vi-sez eu, părinții nu mă pot ajuta!“

SECRETELE DIN MAR

PETROLULUI EA NEAGRĂ

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

De-a lungul timpului românii au fost un fel de „jupâni” ai petrolului, la nivel mondial. În 1857 la noi în țară s-a înregistrat prima producție oficială de petrol din lume. În 1935 România se situa pe locul 6, între țările globului, cu cele 8,6 milioane tone de țiței extrase în acel an de grație. Dar pionieratul românesc în materie de extracții petroliere precum și performanțele obținute de-a lungul timpului au secătuit considerabil zăcămintele autohtone. De câteva decenii însă, speranțele noastre sunt legate de fundul Mării Negre, o zonă încă insuficient cercetată.

În mâna macaragiului stau săptămânal viețile a sute de petroliști

Puntea Phoenixului, nava de pasageri de la Petromar

Între flăcări și fier

România produce anual 6,2 milioane tone de petrol și 15 miliarde m³ de gaze. Deoarece aceste cantități nu asigură necesarul pieței interne, țara noastră importă încă 4 milioane tone de țiței și 3,5 miliarde m³ de gaze. De la an la an, zăcămintele de petrol românești par a deveni din ce în ce mai sărace. Tradiția în materie de extracții petroliere a ajutat economia țării să mănânce o

Resurselor Minerale, instituție aflată sub patronajul Guvernului României. Geolog de profesie, domnul Ianăș are o bogată experiență în domeniul resurselor petroliere, fiind absolvent al Institutului Petrol, Gaze, Geologie din București. Pentru a vedea care este starea zăcămintelor românești și ce ne așteaptă în viitoarele decenii, Mihail Ianăș ne-a dezvăluit câteva dintre secretele industriei ex-

CRED CĂ ROMÂNIA VA EXTRAGE PETROL ȘI DUPĂ 15-20 DE ANI

pâine mai albă timp de peste 100 de ani. Cu câteva decenii în urmă noi ocupam locul 2 în Europa, după colosul rusesc. Acum, România este situată pe locul 5 (în urma Rusiei, Angliei, Norvegiei și Italiei), iar la nivel mondial statisticile își pierd însemnătatea. Întrebarea care-i frământă pe petroliștii autohtoni este: „De unde vom mai extrage petrol și ce cantități de țiței se vor găsi în noile zăcămintele, atât timp cât cele deja existente sunt mature sau îmbătrânite?”

Mihail Ianăș este președintele Agenției Naționale a

tractive petroliere autohtone: „Faptul că România are o tradiție atât de îndelungată în materie de extracție a țițeiului este un dezavantaj evident, deoarece zăcămintele de petrol sunt oarecum limitate. Trebuie să știți că un zăcămintă cunoaște mai multe vârste. În perioada de tinerețe randamentul său este maxim și costurile de exploatare sunt, de regulă, mai scăzute. Cu cât înaintază în vârstă, cu atât cantitatea de petrol existentă cât și presiunea din depozitul subteran scad. În aceste situații, efortul de exploatare devine, logic, mai

Petroliștii așteaptă cu nerăbdare să părăsească puntea platformei

mare. Majoritatea zăcămintelor din România sunt mature sau îmbătrânite. Previziunile făcute la noi în țară au fost oarecum în nota celor realizate la nivel mondial. Să ne reamintim că-n urmă cu 20 de ani se spunea că peste 25 de ani nu se va mai ex-

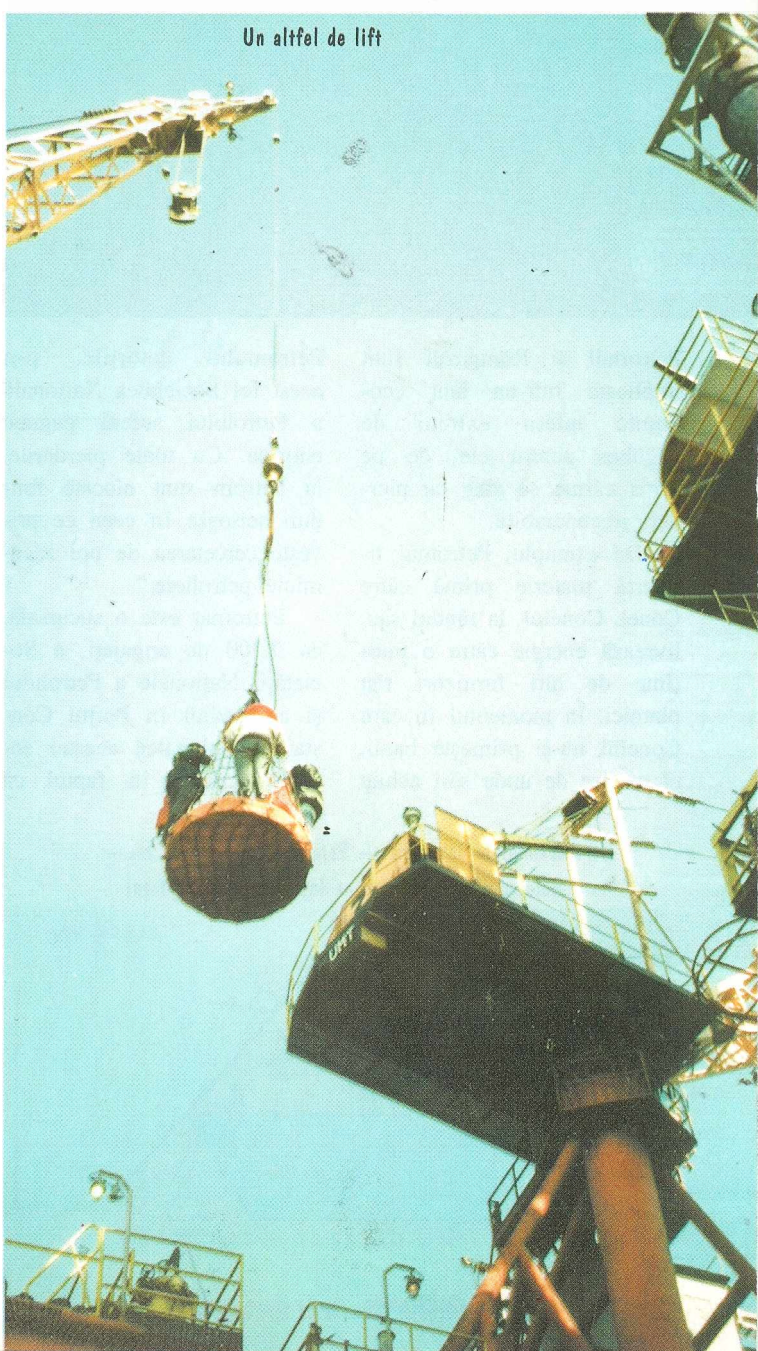
și în România. Specialiștii estimează că în 15-20 de ani bazinele de petrol de la noi nu vor mai fi exploatabile. Dar eu cred că vom extrage țigui ani buni și după acest termen. Practica a demonstrat că un bazin petrolier odată exploatat cunoaște renașteri

DE GÂTUL COMPANIILOR ROMÂNEȘTI PROFITABILE ATÂRNĂ PIETROIUL ECONOMIEI DECADENTE

trage petrol și că va trebui să găsim o altă sursă de energie. Iată însă că, o dată cu necesitățile crescânde ale pieței, s-au dezvoltat și metodele de cercetare și exploatare a țiguiului. În momentul de față s-a dat un nou „termen de grație”, privind extracția globală de petrol, la parametri acoperitori pentru întreaga cerere: circa 50-60 de ani. Să nu vă mire însă dacă, peste cinci decenii, știința va da un nou termen limită și tot așa. Experiența de până acum a arătat că tehnologia a ținut pasul – și este foarte probabil să-l țină în continuare – cu necesitatea consumatorilor de orice natură. Cam așa stau lucrurile

ale activității. Sunt de părere că se vor descoperi zăcămintele mai adânci sau chiar bazine în locurile care până acum nu au fost creditate cu șanse. Avem încă multe zone insuficient cercetate. Un astfel de loc, cu o structură geologică mai complicată se află pe întreg cuprinsul Carpaților Orientali sau pe fundul Mării Negre.

În ceea ce privește situația celor două mari companii autohtone de petrol și gaze, Petrom și respectiv Romgaz, ele sunt, fără îndoială, societăți profitabile. Acestea nu numai că nu sunt ajutate cu bani de la buget, dar aduc foarte mulți bani bugetului. Problema lor este alta.

Platforma Gloria

Petromul și Romgazul sunt implicate într-un lanț economic intern extrem de păgubos pentru ele, de pe urma căruia se aleg cu pierderi irecuperabile.

De exemplu, Petromul livrează materie primă către Conel. Conelul, la rândul său, livrează energie către o mulțime de alți furnizori rău plătici. În momentul în care Conelul nu-și primește banii, el nu are de unde să-i achite

Petromului datoriile, și-n acest fel Societatea Națională a Petrolului suferă pagube enorme. Cu toate pierderile, la Petrom sunt alocate fonduri serioase în ceea ce privește cercetarea de noi zăcăminte petroliere.

Petromar este o sucursală, cu 2.100 de angajați, a Societății Naționale a Petrolului și are sediul în Portul Constanța. Unicitatea acestei societăți constă în faptul că

este singura întreprindere românească al cărei obiect de activitate îl constituie extracția petrolului de pe fundul mării. Totodată, Petromul

prospecțiuni noi, geologii, încercăm să estimăm cât mai exact posibilitatea ca în anumite zone să existe țiței exploatabil. Dar, oricât de

SONDELE ROMÂNEȘTI AU FORAT PE FUNDUL MĂRII NEGRE LA PESTE 5.000 M ADÂNCIME

este unicul operator activ din zona shelf-ului românesc al Mării Negre (platoul continental) chiar dacă, de curând, Agenția Națională a Resurselor Minerale a concesionat dreptul de prospectare pentru anumite porțiuni din acest suelf unui număr de 12 mari companii internaționale. Primele lucrări în domeniu au început în 1969. Atunci au debutat operațiunile de prospectare seismică, gravimetrică și magnetometrică. Prima forare propriu-zisă a fundului Mării Negre s-a efectuat în 1976, cu Sonda 1 Ovidiu, care avea să atingă până la urmă adâncimea de 5.006 m. Tot atunci a început și construcția primei

exact ar fi făcute estimările, niciodată nu se poate garanta în proporție de sută la sută reușita. Pentru a avea certitudinea unui zăcământ de țiței trebuie să se foreze la câteva mii de metri, în fundul mării. Or, în momentul în care începi să forezi trebuie să investești serios, fără a avea siguranța că vei găsi ceea ce cauți.

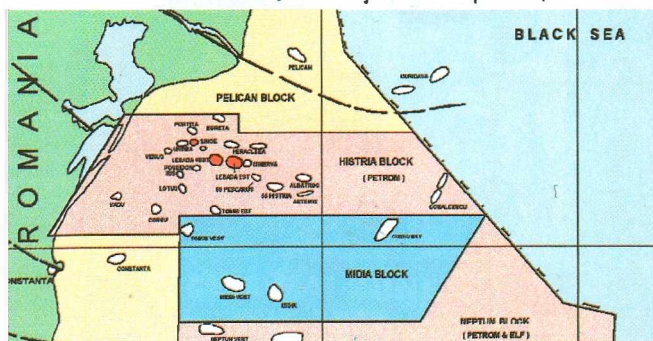
În momentul de față Petromarul are în dotare nu mai puțin de 7 platforme de foraj: Gloria, Orizont, Prometeu, Fortuna, Atlas, Jupiter și Saturn. Menționăm că dintre acestea Fortuna și Orizont au fost modernizate în ultimii doi ani și în curând ele vor intra în lucru cu o serie de

PESCĂRUȘ, MULT MEDIATIZATUL „ZĂCĂMÂNT DE 5 MILIARDE DOLARI”, ESTE DOAR UN BAZIN NORMAL

platforme petroliere românești, Gloria, care a fost dată în folosință în 1987. Despre ce înseamnă să extragi petrol de pe fundul mării ne-a vorbit inginerul geolog Moise care, de trei ani, este șeful Serviciului Geologie din cadrul Petromar (menționăm că domnul Moise are 41 de ani, este căsătorit, are o fetiță de nouă ani și se poate lăuda cu titlul de campion național la șah prin corespondență): „Exploatarea unui bazin petrolier de pe fundul mării este un lucru anevoios, costisitor și care presupune și o anumită doză de risc. Forarea începe în urma unui fel de radiografie a fundului mării. Pe baza acestei

parteneri internaționali. Acest proiect face parte dintr-o strategie mai amplă a companiei românești de a colabora cu câteva societăți petroliere de renume mondial. O altă unitate mobilă care urmează să plece în străinătate, în urma unui contract încheiat cu grecii, este Atlas. Cele 7 platforme au posibilitatea de a se deplasa dintr-o parte a mării în alta cu ajutorul unor remorhere. Acest lucru este posibil deoarece platformele sunt autoridicătoare (cei patru piloni de susținere se pot extrage din solul în care au fost fixați). Alta este situația platformelor fixe care, odată ce își încețază activitatea, rămân „pe

Zăcămintele de petrol ale Petromarului (pe fond roz — cele colorate cu roșu sunt deja date în exploatare)

vecie" pe suprafața mării. O atare construcție este Platforma Centrală, principala unitate de extracție a Petromarului.

Aici se adună producția de la platformele autoridicătoare, după care, printr-un complicat sistem de conducte amplasate pe fundul mării, materia primă extrasă este livrată către Midia. Dacă ne gândim că distanța de la platforma centrală la țărm este de 90 km, putem calcula cu ușurință că sistemul de conducte are o lungime de aproape 100 de kilometri.

Zăcămintele de petrol din Marea Neagră date deja în exploatare se găsesc la adâncimi de 1.600-2.800 m, din

ca la 5 miliarde de dolari. Iată ce ne-a declarat în legătură cu Pescărușul, șeful Serviciului Geologic: „Este adevărat că Petromarul încearcă să găsească noi zăcăminte. Printre bazinele descoperite recent se numără într-adevăr și Pescărușul, situat la o adâncime de circa 3.000-3.300 de metri. Dar, el nu este altceva decât un bazin obișnuit, poate ceva mai mare decât altele. Este adevărat că într-o vreme mass-media alimentaseră și întreținuseră un fel de legendă despre acest zăcămint dar, datele erau eronate. Se spunea chiar despre el că ar fi cel mai mare bazin petrolier maritim. Aceste zvonuri însă

LUCRĂTORII DE PE PLATFORMELE MARINE CONDUC ÎN TOPUL DIVORTURILOR DIN CONSTANȚA

care între 30-90 m este grosimea stratului de apă. La ora actuală Petromarul are în exploatare 6 zăcăminte de hidrocarburi, 5 de țiței și unul de gaze naturale. Producția anuală de petrol din Marea Neagră este de 660.000 tone, aproximativ 10% din totalul extracției petroliere din România. În urmă cu câțiva ani mass-media autohtonă a întreținut mitul unui nou zăcămint de țiței, numit Pescăruș, a cărui valoare s-ar ridi-

au plecat de la niște nespecialiști. Ca să înțelegeți mai bine despre ce este vorba trebuie să vă spun că un bazin maritim, pentru a fi rentabil, trebuie să fie de 7-8 ori mai mare decât un zăcămint de pe uscat. El este dat în exploatare după aproximativ patru ani de la descoperirea sa (în cazul în care lucrările pornesc imediat) și investiția se amortizează după încă 3-4 ani de când începe producția de petrol. Așadar, până ce Pescărușul va

Domnul inginer Moise, un șahist și un geolog reductabil

Platforma Fortuna (stânga) legată de Secția 6

fi dat în exploatare vor mai trece ani buni.“

Platformele marine reprezintă, neîndoios, un loc de muncă special. Lucrătorii angajați pe mare au un regim de muncă și de viață greu comparabil cu al altor oameni. Pe o unitate de extracție a petrolului lucrează aproximativ 70-75 de oameni, în cadrul unei ierarhii bine delimitate. Cel care are autoritatea absolută și care-i coordonează pe petroliștii marini, astfel încât ei să funcționeze ca un mecanism bine uns, este șeful de platformă.

alte două săptămâni acasă. O zi pe platformă este alcătuită din 12 ore de muncă urmate de 12 ore de odihnă. Alcoolul este total interzis, iar fumatul se permite doar în locurile special amenajate. Conform unui standard internațional, muncitorii locuiesc în camere de câte patru paturi, iar cei cu studii superioare stau doar câte doi în cameră. Pe o astfel de platformă există un echipaj uman complet, capabil să asigure unității autonomia necesară, dacă ținem cont de faptul că petroliștii marini trăiesc în-

OMUL, SUSPENDAT ÎNTRE FIARE ȘI APA MĂRII

Acesta are sub controlul său până și cele mai mici roțițe ale procesului de producție. Programul de lucru pe platforme este următorul: echipele stau timp de două săptămâni neîntrerupt pe mare și

conjurați doar de fier și de apa mării. Din acest motiv în fiecare schimb lucrează câțiva bucătari, un doctor sau un asistent medical etc.

Aceste informații le primisem deja pe uscat. Dar,

Printre picioarele din stânga platformei se zăresc sondele prin care se extrage țițeiul

Uneori destinul omului se află

pentru a vedea cum trăiesc petroliștii de pe platformele din Marea Neagră, ne-am deplasat la fața locului. Drumul din Portul Constanța și până la Platforma Centrală l-am efectuat cu **Phoenixul**, vaporul de pasageri al Petromarului. Această navă transportă de două ori pe săptămână, marțea și joia, lucrătorii care urmează a intra în schimburi și-i înapoiază la țărm pe cei care tocmai și-au încheiat săptămânile de lucru. Cei 90 de kilometri i-am parcurs în aproape 5 ore, pe o mare surprinzător de calmă. Văzută de departe, Platforma Centrală seamănă mai degrabă cu un păianjen uriaș, venit din altă lume, care scuipe continuu foc pe una din firoasele sale nări. Pe măsură ce ne apropiam de obiectiv forfota pe puntea platformei părea să se amplifice. Muncitorii care trebuiau să iasă din tură erau nerăbdători și aveau bagajele pregătite. **Phoenixul** s-a apropiat, în sfârșit, de pilonii platformei. Cu ajutorul unei macarale, cei de sus au coborât pe puntea vasului două frânghii foarte groase care au prionit vaporul. Valurile mari depășesc rareori 9-10 metri. Din această cauză picioarele platformelor din Marea Neagră au o înălțime de 12-13 metri și abia după

aceea începe construcția propriu-zisă. Pentru ca oamenii să poată urca ori coborî de pe puntea construcției pe cea a ambarcațiunii cu care au venit se folosește un colac portocaliu, de marginile căruia este prinsă o plasă din

picioarele pe colac, se prind cu mâinile de frânghii, își pun după gât o vestă de salvare, după care se abandonează în voia macaragiului care îi suie pe platformă ori îi coboară pe vapor, în funcție de trebuințe. Pe un

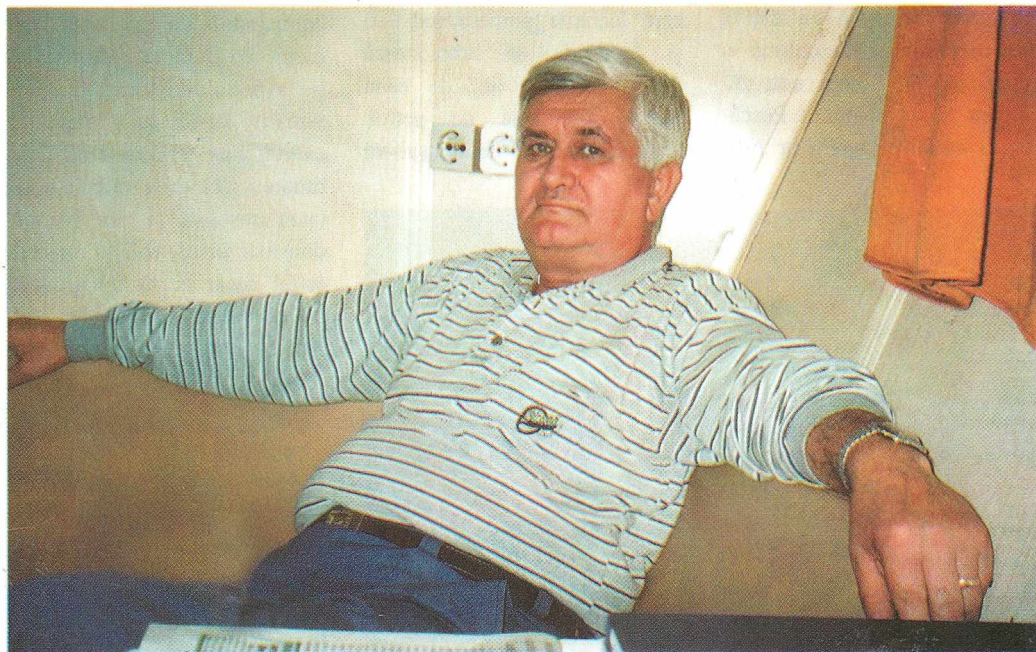
VETERANUL PLATFORMELOR ROMÂNEȘTI SE VA PENȘIONA PESTE CÂTEVA SĂPTĂMÂNI

frânghii. Plasa, la rândul ei, este legată cu o sfoară care ajunge în capătul unei macarale. Utilizând acest dispozitiv, oamenii se așază cu

astfel de dispozitiv încap patru oameni.

Petroliștii pe care i-am întâlnit eu erau indivizi sobri, scumpi la vorbă, care con-

simțeau cu greu să ne dezvăluie prea multe lucruri despre viața lor. Unul dintre oamenii cei mai îndreptățiți să se erijeze în purtător de cuvânt al lucrătorilor maritimi este Dumitru Urs, în vârstă de 57 de ani. Dumitru a absolvit Institutul de Petrol București în 1967. Din acel an și până în 1982 a lucrat la schelele de pe Valea Prahovei. La Petromar a ajuns în urmă cu 18 ani dintr-o întâmplare și de atunci a investit aproape două decenii de muncă în această societate. Despre perioada de pionierat a

Dumitru Urs

la cheremul unei frânghii

Cu dorul de casă în suflet

extracției țițeiului maritim Dumitru Urs ne-a povestit: „Pot să spun, fără modestie, că am fost unul dintre pionii centrali ai Petromarului, în ceea ce privește extracția de petrol de pe fundul mării. În primii ani ai venirii mele aici m-am acomodat cu acest gen de activitate, cu condițiile de lucru și cu tehnologia specifică. Atunci am conceput, în colaborare cu proiectanții, sistemele de exploatare, modul de echipare al sondelor, după care m-am ocupat de problemele legate de extracție. Cu alte cuvinte, timp de patru ani am pus la punct logistica necesară exploatarei.

În mai 1987 a început exploatarea industrială, pe platforma Gloria. A fost prima platformă care a extras petrol din Marea Neagră. Eu am fost numit șef de platformă, funcție pe care o am și-n

este una foarte grea. Să stai două săptămâni departe de familie înseamnă să îi implici și pe cei de-acasă în vicisitudinile acestei meserii. Ca fapt divers, vă spun că în rândurile angajaților Petroma-

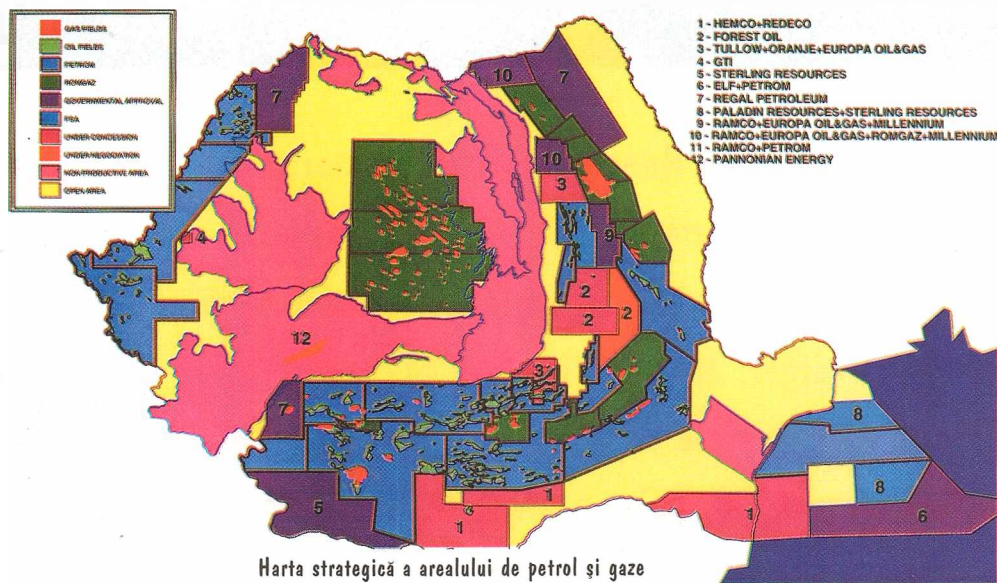
față de ceea ce există în industria petrolului din România (deoarece la salariu se acordă un spor de mare de 95%), pe platformă sunt condiții de viață bune, există cluburi de biliard, de tenis de masă, dar toate acestea nu compensează întotdeauna dificultățile muncii. Mâncarea, de asemenea, este foarte bună și în cantități mai mult decât îndestulătoare, deoarece aerul sărat provoacă o foame teribilă. Dar secretul reușitei acestei munci în echipă este coordonarea perfectă și disciplina riguroasă. Eu le-am spus oamenilor mei tot timpul că dacă pe platformă se întâmplă ceva nu are cine să ne ajute. Pe uscat, în caz de incendiu, de exemplu, apar pompierii. La noi însă, vaporul ajunge după cinci ore, iar în situații cu totul excepționale vine elicopterul Petromarului, care sosește aici abia în 40 de minute. În plus, sonda îți poate rezerva foarte multe surprize. Noi, petroliștii, spunem că pe lume există trei feluri de târfe: sonda, politica și femeia. Niciodată nu poți ști în ce direcție o vor apuca. Din prognozele pe care le facem, nu se adeveresc mai mult de 70-75%.”

DACĂ PE PLATFORMĂ SE ÎNTÂPLĂ CEVA, NU ARE CINE SĂ NE AJUTE

ziua de astăzi. În paralel cu activitatea de pe Gloria am participat și la pregătirea altor platforme. Din 1996 am fost numit șef pe Platforma Centrală.

Viața petroliștilor pe mare

rului există cea mai mare rată a divorțurilor din întreg județul Constanța. Viața asta pe mare îți poate distruge atât căsnicia cât și psihicul. E adevărat că salariile pe platformă sunt aproape duble

Harta strategică a arealului de petrol și gaze din România

HUNEDOARA

ORĂȘUL CARE

Dacă anul trecut Ziua Hunedoarei s-a sărbătorit, în premieră, cu o întârziere de aproape 600 de ani, dar cu o oarecare speranță într-o posibilă renaștere a marelui combinat siderurgic, anul acesta, la a doua ediție, festivitățile au fost marcate de-o realitate mai mult decât crudă: orașul moare, economic vorbind, văzând cu ochii.

Text și foto: VICTOR NIȚĂ

Întrucât n-ar strica puțină istorie cu privire la data de 18 octombrie 1409, vom consemna pentru început că în acea zi și în acel an a fost emis documentul prin care Sigismund de Luxemburg, regele Ungariei, dăruia familiei Corvineștilor, mai exact spus cneazului Voicu și fraților săi, Radu și Mogoș, dar și fiului său, Iancu, viitorul mare principe, Cetatea Hunedoarei și domeniile acesteia. Despre Cetatea

Hunedoarei, devenită mai apoi Castel, s-au scris zeci și zeci de pagini. Ne vom referi doar la faptul că sunt numeroase documente care îi confirmă existența încă de pe la începutul secolului al XIII-lea. Mai mult, la temelia celor mai vechi ziduri arheologii au depistat materiale de construcție specifice romanilor, cum ar fi un anume tip de var hidraulic, semn că în acel loc a fost, mai întâi și-ntâi, un castru roman. Și

nici nu se putea să nu fie un astfel de castru atâta vreme cât în zonă funcționau, încă din vremea dacilor, numeroase cuptoare de producere a fierului. Bineînțeles că românii au preluat și dezvoltat extragerea și prelucrarea fierului, o activitate la fel de profitabilă în acea vreme ca și extragerea aurului. Și despre familia Corvineștilor s-au scris sute și sute de pagini și s-au emis tot felul de supoziții privind originea sa, cea mai importantă fiind aceea că blazonul lor, Corbul cu inel de aur în cioc, era o replică a Corbului cruciat, legendara emblemă a Țării Românești. Să fi fost oare cneazul Voicu

demnitate, dar și cu o mândrie evidentă, ambele îmbrăcate într-un fast bine temperat, fără nici un fel de excese.

Întrucât anul acesta ziua de 18 octombrie a căzut într-o miercuri, s-a hotărât ca festivitățile să fie devansate, astfel încât ele au început sâmbătă, 14 octombrie, cu o depunere de coroane și o slujbă de pomenire la statuia lui Iancu de Hunedoara, un superb monument semnat de sculptorul Paul Vasilescu. Frumusețea acestui monument rezidă, după opinia noastră, în faptul că Iancu de Hunedoara este înfățișat ținându-și spada în ambele mâini, în

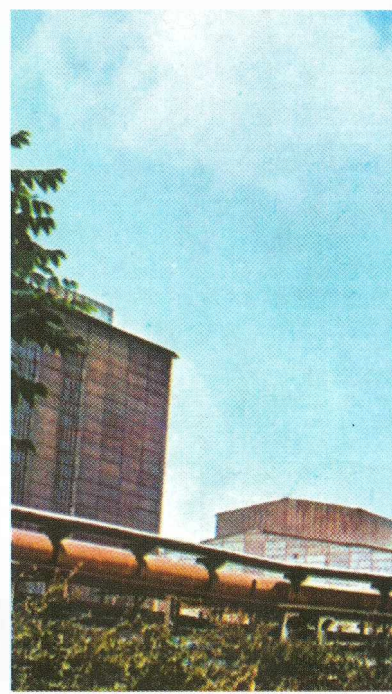
SA I SE TAIE MUSTĂȚILE CU BOMFAIERUL!

un descendent al întemeietorilor Țării Românești, sau acei întemeietori să fi plecat în Țara Românească din ținuturile Hunedoarei? Până când cineva va putea răspunde la această întrebare, să încheiem succintul nostru demers istoric prin a consemna că, de fapt, la acea dată, 18 octombrie 1409, Hunedoara, prin marele Iancu de Hunedoara și prin fiul său, Matei Corvin, rege al Ungariei, intra în istoria și-n conștiința Europei. Li se adaugă acestora și Nicolaus Olahus, teolog și istoric de talie europeană, la rândul lui descendent din marea familie a Corvineștilor. Cât despre relația dintre Iancu de Hunedoara și frații săi din Moldova și Țara Românească, este suficient să spunem că atât Ștefan cel Mare, cât și Vlad Țepeș au urcat pe tronurile lor și cu ajutorul său, Iancu acordându-le nu numai sprijin diplomatic, ci și financiar. În concluzie, ziua de 18 octombrie este cu adevărat una de maximă importanță pentru istoria Hunedoarei și ea a fost sărbătorită, ca și anul trecut, cu multă

dreptul genunchilor, eroul parcă meditând cu ajutorul ei. Și poate pentru a accentua gândurile ce-l apăsau la acea vreme pe Iancu, sculptorul i-a închipuit o mantie care, în spate, pe umeri, arată ca o sarică, adică o povară. Să fi vrut sculptorul să ni-l arate pe Iancu de Hunedoara ca pe un principe care purta pe umeri povara soartei românilor din Transilvania?! Dacă da, a făcut-o într-un mod admirabil și deopotrivă emoționant. Ar mai fi de spus că în Hunedoara mai există o statuie dedicată marelui Iancu, de-această dată un bust, semnat de sculptorul Gh. Iliescu-Călinești, plasat în fața Primăriei, alături de un alt bust, reprezentându-l pe Avram Iancu, lucrare semnată Mihai Bucureli. Dar, ca o pată de culoare, trebuie să notăm că mai există încă un bust, tot al lui Iancu, care ar fi trebuit să fie amplasat în curtea Castelului. N-a fost să fie pentru că, pe vremea comuniștilor, s-a considerat că prea arătau a fi ungurești... mustățile. Zice-se că s-ar fi propus o soluție împotriva acelor mustăți, adică

Jefuit de toate aparatele de măsură și control, cel mai mare furnal din sud-estul Europei așteaptă să fie dinamitat și topit

Pe când coșurile Oțelăriei Siemens-Mart

tăierea lor cu un... bomfaier! Dar nu s-a găsit pe-atunci un bomfaier atât de necuviincios și bustul se află și azi într-una din pivnițele Castelului. Culmea e că o copie a aceluși bust este expusă la București, la Muzeul Național Militar, alături de Mircea cel Bătrân, ceea ce ne obligă să constatăm că aceleași mustăți sunt ungurești la Hunedoara, în timp ce la București ele sunt doar niște simple mustăți și atât.

Și ar mai fi multe astfel de povești de scris, una mai

năucă decât alta, dar parcă n-ar prea fi cazul atâta vreme cât anul acesta Ziua Hunedoarei s-a sărbătorit cu mortul pe masă. Da, știm, metafora nu este doar șocantă, ci mai ales

grabă aș fi fost de-acord că apele Cernei (râul care curge prin Hunedoara, **n.n.**) ar putea curge în sus, către izvoare. Dar uitate că furnalele s-au stins. S-au stins încă de anul

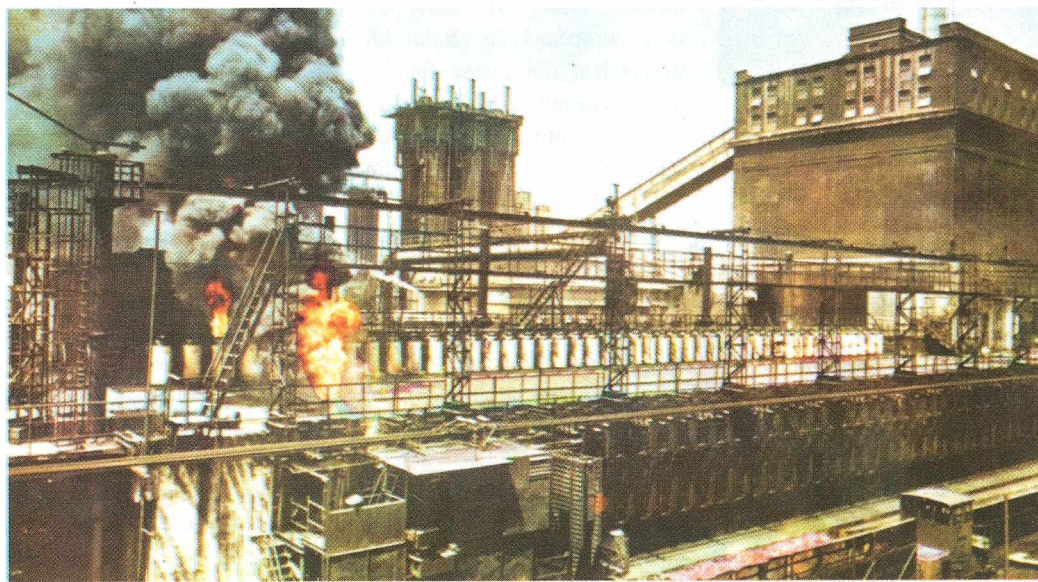
„MAI DEGRABĂ AR FI CURS CERNA ÎN SUS, CĂTRE IZVOARE”

dureroasă. Dar ce altceva să spunem despre următoarea confesiune: „N-aș fi crezut nici în ruptul capului că flăcările Hunedoarei se vor stinge văzând cu ochii. Mai de-

trecut. Și-acuma, că s-au ruginit, au început să le taie, să le dinamiteze și să le topească. Au căzut aglomeratoarele, oțelăria, cocseria... Praful și pulberea se-alege de

tot ce-a fost!” Dar iată și o altă confesiune: „Cea mai tristă zi din viața mea a fost ieri, când soția nu s-a mai dus la CEC ca să ridice dobânda de la banii de disponibilizat. Banii s-au dus, zilele s-au scurs, mai am câțiva ani până la pensionare, n-am unde să muncesc, că sunt deja bătrân și nu știu încotro s-o apuc, nu știu ce să mai fac”.

Ca să înțelegeți amploarea disperării care se-ășterne zi de zi peste Hunedoara, iată doar câteva date: înainte de '89, în combinat lucrau aproape 25.000 de oameni. Până mai zilele trecute, mai lucrau cel mult 8.000. Până la sfârșitul anului vor mai fi disponibilizați 3.500-4.000 de oameni. Cu doar o săptămână înainte de Ziua Hunedoarei, a fost dinamitat furnalul nr. 8. Se pregătea să cadă furnalul de-alături, cel cu numărul 9. Fierul rezultat din alte două mari furnale va lua și el, cât de curând, drumul celor două oțelării electrice, singurele rămase în funcțiune. Cocseria și laboratoarele sunt ca și rase. La fel și Oțelăria Siemens-Martin.

Așa se producea, altădată, cocsul la Hunedoara

in mai fumegau. Azi, ele sunt precum catargele unei corăbii scufundate

lancu de Hunedoara parcă meditănd, cu spada în mână, la soarta orașului său

Din aceasta n-au mai rămas decât coșurile. Niște catarge ale unei corăbii care nu mai există. Dar și niște oameni împietriți de durere și de disperare. Am vrut să facem niște fotografii în combinatul

nuie unul dintre poezii orașului, n-a fost niciodată un oraș frumos. Dar era plin de viață. Iar noaptea, când duia din toate cuptoarele sale, când flăcările sale se vedeau de departe, de la zeci de

și disperarea aproape că i-au înnebunit pe oameni. Mare lucru să nu se întâmple, mâine-poimâine, ceva cumplit în acest oraș. Deocamdată e liniște și sărăcie. Deocamdată cad furnalele. Deocamdată bate vântul reformei și-al restructurărilor de tot felul și cad copacii de fier ai combinatului. Se va curăța locul și se va face aici un parc. Dar mi-e teamă că iarba și florile vor fi din șpan de oțel. Tare mi-e teamă că pământul, îmbibat de sudoare și uleiuri și de milioane de cadavre de stele de metal, nu va rodi niciodată nimic. Dar toate lucrurile astea n-au nici o

Am promis că nu le vom scrie și, gazetărește, ne-am ținut de cuvânt, adică le-am retranscris de pe reportofon. Nici în combinat nu am intrat dar, de la distanță, am fotografiat cel mai mare furnal din sud-estul Europei, un furnal care n-a mai apucat să producă nici măcar o picătură de fontă. Era aproape gata înainte de decembrie '89 și ar fi trebuit să producă în '90. A costat, la banii de atunci, câteva zeci de miliarde de lei. I s-au furat, între timp, toate aparatele de măsură și control, toate piesele, unele extrem de valoroase. A ajuns o ruină, chiar dacă

„SPER SĂ NU SCRII TÂMPENIILE ASTEA”

care, pentru a-și hrăni cele două oțelării electrice, se mănâncă pe sine cu o lăcomie de nedescris. Nu ni s-a permis. Nu ni s-a explicat de ce n-avem voie, la o adică, să fotografiem ceea ce a mai rămas din uriașul, fabulosul combinat siderurgic. Ni s-a spus, de prin culise, că managerul combinatului ar fi primul pe listele pentru Senat ale unui partid aflat încă la putere, iar fotografierea dezastrului i-ar compromite șansele de-a fi votat. Ni s-a mai spus, tot din culise, că, de fapt, fierul fostelor furnale ar lua drumul exportului în proporție de peste 50 la sută. În ceea ce ne privește, nu putem să credem că așa ceva ar fi adevărat. Singurul lucru adevărat este că nu ni s-a dat voie să fotografiem!

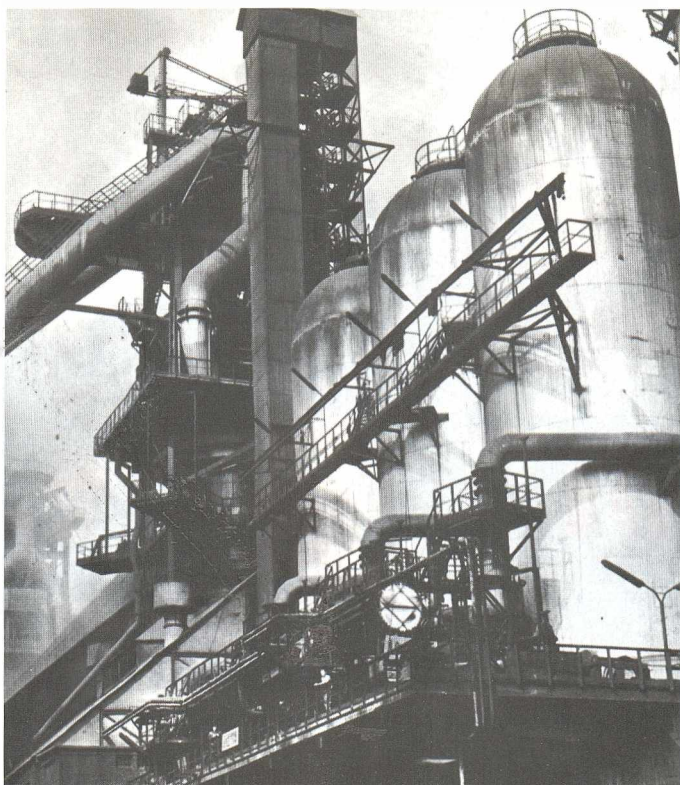
„Hunedoara, ni se destăi-

kilometri, noaptea Hunedoara era ca o corabie de foc. Am și scris o poezie despre acea Hunedoară: «Este Hunedoara noaptea cum/ Ar fi corabia de foc a lumii/ Călătorind pe mări de pulbere și fum/ Sub neclintit de albă raza lunii». Dar am mai scris o poezie și despre poluarea din Hunedoara, o poezie în care spuneam că orașul este ca o moară care macină lumină și face întuneric, sau ca un vulcan ce se asediază pe sine, întruna, parcă vrând să se sinucidă. Se sinucidea în numele vieții, cam pe aici era, atunci, găselnița poetică. N-am prea avut curajul să public atunci astfel de poezii. Acuma nici nu-și mai au rostul. Cerul Hunedoarei s-a limpezit azi ca o lacrimă. Aerul e mai curat decât într-o stațiune balneară. Dar sărăcia

CU UN OCHI RÂDE, CU CELĂLALT PLÂNGE

legătură cu Ziua Hunedoarei. Atâta doar că sărbătoarea este una cu mortul pe masă. Atâta doar că Hunedoara s-a îmbrăcat pentru câteva zile într-o rochie de mireasă bătrână, o rochie peste care cad lacrimi și praf de pușcă ruginită. Oh, Hunedoară, Hunedoară... Dar gata cu smiorcăiala, gata cu patetismul ăsta imbecil! Sper să nu scrii toate tâmpeniile astea!”

pentru un ochi neavizat pare ca și nou. Dacă ar fi funcționat, Castelul Corvineștilor, de care-l despart aproximativ 500 de metri, s-ar fi năruit din cauza zgomotului și a poluării. De fapt, între Castel și combinat s-a dat dintotdeauna o luptă surdă. Lupta asta a început la finele secolului trecut, când s-au aprins flăcările Hunedoarei siderurgice. Asaltate de poluarea din

Furnalul numărul 8 a deschis seria furnalelor ce vor hrăni
oțelăriile electrice ca fier vechi

combinat, zidurile bătrânului Castel începuseră a se mace-
ra. Nu mai avea mult până
să ajungă o ruină, un fel de
carie pe-un vârf de deal.
Adevărata, marea cetate a
Hunedoarei era combinatul.
Dar iată că roata istoriei s-a
întors. Castelul a renăscut
din propria-i cenușă, în timp
ce combinatul își înghite fur-
nalele, oțelăriile, laminoare-
le... Cu un ochi, ochiul întors
către trecutu-i medieval,
Hunedoara râde. Cu celălalt
ochi, ochiul deschis la finele
secolului trecut spre industria
siderurgică, Hunedoara plânge.

Dar pentru că tot am vor-
bit despre primele flăcări ale
Hunedoarei, astăzi aproape
toate stinse, iată ce scria, la
17 mai 1884, o gazetă locală:
„Calea ferată și uzinele de
fier din Hunedoara vor fi
inaugurate în ziua de 25 ale
lunii curente. După câte sun-
tem informați, se pregătesc
mari serbări, așteptându-se
oaspeți și din Budapesta“. La
30 mai, aceeași gazetă con-
semna: „În ziua de 25 ale
lunii curente, orașul

Hunedoara și împrejurimile
s-au pregătit pentru o triplă
sărbătoare. Am invitat pe
iubitul nostru deputat ca în
această zi să prezinte darea
de seamă în fața alegătorilor.
La noile furnale a fost
anunțată prima destupare și

turnare. Și, în final, sosirea
primului tren pe linia
Simeria-Hunedoara. Au sosit
oaspeți dornici de a vedea și
de a petrece, trăsură după
trăsură, nu numai din
apropierea Hunedoarei, ci și
de la Deva și Orăștie. Din
cauza îmbolnăvirii consilieru-
lui imperial Kerpely – care
nu a sosit – festivitatea pri-
mei destupări nu a avut
loc...“. Opărit cu ciorba, re-

racterizat prin festivități și
discursuri pompoase, ci
fumul negru al coșurilor de
fier care s-a răspândit peste
regiune anunță vestea plină
de bucurie că viitorul mai
frumos nu mai este vis, viitor
pe care Hunedoara și împre-
jurimile l-au așteptat ani
îndelungați și care chiar în
ultimii ani l-au sperat cu
teamă. Și acele minunate
păsări de fier (corfele funicu-

SCURT DIALOG CU UN REPORTER DE-ACUM O SUTĂ DE ANI

porterul acelei gazete n-a mai
comentat la zi destuparea pri-
mului furnal. Dar, conștiin-
cios, a consemnat-o la peste
o săptămână după producerea
evenimentului, adică la 24 iu-
nie, când, de fapt, destuparea
avusese deja loc la 12 iunie:
„Bunecuvântare și noroc Hu-
nedoarei! Prima fontă a curs
deja, dealul Ghelarului (loca-
litate din apropierea Hunedo-
rei, de unde se extrăgea și
încă se mai extrage minereul
de fier, **n.n.**) se topește la
Hunedoara. Evenimentul de
mare importanță nu s-a ca-

larului, **n.n.**) de un timp cir-
culă fără încetare pe dru-
murile lor aeriene. Munca
începută laudă cu glas tare
îngerii constructori.“

De-așa scriere se învred-
nicise reporterul de-acum
peste o sută de ani. Noi ne
„învrednicim“ în a scrie
despre stingerea acelor flăcări
ce păreau a nu avea moarte.
Ne-am învrednicit a consem-
na că a fost Ziua Hunedoa-
rei, ediția a doua, dar sărbă-
toarea a avut loc cu mortul
pe masă. Mortul este chiar
Hunedoara.

Această coeserie nu mai există

CELE MAI TARI PUBLICAȚII DE DIVERTISMENT

Liderul publicațiilor de cultură rebusistă din România

REBUS

REBUS

R
E
U
S
A
C
H
E

REBUSACHE

EXCELENȚA SA, DOMNUL ERIC BOM, AMBASADORUL DANEMARCEI

"AVEȚI O ȚARĂ SUPE DAR TREBUIE SĂ AVEȚI SĂ O PĂSTRATI CUR

Pe-aceste coșuri ieșeau altădată nori de fum și cenușă. Acum, grație filtrelor Moldow din Danemarca, parcă nici n-ar funcționa, dar ele lucrează din plin

Grație ajutorului pe care Agenția Daneză pentru Protecția Mediului l-a acordat fabricii de mobilă „Montana” din Câmpeni, orașul din inima Munților Apuseni și împrejurimile sale respiră azi un aer curat. Aruncat, până mai ieri, în atmosferă, praful de lemn, adică banalul, dar extrem de nocivul rumeguș, este captat de electrofiltre și transformat în combustibil pentru centrala termică a fabricii.

Cu trenul, din București până la Deva, o noapte întreagă, mai exact spus 9 ore cu acceleratul. Apoi, de la Deva spre Brad și mai departe, spre Câmpeni, cu un autobuz, timp de 3 ore și ceva. Un drum lung și oboșitor, printr-un miez de octombrie îmbrăcat în aur și platină. De nesomn, ochii s-ar fi închis pe nesimțite, dar dealurile Apusenilor, îmbrăcate în păduri parcă incendiate de galbenul toamnei, și poiențele parcă pudrate de argintul brumelor, m-au ținut

treaz. Treaz e un fel de-a spune, pentru că, de fapt, eram pur și simplu îmbătat de o frumusețe de nedescris. Parcă pluteam pe-un picior de plai, pe-o gură de rai... Trecuserăm de Brad, trecuserăm și peste pâraul Bucu-

DANEMARCA, UN ADEVĂRAT PRIETEN AL ROMÂNIEI

resci, care-și trage numele de la satul Bucuresci, pentru că există în Apuseni un sat cu un astfel de nume, și ne

opriserăm în mijlocul unui sat cu un nume strașnic, Zdrapți. Și numai ce aud în spatele meu o voce de adolescent: „No, asta da zdrăbdoancă, mă!”. Urcase în autobuz o localnică, o femeie sau o fată din Zdrapți. N-am

apucat să o văd la față, ceea ce vrea să însemne că am ratat la mustață să văd și eu o adevărată zdrăbdoancă, dar

pot spune că, așa cum am văzut-o din spate, că a stat tot timpul de vorbă cu șoferul, era o femeie zdravănă, așa cum vor fi fiind, probabil, mai toate femeile din Zdrapți, adică mai toate zdrăbdoancele.

Cam pe la ora 9 dimineața, când am plecat eu din Deva, trebuie că plecase, din Oradea spre Câmpeni, mașina care avea să-l aducă, în inima Apusenilor, pe Excelența Sa, domnul Eric Bom, ambasadorul Danemarcei la București, însoțit de distinsa

BUCUREȘTI: RBĂ, GRIJĂ ATĂ

Text și foto: VICTOR NIȚĂ ■

sa soție și de doamna Daniela Căncescu, reprezentând Guvernul Danemarcei pentru problemele de mediu din România. Aveam să aflui, la Câmpeni, din alocuțiunea domnului ambasador, că drumul dinspre Oradea spre Apuseni a fost ca o călătorie printr-un vis. Ca unul care m-am preumblat de câteva ori pe acea rută, știam că adevăr gura sa grăia. Dar ce se va fi întâmplat în sufletul său, când de la Câmpeni a plecat spre Deva și de-acolo mai departe, spre Timișoara, parcurgând, deci, în sens invers, drumul care pe mine m-a îmbătat cu frumusețe, nu știu.

Dar m-am cam luat cu vorba și n-am apucat să spun că m-am pornit spre Câmpeni pentru a participa, ca reporter, la inaugurarea

unor instalații și echipamente de combatere a poluării, domeniu în care Guvernul Danemarcei, prin Ministerul Mediului din Danemarca, este profund implicat, de-o bună bucată de timp, printr-o exemplară colaborare cu Agenția Națională de Protec-

ție a Mediului din România. De fapt, ca să motivăm întrucâtva prezența și interesul revistei **Flacăra** pentru evenimentul de la Câmpeni, este suficient să spunem că publicația noastră a scris pe larg despre groapa ecologică de gunoi menajer de la Piatra Neamț, despre reamenajarea turistică și protejarea rezervațiilor naturale ale

Ceahlăului, despre stațiile de epurare a apei și a nămolului de la Mangalia, ca să dăm doar câteva dintre obiectivele în care România s-a bucurat de sprijinul efectiv, tehnologic și financiar, al Danemarcei. Ceea ce neapărat trebuie să adăugăm este că Danemarca a atacat această problemă, a protecției mediului, cu foarte mulți ani în urmă, că deține, în Europa, cele mai spectaculoase rezultate, că Ministerul Mediului din această țară este o adevărată putere guvernamentală, ba chiar și europeană, cuvântul său cântărind foarte greu, decisiv, la nivelul întregului continent. Altfel spus, șansa României de-a avea alături, în toate problemele de protecție a mediului, un astfel de prieten, puternic și cu o covârșitoare experiență în domeniu, este o întâmplare mai mult decât fericită. Că așa stau lucrurile este destul să notăm că, din 1994 și până anul trecut, Ministerul Mediului din Danemarca a subvenționat în România programe și lucrări în valoare de peste 20 milioane de dolari, iar în acest an a scrisor cu alte 8 milioane de dolari. Bineînțeles că la toate aceste investiții România a participat cu propria sa

amortiza în aproximativ 3 ani. Cât despre subvenția daneză, aceasta este, cum s-ar spune, un cadou făcut statului român.

Dar pentru că un reportaj este, la urma urmelor, o relatare de la fața locului, voi consemna că primul om care ne-a pus cât de cât în temă cu evenimentul ce urma să se petreacă la S.C. „Montana” S.A. a fost primarul din Câmpeni, respectiv domnul Viorel Ioan Sicoe. „Orașul nostru, a precizat dânsul, scapă de-o mare pacoste, de praful de lemn pe care fabrica de mobilă l-a tot aruncat, prin coșurile sale, peste oameni. Și să știți că era vorba de peste 30 de tone de praf pe an!” Cel de-al doilea interlocutor a fost inginerul Ioan Ilea, care, ca reprezentant al Institutului Național al Lemnului, Sucursala Brașov, proiectantul și executantul lucrărilor de la Câmpeni, a avut amabilitatea să sintetizeze în doar câteva cuvinte menirea noilor instalații și echipamente: „Poluarea cu praf de lemn, respectiv un rumeguș foarte fin, din interiorul halelor de producție, dar și din exteriorul fabricii, se va reduce substanțial. În plus, aerul cald, care înainte era scos din hale și, o dată cu praful, era aruncat în atmosferă, este acum reintrodus în procesul tehnologic. Mai mult, colectarea, cu ajutorul filtrelor, a rumegușului și a așchiilor de lemn, se finalizează prin întrebuintarea acestor deșeuri pe post de combustibil pentru cazanele fabricii. Randamentul filtrelor livrate de firma Moldow și al cazanelor firmei Argusfyr, ambele din Danemarca, este cu totul și cu totul excepțional”. Mai explicit a fost domnul economist Alexandru Costea,

„ORAȘUL NOSTRU A SCĂPAT DE-O MARE PACOSTE”

cotă financiară. La Câmpeni, de exemplu, valoarea totală a investiției este de 16,7 miliarde lei, din care subvenția statului danez este de 30 la sută, respectiv 4,2 miliarde lei, adică 1.532.290 coroane daneze. Bani pe care i-a investit S.C. „Montana” S.A., beneficiara tehnologiei și instalațiilor livrate de Danemarca se vor

Un ambasador fericit ca strânge la piept un bust al lui Avram Iancu, Craișorul Munților. Primul din stânga este economistul Alexandru Costea, directorul general al S.C. „Montana” S.A.

directorul general al S.C. „Montana” S.A.: „Fabrica noastră este așezată, după cum puteți constata, în inima Munților Apuseni. Suntem una dintre societățile comerciale care am reușit să supraviețuim, ba chiar să ne și dezvoltăm, în această grea perioadă de tranziție, pentru că ne-am orientat producția aproape în totalitate pe export. Exportăm în SUA, Anglia, Germania, Italia, Franța, Belgia și Olanda. Producem mobilă din lemn masiv. Eforturile noastre de a progresa, de a crea un climat corespunzător de muncă, erau foarte mult îngreunate de condițiile de mediu din secții, unde atmosfera era încărcată cu pulberi de lemn rezultate din prelucrare. Pe perioada de iarnă temperatura din spațiile de producție era foarte scăzută datorită sistemului vechi de exhaustare, care sistem evacua în atmosferă aerul cald încărcat cu pulberi. Acest aer, dimpreună cu fumul degajat prin coșurile centralei termice, producea o puternică poluare a mediului. Am

reușit, cu sprijinul Guvernului Danemarcei, să finalizăm într-un timp record, mai puțin de un an, această investiție cu un foarte mare impact asupra mediului, al eficienței energetice, al calității producției și, foarte important, asupra sănătății celor aproape 1.000 de oameni care lucrează la «Montana». Investiția este o rezolvare globală prin care se reduce substanțial consumul de energie, deșeurile de lemn nemaifiind aruncate în atmosferă, ci folosite tocmai la producerea energiei termice. În plus, «Montana» se încadrează acum printre fabricile de mobilă din România la care concentra-

sută din necesarul pe care altădată îl obțineam din folosirea combustibililor clasici. Suntem pe deplin mulțumiți de calitatea și eficiența echipamentelor furnizate de firmele Moldow și Argusfyr din Danemarca. Le mulțumim pentru ajutorul acordat. Și le mai mulțumim domnilor Morten Pedersen și doamnei Daniela Căncescu, ca reprezentanți ai Ministerului Mediului din Danemarca, dâșii fiind cei care au intermediat această investiție”.

Și pentru că în astfel de ocazii, până la inaugurarea instalațiilor ecologice de filtrare și ardere a deșeurilor lemnoase, se rostesc dis-

„N-AM VĂZUT ÎN VIAȚA MEA PEISAJE MAI FRUMOASE”

ția de praf este sub un miligram pe metrul cub de aer filtrat. De precizat că înainte vreme concentrația era de 80-100 de miligrame. Cât despre energia termică obținută din reciclarea deșeurilor de lemn, aceasta ajunge să înlocuiască 85 la

cursurile de rigoare, asistența a fost realmente încântată de speech-ul Excelenței Sale, domnul Eric Bom, ambasadorul Danemarcei la București. Este drept că la calitățile oratorice ale Excelenței Sale au contribuit din plin și argumentele pre-

zentate, dar, una peste alta, gazdelor le-a mers la inimă uimirea domnului Eric Bom că toată producția de la „Montana” se exportă. Dar cel mai mult le-a plăcut moșilor atunci când, vorbind despre drumul parcurs în acea dimineață, de la Oradea la Câmpeni, domnul ambasador a spus: „Am fost în multe țări din Europa și trebuie să vă spun că n-am văzut în viața mea, nicăieri până acum, peisaje mai frumoase. Aveți o țară minunată și trebuie să fiți mândri de ea. Dar mai ales trebuie să aveți grijă să o păstrați curată. Ar fi un mare păcat să distrugeți natura excepțională a acestor locuri. Noi, Danemarca, suntem alături de România în toate strădaniile sale privind protecția mediului. De ce? Pentru că mediul nu are frontiere. Dacă este curat în România, este curat și în țările din jurul ei, este curat și în Europa, este curat și în Danemarca. Dar poate că mai interesant este să vă spun că dorința României de-a adera la Uniunea Europeană va trebui să treacă la momentul decisiv și de examenul privind protecția mediului. Exigențele examinatorilor sunt foarte dure și foarte greu de îndeplinit. Noi, Danemarca, vă ajutăm, încă din 1994, când au demarat preocupările noastre pentru mediul din România, să treceți cu bine acel examen. Și pentru că eu sunt economist, trebuie să vă spun că este extraordinar că dumneavoastră exportați toată producția. Cât despre instalațiile pe care le vom inaugura azi, ele sunt un foarte bun exemplu de colaborare între Danemarca și România”.

DAVID CONTRA GOLIATH

RĂZBOIUL PENTRU IERUSALIM

Text: BAZIL ȘTEFAN ■
Foto: AP – RÔMPRES ■

Ziua de 28 septembrie 2000 va intra cu siguranță în orice cronică a conflictului dintre Israel și palestinieni. În aceea zi, Ariel Sharon, liderul blocului opoziției de dreapta Likud, un „dur“ în toate privințele, a făcut, însoțit de un masiv grup de polițiști israelieni, o vizită la Muntele Templului din Ierusalim, loc sacru atât pentru evrei, cât și pentru musulmani – dar pentru care poartă o altă denumire, Esplanada Moscheilor. La prima vedere un eveniment banal, care în altă țară ar fi trecut neobservat, această vizită a declanșat confruntări extrem de violente și de lungă durată, soldate numai în primele patru

săptămâni cu circa 140 de morți (în marea lor majoritate arabi) și câteva mii de răniți.

Botezată imediat „Intifada Al-Aqsa“, după numele acestei moschei, care este al treilea loc sfânt al islamului, noul „război al pietrelor“ își are explicația în faptul că palestinienii au resimțit această vizită drept o imensă provocare. Sharon este oaia lor neagră, pentru că a fost comandantul operațiunii militare israeliene din 1982 împotriva bazelor palestinienilor din Liban. Distrugerea acestor baze, atunci, a fost dusă la bun sfârșit de Sharon cu o duritate extremă, care a cuprins și masacrarea civililor din două tabere palestinienilor

situate în apropiere de Beirut. În plus, el a fost un promotor aproape fanatic al implanțării de colonii evreiești în teritoriile ocupate. Pe scurt, Ariel Sharon este, probabil, ultimul om politic israelian pe care palestinienii ar fi dorit să-l vadă călcând vreodată în acel loc sacru al lor. Pentru ei această vizită echivala cu o profanare. În plus, ea voia să le semnalizeze cine este, în realitate, stăpân chiar și pe Esplanadă: Israelul.

De unde și furia populară, pe care Yasser Arafat a luat-o drept pretext pentru a declanșa o nouă Intifadă. Orașele din teritoriile palestinienilor, de la Ramallah la Hebron și de la Gaza la Nablus, au devenit

astfel scena bătăliilor zilnice dintre adolescenții palestinieni, înarmați cel mult cu pietre și praștii, și armata israeliană, care a ripostat întâi tradițional, cu gloanțe învelite în cauciuc, după care s-a văzut nevoită să scoată și armamentul greu – elicoptere, tunuri, tancuri.

David contra lui Goliath, s-ar zice, dar acum cu roluri schimbate față de legenda biblică. Cel slab și înarmat doar cu o praștie, care în cele din urmă va ieși învingător din lupta inegală cu uriașul ar fi, acum, palestinienii. Arafat cochetează vizibil cu această parabolă, mizând și pe opinia publică internațională, bombardată zilnic

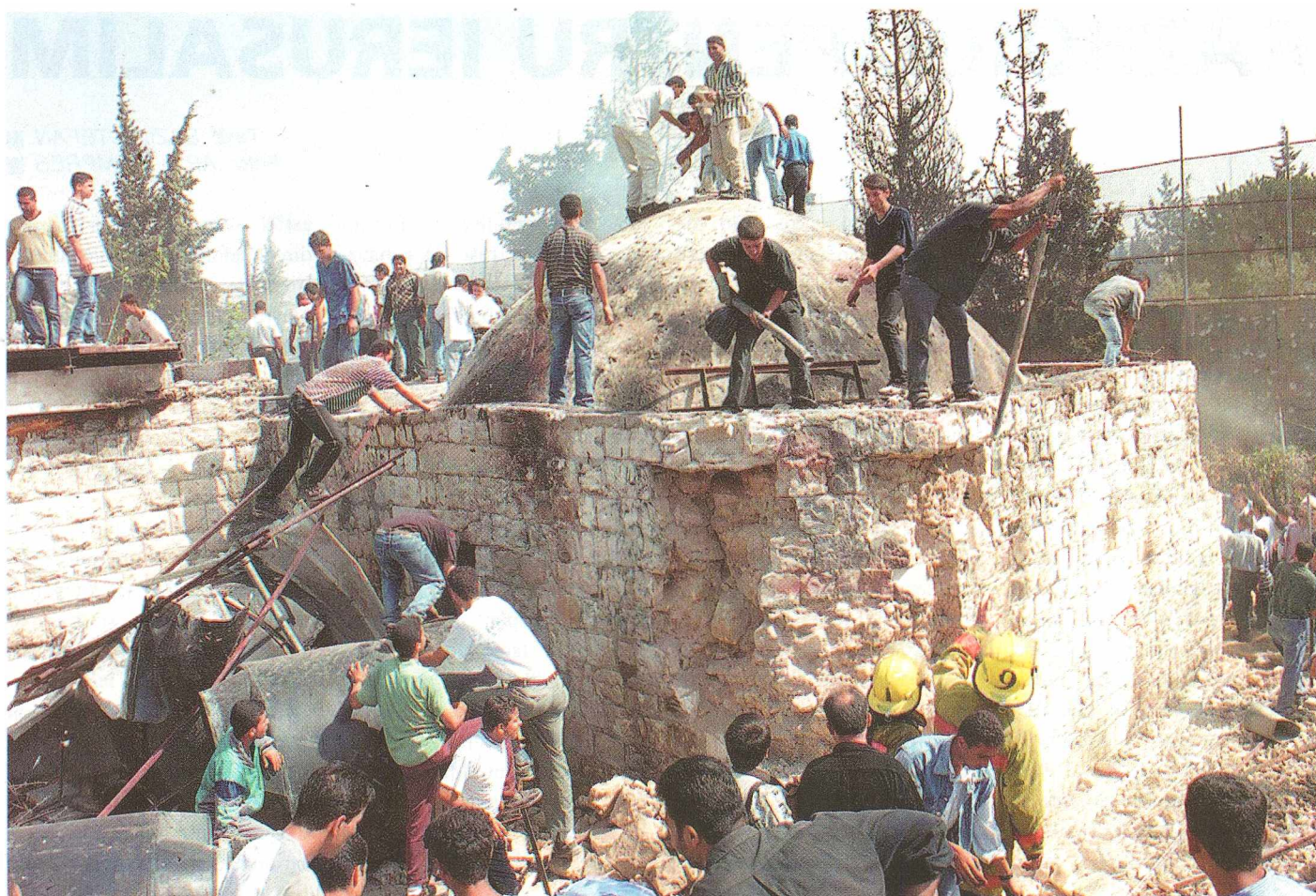

de canalele de televiziune cu imagini terifiante din acest nou „război al pietrelor”. Secvențe TV ca aceea în care un copil palestinian se chircește în spatele tatălui său, la adăpostul unui zid scund, ferindu-se de gloanțe, pentru ca, în cele din urmă, luat drept țintă timp de o jumătate de oră de soldații israelieni, să fie în cele din

urmă nimerit și ucis, au produs în întreaga lume civilizată același sentiment de indignare și revoltă ca și scenele, filmate și transmise, de asemenea „live”, în care o mulțime palestiniană înfuriată a linșat doi soldați israelieni răătăciți în „capitala” provizorie a Autorității Palestiniene, Ramallah, aruncându-le apoi cadavrele de la etaj.

Vizita lui Sharon a fost însă doar scânteia care a aprins conflictul. Adevăratul motiv al acestuia este Ierusalimul. „De te voi uita, Ierusalime/ Mâna dreaptă să mi se usuce!”, glăsuiește unul dintre cei mai frumoși psalmi. Cu puțin efort, oricine își poate imagina rezonanța extraordinară a acestor versuri biblice în sufletul evreilor, în

îndelungata lor părăsire forțată după alungarea din Țara Sfântă. Timp de aproape două mii de ani, Ierusalimul a fost ținta celor mai vii dorințe ale lor. „Anul viitor, la Ierusalim!”, era urarea cu care se încheia orice întâlnire de familie sau sărbătoare religioasă – pentru că acolo se afla locul lor cel mai sacru: zidul de vest, zis și al Plângerii, singurul care s-a mai păstrat din cel de-al doilea templu, distrus de romani. Nici măcar în 1948, la întemeierea statului Israel, evreii nu s-au putut ruga la Zidul Plângerii, pentru că acesta se afla în partea de est a Ierusalimului care, la împărțirea teritoriului Palestinei între evrei și arabi, căzuse în partea arabă. Pentru a-și vedea împlinit acest vis au trebuit să mai aștepte încă 19 ani, până în 1967 când, în urma „războiului de șase zile”, partea de est a orașului a fost cucerită și anexată iar

Ierusalimul a fost proclamat „capitala unită și eternă a Israelului“.

Această hotărâre a transformat însă cheștiunea Ierusalimului într-un obstacol aproape insurmontabil în calea unui acord final de pace în Orientul Mijlociu. Căci Ierusalimul este un oraș sfânt nu numai pentru evrei, ci și pentru creștini și musulmani. Pe Muntele Templului (Esplanada Moscheilor) se află Moscheea Al-Aqsa, al treilea loc sfânt al islamului, după Mecca și Medina (de acolo s-a înălțat la ceruri profetul Mahomed). În 1967, anexând Ierusalimul de Est, Israelul s-a angajat să asigure accesul liber la locurile sfinte tuturor credincioșilor celor trei mări religii monoteiste. Și chiar s-a ținut de cuvânt. Dar dacă pentru creștini liberul acces poate fi o soluție satisfăcătoare, fiindcă ei nu sunt decât într-o măsură infimă „localnici“, pentru palestinieni lucrurile se prezintă cu totul altfel. Bazându-se pe prezența lor masivă în Ierusalimul de Est, care le-a fost „repartizat“ la împărțirea vechii Palestine, ca și pe rezoluțiile ONU, care cer retragerea Israelului din teritoriile ocupate în 1967, ei doresc ca statul lor independent să-și aibă capitala în Ierusalimul de Est și suveranitatea asupra Esplanadei Moscheilor. Lucru extrem de greu de făcut, dacă nu imposibil, pentru că numita Esplanadă (un spațiu amplu, delimitat prin ziduri) este chiar platoul Muntelui Templului, loc sacru pentru evrei. În plus, trasarea unei granițe în ceea ce se cheamă „orașul vechi“ al Ierusalimului încadrat între zidurile de incintă din timpul lui Soliman Magnificul, împărțit în patru cartiere (evreiesc, armenesc, creștin și musulman) cu ulcioare medievale foarte înguste, este, pentru oricine a văzut toate acestea la fața

locului, o adevărată cvadratură a cercului. De pildă, Zidul Plângerii este aproape lipit de zidul de incintă al Esplanadei Moscheilor. Pe unde să treci o frontieră? Din acest motiv s-a avansat și ideea unei suveranități „internaționale“ sau a uneia „celeste“ asupra Ierusalimului. Dar nimeni nu prea știe cum ar arăta, practic, așa ceva.

Din acest motiv problema Ierusalimului a fost plasată în coada îndelungatului și complicatului proces de pace lansat în 1991 la conferința de la Madrid și încununat, doi ani mai târziu, prin acordul de la Oslo asupra autonomiei palestinienilor. Tot din acest motiv a eșuat însă summitul trilateral Barak-Clinton-Arafat din iulie a.c., de la Camp David, cu toate că administrația americană și-a pus în joc prestigiul, puterea și capacitatea diplomatică pentru realizarea acordului final de pace între Israel și palestinieni, acord a cărui scadență, prevăzută la Oslo, fusese deja depășită cu mai bine de un an. Pentru mulți analiști, cele două părți au pierdut atunci o ocazie rară de a ajunge la o reglementare definitivă. Pentru că președintele Bill Clinton, aflat în preajma încheierii celui de-al doilea mandat fără să fi obținut vreun succes intern sau

extern prin care să intre în istorie și altfel decât prin scandalul Lewinsky, era nu numai dispus, ci și foarte interesat să facă orice efort pentru a se încununa cu pacea între evrei și arabi. Clinton este atât de dornic de această performanță, care ar merita indiscutabil și un premiu Nobel pentru pace, încât i-a convocat pe Barak și Arafat la un nou summit, la Sharm el-Sheik, în Egipt, chemându-i în ajutor și pe Kofi Annan, Javier Solana, regele Abdallah al Iordaniei și președintele țării gazdă, Hosni Mubarak. Timp de 24 de ore, aproape non stop, s-a negociat un acord (verbal!) menit să ducă la o încetare a violențelor. Israelienii ar fi urmat să-și retragă

forțele și să ridice „blocada“ fâșiei Gaza, iar poliția palestiniană să reimpună liniștea și ordinea pe străzi. Din păcate, totul a rămas la nivelul declarațiilor de intenții. Clinton încă mai speră să-i aducă din nou la Washington pe cei doi matadori, pentru a repune pe șine trenul deraiat al negocierilor. Condiția minimă pentru aceasta ar fi, evident, reinstaurarea calmului, prin aplicarea înțelegerii de la Sharm el-Sheik. La patru săptămâni de la izbucnirea noii Intifade, nu putea fi încă vorba de așa ceva. Dimpotrivă, atât armata israeliană, cât și Autoritatea Palestiniană se declarau gata pentru o confruntare îndelungată. Dar poate că erau doar declarații menite să sperie adversarul...

LINIE DE TAROT

NON STOP

DACĂ AI PROBLEME DE SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRAGOSTE

SUNĂ SI NOI TE VOM AJUTA !

ÎN DIRECT

01-8990078

Tarif
1.900 lei
minutul

Este o femeie activă, implicată nu doar în viața muzicală ci și într-un domeniu pe care-l consideră destul de dificil: munca de televiziune. Concret, este moderatoarea emisiunii „Prețul succesului” de pe canalul 2 al Televiziunii Române.

Mai nou, studiază la o facultate de Sociologie-Psihologie, sperând ca la terminarea ei să profeseze în domeniu. Împreună cu băiețelul ei, David, și cu Marcel Pușcaș, soțul, întruchipează imaginea unei familii moderne, dinamice, fericite.

„Nici LA PÂINE NU

MERG NEMACHIATĂ”

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: M. FELIX ■

„Ziua mea începe dimineața pe la 7.30-8.00 când mă trezesc pentru că David merge la grădiniță și trebuie să-l pregătesc, în acest sens. La 9 fără un sfert vine un microbuz al grădiniței și-l ia din fața blocului, dar până atunci el trebuie să fie spălat, îmbrăcat și gata de atac. De când a început pro-

la plimbare în parc, la McDonalds, facem cumpărături. Îi place în mod deosebit să-l plimb cu căruciorul în supermarket.

După ce pleacă David la grădiniță, îmi încep ziua obișnuită. În primul rând, beau cafeaua de dimineață, timp în care citesc ziarele. Dacă am filmare pentru

DIMINEAȚA, ÎN PRIMUL RÂND ÎMI BEAU CAFEAUA

gramul cu grădinița mă trezesc foarte ușor. Nici înainte nu mă trezeam târziu – pe la 10-10.30. Am tonusul foarte bun dimineața la prima oră, iar la acest lucru mă ajută și David, care este tot timpul vesel. De când se trezește râde și vorbește non-stop, cântă și schimbă totul în jurul lui. După ce deschide ochii, ne îmbrățișăm, ne pupăm, ne gădilăm puțin – ne iubim, cum s-ar zice. Este obișnuit cu programul de mers la grădiniță. Mai încurcă zilele. Încă nu știe că sâmbăta și duminica este liber și se pregătește și atunci de plecare. În weekend ne trezim la aceeași oră, din cauza obișnuinței, dar avem program de familie. Mergem

„Prețul succesului“, mă machiez pentru televiziune. Dacă nu, mă pregătesc pentru ziua respectivă, în funcție de programul din agendă. În timpul liber merg la cumpărături, fac piața, îmi vizitez părinții. În rest, merg la studio sau la facultate, pentru că fac și acest lucru de la începutul toamnei. Îmi place să particip la ore, deși câteodată îmi este foarte greu. Am remușcări atunci când nu pot ajunge la școală din cauza programului meu încărcat. Nu m-am obișnuit cu atitudinea celor din jur, de curiozitate, și nici nu mă simt prea confortabil în pielea aceasta, de studentă. Încerc să fac abstracție. Am câteva cunoștințe din an. Una dintre

fetele cu care mă întâlnesc la cursuri este Camelia, din „Cappuccino”. Colegii mei au fost cam reticenți și cam circumspecți la apariția mea acolo. Am încercat să nu sfidez în nici un fel cu prezența mea.

Pasiunea pentru psihologie este veche. Intențiile de a da la Facultatea de Psihologie sunt la fel de vechi, dar cred că n-am avut niciodată curajul să-mi iau inima în dinți, după eșecul de la ATF (pe vremea lui Ceușescu am dat

nească. Dacă fac fripturi sau mâncare românească, îmi ia mai mult timp. Soțul meu, deși ardelean și un gurmand convins, nu este foarte pretențios. Mai degrabă este un critic constant în meseria mea decât la bucătărie. Mă ajută foarte mult profesional și este un adevărat suport moral.

Merg destul de des la prietena mea, Laura Olteanu. Ea se ocupă de vestimentația mea de scenă și chiar și de unele toalete pe care le

PASIUNEA PENTRU PSIHOLOGIE ESTE VECHÉ

la teatru de două ori). Aș vrea foarte tare – mai ales că eu cunosc situația copiilor din casele de adopție – să fac ceva legat de asistența socială. Sau să-mi deschid un cabinet de psihologie pentru copii.

Când mă întorc acasă, găsesc pentru cei doi băieți (David și Marcel). David vine de la grădiniță pe la 18.00, dar nu mănâncă niciodată fără tatăl lui. Așteaptă până când acesta se întoarce de la birou. Nu găsesc chiar în fiecare zi. Depinde de ce fac. Prepar pe loc mâncarea chinezească sau pe cea italiană-

îmbrac la „Prețul succesului”.

E o diferență destul de mare între a cânta și a fi moderator de televiziune. N-am crezut că sunt în stare de așa ceva. Am parte de o echipă tânără și plină de energie pozitivă care m-a ajutat să cred în mine și în ceea ce fac. Întotdeauna am fost convinsă că mai potrivit ar fi să faci în viață un singur lucru foarte bine, dacă nu ești în stare să-ți combini calitățile astfel încât să faci perfect totul în mai multe domenii. M-am gândit totuși ca în viitor, când voi renunța la cântat, să fac ceva legat

● O ZI CU... LUMINIȚA ANGHEL

Foto: Dana IRIMIA

de televiziune, separat de această intenție a mea de a profesa în psihologie. Mi-ar plăcea să am un business al meu, să am un restaurant sau un hotel. Dar acestea sunt vise și încerc să fac cât mai multe lucruri cu energia pe care o am.

Îmi mențin tonusul prin generozitate. Mă simt bine când pot să zâmbesc oamenilor pe stradă și să mă împrietenesc cu toată lumea. Sunt la fel de bună prietenă cu femeia de serviciu, cu benzinăreasa, cu vânzătoarea de la supermarket, cu femeile din piață, cu prietenele mamei, cu toată lumea în mod egal. Mă simt bine când reușesc să îi conving pe oamenii din jurul meu care-și doresc copii și nu-i pot avea, că ar fi bine să se gândească la eventualitatea unei adopții. Tonusul meu se menține și prin faptul că am un copil minunat. Contribuie mult la echilibrul meu și al soțului.

Fizic, nu am făcut mare lucru în ultimul timp, pentru

că am suferit o intervenție chirurgicală pe coloană în luna mai. Operația de hernie de disc nu mi-a permis să fac gimnastică de întreținere, jogging sau aerobic. Mă mențin foarte greu la greutatea ideală. Fac sacrificii reale pentru a nu mă îngrășa. Nu

sunt o persoană favorizată de soartă să mănânce oricând, orice, oriunde. Pentru aceasta sunt obligată să-mi refuz foarte multe dintre capriciile culinare. Dar, de ani de zile...

făcut, fie că trebuie să merg la pâine sau la supermarket după orez. Am grijă de machiajul meu. Este un machiaj complet. Îmi place să scot în evidență ceea ce cred

AM UN COPIL MINUNAT

m-am obișnuit cu lucrul acesta. Nu mănânc grăsimi deloc. Foarte rar, mă răsfăț cu ciocolată albă, care îmi place la nebunie, iar în compensație încerc să mănânc alimente cu puține calorii. Nu mă ating de mâncare gătită. Nici nu am timp să mănânc des, pentru că în cea mai mare parte a timpului nu sunt acasă. Drept pentru care mănânc doar o dată pe zi, până în

eu că merită. Îmi ocupă mult timp. Consider că o femeie de succes trebuie să știe să se împartă între viața profesională și cea familială în mod egal, să-și acorde multă atenție, acest lucru ajutând-o în ziua care începe.

Sunt o mare iubitoare a modei. Nu-mi scapă nimic. N-am mai fost în ultimul timp la prezentări de modă, întrucât prefer ca puținul

ora 18.00. Masa mea este alcătuită dintr-un grătar, ori salate, ori orez, ori porumb, depinde.

timp liber să îl petrec în familie. Cred că este foarte important ca în primii ani, acum când se pun bazele

ÎMI REFUZ MULTE CAPRICII CULINARE

Machiajul îmi ocupă mult timp. Mă consider o persoană cochetă, care nu iese nicio dată nemachiată, fie că este weekend și nu am nimic de

educației unui copil, să fiu aproape de el și să nu-l las să simtă că mămică lui este o persoană ocupată."

JULIETTE BINOCHÉ — LA FEMME FATALE

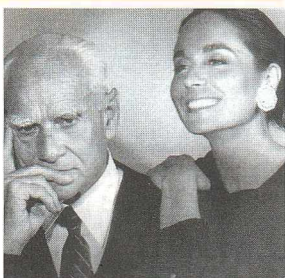
Viață. Pasiune. Destin. Moarte. Niciuna dintre aceste mari noțiuni nu-i este străină — în film, dar se pare că și în viață — actriței franceze Juliette Binoche, una dintre ultimele mari stele apărute pe firmamentul filmului francez. Până acum a interpretat câteva roluri de femeie fatală, capabilă să-i arunce în abisul pasiunii pe bărbații care i-au intrat în mreje. Așa s-a întâmplat cu Jeremy Irons în

Daune (film de Louis Malle) și la fel a pățit-o Olivier Martineau în epopeea *Un husar pe acoperiș*. Iar acum i se întâmplă ceva asemănător lui Emir Kusturica, care apare în postura de actor alături de deja faimoasa „femme fatale” franceză în filmul *Pierdut după Juliette* (titlul original *La Veuve de Saint-Pierre*). Louis Malle o caracterizează astfel: „Intensitatea chipului său depășește testul tăcerii. Nu se văzuse așa ceva de mult, poate de la Greta Garbo”. Oricum, Binoche, alături de Kusturica, realizează un rol de mare intensitate emoțională, fiind apreciată atât de public cât și de critică.

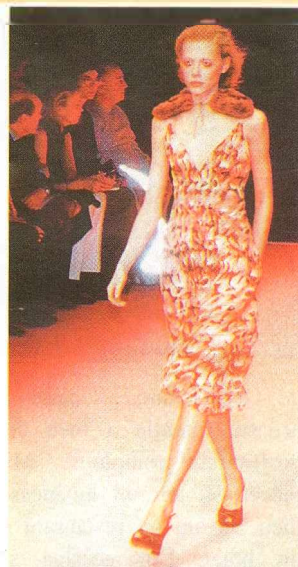
ALTFEL DE POSTERITATE PENTRU MORAVIA

Scriitorul italian Alberto Moravia (autor, între altele, al romanului după care s-a făcut filmul *Ciociara*) a lăsat posterității o operă amplă, apreciată de mulți, dar contestată poate de și mai mulți, datorită erotismului din unele dintre prozele sale. Dar dacă misiunea criticii este aproape încheiată, întrucât opera și autorul sunt deja clasificați, un alt aspect al vieții sale îl menține încă în actualitatea dezbaterii ziaristice. Este vorba de moștenirea lui patrimonială (obiecte, case, drepturi de autor etc.) disputată de femeile care i-au intersectat destinul. Ultima dintre ele, Carmen Llera, a publicat recent o carte-scrisoare în care se destăinuie în legătură cu felul în care a trăit alături de Moravia, un om cu un caracter dificil. Titlul cărții este *În sfârșit îți scriu* și ea ar vrea să fie un răspuns la nenumăratele scrisori ale lui Moravia cărora nu le-a dat curs la vremea respectivă.

PREA MULTĂ MODĂ, STRICĂ

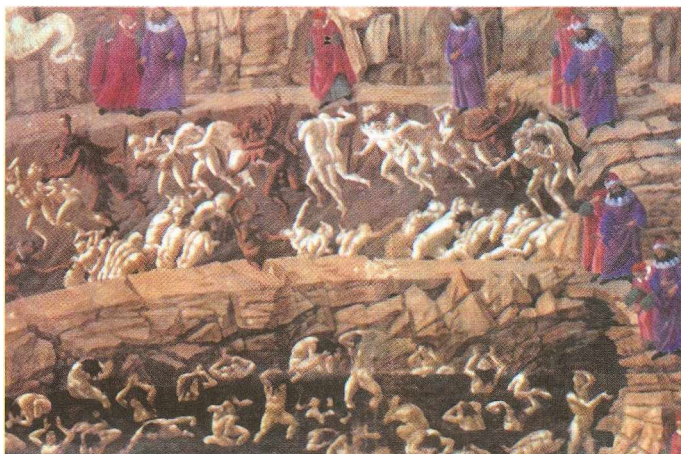
De mai mult timp ziarele occidentale scriu despre fenomenul caselor de modă și al neîntreruptelor parade de prezentare a ultimelor noutăți în materie. Parisul, Milano, Londra, New Yorkul (pentru a cita doar cele mai importante centre ale „supermodei”) sunt luate cu asalt de fotografi, de fete în căutarea celebrității, sau de topmodele consacrate. Această caravană a devenit însă, după părerea unora, masacrantă: mult stress, mult consum nervos nu numai pentru organizatori (care sunt mânați de interese financiare), dar mai ales pentru prezentatoare și pentru public. Și, la urma urmei, pentru ce? — se întreba unul dintre comentatori. Pentru că, de fapt, prea puțin din ceea ce se prezintă se și cumpără. În realitate, observa el malițios, înalta modă a devenit ceea ce reprezintă cursele de Formula 1 pentru automobilisti: un sport cu niște mașini pe care nimeni nu le va cumpăra pentru a merge pe stradă.

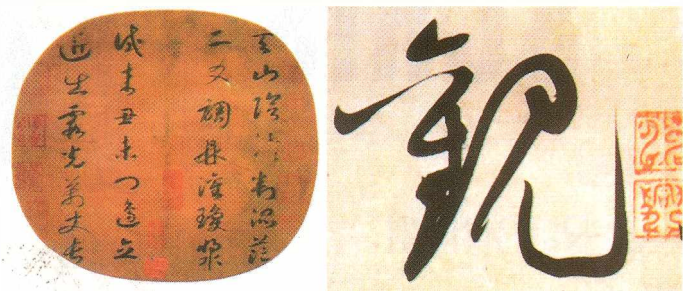
DANTE ȘI BOTTICELLI

Expoziția de la Scuderia Papală de lângă Palatul Quirinale din Roma intitulată *Sandro Botticelli, pictor al Divinei Comedii* este un adevărat regal pentru cunoscătorii fenomenului artistic. Pentru prima dată sunt expuse 92 de pergamente cu desenele făcute de marele artist renascentist inspirate după opera celuilalt celebru florentin, Dante. Pergamentele aparțin, în cea mai mare parte, unui muzeu din Berlin, și doar câteva provin din colecții italiene. Dintre aceste desene, unele abia schițate, altele colorate, rezultă o lectură atentă, profundă a capodoperei dantești.

Dar nu mai puțin importantă este acea secțiune din expoziție care-l fixează în epocă pe Botticelli, cu unele lucrări de referință pentru istoria artei cum ar fi *Nașterea lui Cristos* sau *Calomnia* care scot în evidență inventivitatea alegorică, știința cromatică și organicitatea compoziției la Botticelli.

CALIGRAFII CHINEZE

La Metropolitan Museum din New York s-a deschis o expoziție despre arta clasică chineză care prezintă în special faimoasele caligrafii executate cu tuș. Pentru cultura chineză – aveau să constate vizitatorii expoziției – cuvintele sunt scriere și imagine, reprezentare plastică și meditație filosofică. În expoziția americană sunt prezentate circa 120 de capodopere ale acestei arte începând din secolul al IV-lea d.Hr. până în secolul trecut.

BEAUBOURG

Centrul cultural Pompidou de la Beaubourg a fost considerat o trăsnaie arhitecturală, care a provocat o vie polemică în Franța la data inaugurării. Prin structurile sale *la vedere*, prin faptul că seamănă cu un combinat chimic mai mult decât cu un mare lăcaș de cultură, acest așezământ este acum

una dintre emblemele pariziene, așa cum a fost și a rămas Turnul Eiffel (și el contestat la data construcției).

Acum lumea bună a Parisului vorbește despre un futurist restaurant construit în interiorul centrului Beaubourg. Denumit *Georges* restaurantul nu seamănă cu nimic din ceea ce știm despre restaurante. Și totuși este intim, plăcut, oferă o frumoasă panoramă asupra Parisului și este frecventat de marii stilști ai modei sau de vedetele din lumea sportului și a cinematografiei, ca și de oameni politici.

JULIETTE LEWIS

În 1991 când apărea alături de Robert de Niro și Nick Nolte în *Promontoriul groazei* s-a spus despre Juliette Lewis – pe vremea acea în vârstă de 18 ani – că este un miracol. Intuitivă și dezinhibată, creativă și provocatoare, ea încarna acel tip de fete care-și iau repede lumea în cap pentru a se descurca și a face carieră, tipică multor destine americane. De aceea a fost bine primită de public. Au urmat alte filme (*Kalifornia*, *Mr Grape*, *Zile stranii*, *Născuți asasini*). După o relație tumultuoasă cu Brad Pitt, din 1996 aproape că dispăre total din viața cinematografică.

De curând a revenit în viața publică, dar în teatru, unde a făcut două roluri memorabile în *The Way of Gun* și *Other Sister*. Acum, la 27 de ani, căsătorită cu campionul de skateboard Steve Berra, cu un copil mic, Juliette pare în mare formă artistică și abia dacă rezistă tentațiilor de a reveni la film. Deocamdată ea însăși pare decisă să mai aștepte.

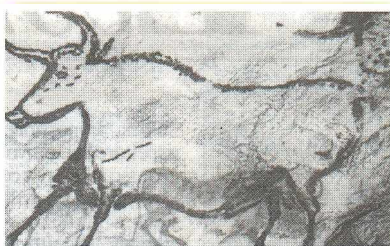
FOTBAL ȘI ARHITECTURĂ

Înainte de mondialele de fotbal din 2006, Franz Beckenbauer, *Kaiser-ul* fotbalului german, desemnat responsabilul organizării acestei manifestări, se află în centrul unei dispute. Într-adevăr, Beckenbauer ar vrea să modifice stadionul olim-

pic construit pentru Jocurile din 1972 de la München, din necesități practice. Dar arhitecții – și nu numai – se opun acestei idei întrucât lucrarea a devenit un fel de marcă a orașului, fiind considerată nici mai mult nici mai puțin decât o operă de artă. Argumentele lui Beckenbauer – și anume nevoia de a adapta un stadion multifuncțional la cerințele specifice jocului de fotbal (fără piste de atletism, cu o parte mare a tribunei acoperită etc.) au găsit însă o strașnică rezistență chiar din partea unor asociații de cetățeni. Deocamdată în acest meci nu se cunoaște câștigătorul.

UN PICASSO DE ACUM 30.000 DE ANI

Silueta unui animal în mișcare, ca a unei feline, și o figură umană cu brațele ridicate. Aceasta ar fi pe scurt descrierea unui desen recent descoperit într-o grotă din nordul Italiei, pe care

specialiștii îl datează în urmă cu circa 30.000 de ani. Omul din paleolitic, spun specialiștii, avea o suprinzătoare dexteritate în realizarea contururilor și a mișcării, fapt pentru care siluetele respective au fost asemănate cu unele dintre creațiile lui Picasso, care știa să-și joace ingenuitatea și *primitivismul*. Desenul recent descoperit pe un perete de stâncă seamănă mult ca stil cu acelea din peșterile de la Lascaux (Franța) sau Altamira (Spania).

Grupaj realizat de ȘTEFAN NICOLAE ■

MAȘINA DE SCRIS

OVIDIU HURDUZEU

– CETĂȚEAN DE ONOARE AL RUBRICII

„MAȘINA DE SCRIS”

BROSCUȚA

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Tatăl meu are un „Bug”⁽¹⁾. Un Volkswagen de culoarea cobaltului, model 1968, „comandă specială” pentru SUA. „Scaunele înalte” și motorul de 1500 cc îl deosebesc de „broaștele nemțești” care încă mai păcănesc obosite prin București.

Papă a cumpărat „Bug”-ul de la un diplomat american din Moscova. La vremea respectivă, Papă era funcționar imperial, slujea în postul de consilier-geolog la CAER.

Băiet fiind, cutreieram Moscova, „ulițe”, parcuri, ambasadă, cluburi diplomatice, scotoceam fiecare ungher după fete, cutii de bere „străină”, filme americane, muzică „disco”, *dance, dance, dance your boogie...* În capitala Imperiului viața era marmură, granit și bazalt, simțai că aerul ți se betonează în plămâni, gândurile ți se fac stalactită. Dar asta în cazul în care te aflai în Gulagul lor, al părinților. Dar noi, puștii, ce treabă aveam? Noi circulam. Mâna mea sărea din chioteii rusoaicelor direct pe sâni vulcanici ai fetelor din țările africane. Picioarele mă purtau prin cluburile „Diplomat”. În semi-întuneric, ochii înfulecau cu nesăț imagini de film interzis: pumni în obraz, crime prin ganguri, mafioți tăvălindu-se cu femei superbe prin paradisuri exotice. Traversam grăbit parcurile, urechile-mi auzeau cum milițienii bufneau, ca pe saci de cartofi, bețivii în dube. Din mers, nasul îmi adumea mirosul stătut, de apă de colonie proastă a provincialelor ieșind la braț din găurile de metrou. Nu întorceam capul, nu încetineam pasul. Dădeam tur ambasadelor, puștii mă chemau sus în vreun apartament – *Hey, Ovid, come up!* – ascultam la „stereo” muzică disco, în șezut, pe podea sau sprijiniți de perete, ne răsfiream pletele, fumam, beam bere Tuborg și, de la fereastră, aruncam cutiile pe stradă, în fața gheretei milițianului. Ce ne păsa? Eram în vacanță, într-o țară barbară, n-aveam habar de granițe, nu învățasem încă tehnica să ne conformăm, să ne ajustăm, să ne adaptăm la Gulagurile părinților noștri. Circulam și atât.

Părinții trăiau claustrați în rezervații pentru diplomații străini, imense blocuri înconjurate de garduri cu sârmă. Suspicioși

din fire, stăteau închiși în apartamentele lor, nu discutau unul cu altul. În schimb, își tot vindeau mașinile între ei. Forduri, Mercedesuri. Dacii, Trabanturi, circulau de la capitaliști la socialiști, de la nemți la români, italieni, indieni și chinezi. Rable, limuzine de lux, de toate culorile și dimensiunile treceau dintr-o mână în alta, frenetic. Cei din lumea a treia tremurau sub presiunea dorințelor neîmplinite. Cumpărau, cumpărau, cumpărau, după care se linișteau ca după un act sexual împlinit. Grăbiți, capitaliștii își vindeau mașinile să scape de ele. De obicei, vindeau când li se termina misiunea și urmau să se întoarcă în țările lor...

Ovidiu Hurduzeu și soția sa, Andreea, în vara acestui an, la Vidra

Cât timp o fi trecut de atunci? Douăzeci, treizeci de ani? În Silicon Valley, unde trăiesc acum, viața se rotește în jurul meu ca titirezul, nu prea găsesc un răgaz să mă gândesc la trecut. În fiecare an, pentru câteva zile, revin în România. Îmi văd părinții din București, rezolv unele treburi. Presat mereu de timp, mă mișc dintr-un oraș în altul, circul repede, în dreapta, în stânga.

– Papă, am nevoie de o mașină nouă. Puternică, fiabilă, rapidă.

Papă scoate capul de sup capota „Bug”-ului:

– la „Broscuța”, are doar 60 de mile

la bord. O mai ajustez eu, de-i nevoie...

– Nu, mersi. Aduc Grand Cherokee-ul de acasă. Nevastă-mea și-a luat un BMW de teren. Și mai avem alte două mașini.

Îngrijorat:

– Și „Broscuța”?

Ridic din umeri:

– O vinzi!

– N-o vând!

– Am nevoie de garaj. N-am să țin Jeep-ul în stradă!

– N-o vând!

– Am vorbit cu maică-mea. E de acord!

Îmi șuieră printr-o dinți:

– Maică-ta s-a ramolit, ăștia de acum m-au dat afară, m-au scuipat, m-au înjurat! Tu ai plecat...

– Ți-am trimis whisky, alune.

– Nu vând!

– O să conduci Jeep-ul!

Rugător:

– „Broscuța” e a ta. I-am pus baterie nouă...

– Papă, Jeep-ul așteaptă în vamă.

Noaptea a fost cald, îngrozitor de cald. Transpiram prin somn și visam. Jeep-uri, conduse de figuri mongoloide, treceau în viteză prin sanctuarul lui Demeter din Eleusis.

Mă trezește o agitație pe stradă. În cameră, miros chimic, înecăcios. Buimac, ies în balcon.

Înconjurat de lume, Volkswagen-ul arde. Flăcări negre îi mistuie aripile-i bulbucate. Mai la o parte, Papă își aprinde în pumn o țigară...

NOTĂ. Ovidiu Hurduzeu, remarcat în urmă cu aproape douăzeci de ani în cadrul rubricii noastre, este acum un scriitor consacrat și locuiește în SUA. De acolo mi-a trimis – gest nobil, nu lipsit de nostalgie – povestirea **Broscuța**, adevărată bijuterie literară. O dată cu publicarea ei, îl proclam pe autor „Cetățean de onoare al rubricii «Mașina de scris»”.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

⁽¹⁾ „Gândac”, numele sub care este cunoscut celebrul Volkswagen „broască” în America.

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII. Aștept în continuare de la dv. versuri, proză, teatru, eseuri etc.

Adresa este cea de până acum: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341, București.

O SCRISOARE IMPRESIONANTĂ

Domnule Alex. Ștefănescu,

Vă scriu cu mare întârziere pentru a vă mulțumi. Îmi cer scuze pentru această impolitețe însă am fost convins că voi putea ajunge în București și vă voi întâlni pentru a face acest lucru direct. Din păcate, șocotelile mi s-au cam încurcat așa că, deocamdată, iată-mă tot pe hârtie, la fel de stânjenit, ușor crispat. Nu știu dacă am devenit, o dată cu premiul pe care generos mi-l oferiți, scriitor sau aș fi fost scriitor și fără premiu... cum de asemenea nu știu dacă premiul înseamnă într-un mod de netăgăduit că sunt scriitor. Nu știu ce înseamnă un scriitor și nici nu cred că există vreo rețetă pentru a deveni unul. Sper doar ca talentul pe care îl pomeniți să nu mă părăsească pentru că, până una alta, este... o sursă sigură de

satisfacție, de bucurie uneori chinuitoare, alteori pură. Dar sigură. Și nici nu-mi imaginez, nu-mi doresc să fie altfel. Poate că, până la urmă, acesta-i scriitorul nostru: trecătorul care vorbește cu pereții și se luptă cu dragoni invizibili de foc, care îți țintește în tramvai creierii cu un ochi închis prin periscopul unei inimi răvășite... acela care trece în fugă să-și întâlnească personajele capricioase, un omuleț care pare rupt de lume, dar care, exact, un omuleț, vede lumea întreagă într-un soi de vis dureros de limpede... Și poate de aceea are atât de multă nevoie de dumneavoastră... să-l legitimați. *Hei, oameni buni, mai cu mild, e un scriitor. Și el își poartă în piept insigne de șerif intergalactic... vă rog, la o parte, faceți loc... un pic de aer că mă ustură ochii*

și nu mai văd stelele... și convingător se bate cu arătătorul în bucăți de metal lucitor... *vezi ce scrie?... îi zice el unuia... Ma-și-na de scris... silabisește citind pe rotund apoi își întoarce ochii strălucitori... amice, o am de la Alex. Ștefănescu... așa că vaea...*

Părăsind teritoriul liric vă mulțumesc încă o dată și dumneavoastră, și revistei **Flacăra**, și aștept cu emoție întâlnirea de la București.

Adrian Alexandru

NOTĂ. Amintesc cititorilor rubricii că Adrian Alexandru este autorul desemnat pentru a primi anul acesta Premiul „Mașina de scris”. Decernarea premiului va avea loc la București, în cadrul Târgului de carte „Gaudeamus”, în ultima săptămână a lunii noiembrie. Ziua și ora exacte vor fi anunțate prin mass-media.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

DON JUAN SCRIE VERSURI

PISICUȚA MEA, FIARA

pentru Andreea B.

Cu colți-ascuțiți bine,
Cu ghiare-nfiorătoare,
Pisicuța mea mă zgârie pe mine
Și nu vrea să-nțeleagă

Dar să o uit nu reușesc.
Ea cu un zâmbet mă vrăjește,
Cu un „nu” amar și aspru mă răpune
ea.

Cu-o lacrimă mă pustiește,
Cu trupul ei suplu de zână
Trec peste noaptea grea.
Dar fiara tot fiară rămâne,
Căci păru-i blond și ochii-i negri
O fac pe Pisicuța mea
Dintr-o minune caldă, peste noapte,
O fiară rea!

Martți, 25.07.2000

SUB CER DE STELE ȘI DE VISE PLIN

pentru Corina E.

Părul blond cu dulci nuanțe
L-am sărutat în noapte-aceea
Când visul cobora pe trepte de stele
Și gâdila ușor buzele gurii mele.

Iar ochii!... Ce i-am mai privit!...
Când se uitau zâmbind la mine;
Și mă simțeam un tânăr sfânt
Admirând lumina ce dansa în
ritm de cânt.

Corpul ei subțire ce se legăna în vânt
Sub razele fine de Lună mă
ispitea în noapte
Și inima mea bătea nebună
Rătăcit fiind uimit în a dragostei
minunată de vise furtună.

Luni, 14.08.2000

PRIMA NOAPTE DE AMOR

pentru Amelia I. Ami

În al meu vis de astă-noapte
La capul patului ei stăteam
plecat

Și prin șoapte contopite cu infinitul
O-ntrebam în dulcele ei somn de
m-a uitat.

Mai târziu, privind prințesa
Cu chipul ei ce-n aur și în vis
este turnat,
Ochii i-a deschis cu sfială și,
Plini de emoții, de mână noi
ne-am apucat.

Și ne uitam unul la altul și
Timpul s-a oprit în loc căci între
noi
Lin apăruse o legătură sfântă ce pulsul
Ne creștea fierbinte ca focul din
adâncuri în amândoi.

Totul era de minune și inimile ne
săreau din piept;
Căci buzele noastre în sărut ca
mierea se contopiseră
Și-n lumi de vis purtate pe aripi de
dulce inocență
Corpul meu cu-al ei pe veci se
uniseră.

Cerul, apa, viața și Pământul – toate-au
dispărut
O clipă, două sau mai multe
chiar;
Căci din săruturi când cu limba-i îmi
umezise-mi buzele
Să vrem să ne oprim și ar fi fost
tot în zadar!

Am prins gustul dăruirii și l-am făcut
eternitate.
Azi ea nu mai e lângă sufletul
meu.
Dar când mi-e dor de stele, de iubire,
Mă-ntorc în visul cel din noapte
și mă simt iar ca un zeu!...

Martți, 15.08.2000

RĂZVAN IANCU – Constanța

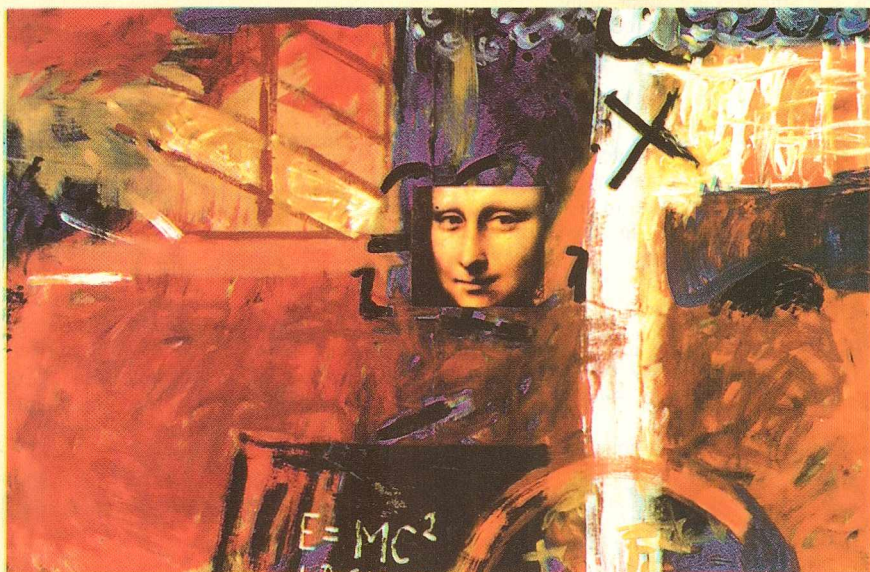
Desene de ANA LAZĂR, Vaslui

Cât de cumplit mă doare.
Sub ochii ei ce liniștiți
Și blânzi mi se arată
Când o iau în brațe
Și-i spun cât o iubesc
Se-ascunde dragostea
Ce mă îmbată,
Dragostea de fiară, de bestie;

LABIRINT

Text: ANA BARTON ■

Fiecare dintre lucrările lui Ion Boicu reprezintă o poveste care se integrează armonios în întreaga sa concepție despre artă. „Nu pot picta dacă nu am ceva care să trăiască în mine, dacă nu trăiesc pictura.” Nu crede că mesajul trebuie să fie foarte explicit. „Vreau ca fiecare să aibă propria descifrare care să meargă în paralel cu povestea mea.” În etapa actuală, Ion Boicu se simte atașat de motivul labirintului. E convins că însăși viața este un labirint din care nu poți ieși dacă ești un trăitor adevărat. Această imposibilitate de evadare este însă extrem de productivă, de fertilă din punct de vedere artistic. Descoperi și te descoperi în permanență. Cauți căi și forme diverse pentru a te exprima. Te întorci adesea pentru a găsi explicații și soluții care să te ajute să mergi mai departe. Și, tot timpul, în fiecare etapă, simți nevoia să te oprești puțin și să spui – plastic – povestea aceluia moment, a acelei frânturi de existență. Și cum viața înseamnă dragoste pentru el, artistul leagă indisolubil aceste căutări de iubire. De o iubire care îi invadează existența și pe care o exprimă în forță, pe pânză. Preferă suprafețele mari, așa spune chiar foarte mari, pentru că „aceste dimensiuni mă înghit, îmi plac foarte mult. Pe o pânză mică nu pot lucra; mă simt legat la mâini”. În lucrările sale alternează suprafețele mate cu cele lucioase pentru a crea senzația de relief. Culoarele sunt tari, compozițiile laborioase. Tablourile sale sunt pur și simplu spectacole de culoare. Fiecare etapă este rodul unor căutări febrile a nouității. „Nu vreau să mă repet. Tot timpul vreau altceva. Această căutare e mereu în mine. Apoi trece dincolo și se materializează în lucrări”. Pasiunea sa pentru colaj durează de câțiva ani. Îl fascinează felul în care din lucruri gata făcute (fotografii, tăieturi din ziare, bucăți de hârtie colorată) se pot naște compoziții care îi exprimă atât de fidel personalitatea. Privindu-și lucrările ca pe niște secvențe sau decupaje ale propriei existențe, Ion Boicu înaintea în labirintul care se dovedește atât de prolific pentru arta sa.

TESTAMENTUL MARIEI TĂNASE

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Am regăsit în pagini de carte, alcătuită după îndelungi ani de muncă încordată, chipul, personalitatea, farmecul și imaginea vocii Mariei Tănase... **Privighetoarea din „Livada cu duzi“**, cum se intitulează cele două volume semnate de Maria Roșca, apărute nu de mult la Editura Ginta Latină, reprezintă cuvântul cel mai întreg despre această minunată ființă de cântec care a fost marea noastră artistă. S-a așternut negura timpului peste ființa sa, dar neuitarea o însoțește. Poate nu prea des dar, câteodată, răsună din neunde, blestemul amar al iubirii neferice *„Cine iubește și lasă, Dumnezeu să-l dea pedeapsă... Și o știm pe Maria Tănase aproape. Răscolitoare această întoarcere în timp, pentru a cunoaște mai bine, pentru a afla mai multe despre această legendă care a trecut, ca o flacără, prin mijlocul veacului XX, limpezind o clipă cerul României. Cercetătoarea acestei vieți a luminat multe momente și împrejurări ale strălucitoarei existențe datorite cântecului românesc, urmându-i pașii, de la primele apariții publice și debutul radiofonic, scenic, până la marile succese care i-au încununat cariera. Interesant de aflat pasiunea căutării comorilor de melos și poezie, felul în care Maria Tănase, dincolo de orice folclorist sau etnolog, descoperea singură adevărul în propria ființă și, șlefuiindu-l, îl transforma în trăire asumată, până la a realiza o versiune inconfundabilă, dar în același timp, fidelă modelului anonim. Mulți au fost cei care s-au recunoscut în cântecele sale, mulți sunt cei care și astăzi îi păstrează glasul, „prins“ pe discuri, ca pe o comoară. Totuși, în aceste aproape patru decenii de când s-a stins lumina vieții sale, generațiile ivite aveau nevoie să învețe despre Maria Tănase, asemenea altor mari nume ale trecutului apropiat sau mai îndepărtat. Valurile de toamnă ce ne înconjoară, cu zborul frunzelor trist-galbene, ne îndeamnă acum la aducere aminte. În cel de-al doilea volum al monumentalei monografii realizate de Maria Roșca se află, tănuite de coperte, două pagini de*

simplă și cutremurătoare frumusețe. Deși, cu ani în urmă, am fost printre cei mulți, profund întristați de pierderea tragică a „Măiestrei“, aceste rânduri testamentare, unele dictate de ea pe patul de moarte, celelalte scrise în singurătatea ultimelor clipe, nu le cunoșteam. Găsindu-le, socot de cuviință a le desprinde din frumoasa carte, pentru ca să ajungă spre aflare, la cât mai mulți. Sunt o lecție despre cum a fost Maria Tănase.

„...Nepoșilor mei, celor trei copii ai fratelui și celor trei copii ai sorei mele le las toată dragostea mea de mamă. Las cu cea mai aprigă dorință a mea ca ritualul înmormântării să nu formeze obiectul vreunei vulgare acțiuni, ci să fie sobru.

...Cu limbă de moarte îi rog să nu aducă nimănui la cunoștință moartea mea, cu excepția oficialităților, și în orice caz înmormântarea să fie anunțată cu o zi mai târziu, celor care m-au cunoscut. Nu vreau mascaradă și panoramă. Să nu mi se facă parastas decât la șase săptămâni. După dispariția mea, dacă nu va fi greu, aș dori ca pe

un drum secetos să se scribească adânc o fântână pentru cei însetați, iar după moarte să-mi care cineva apă cu cofa la cimitir, timp de șase săptămâni și, în loc de parastase, să fie ajutat un student și o studentă cu plata cantinei.

Aș vrea din străfund ca mama mea să nu afle că am murit, să i se spună că sunt plecată undeva în străinătate pentru tratament și, din când în când, să i se citească o așa-zisă carte poștală de la mine. Nu va fi greu, pentru că ea nu vede.

Tot ce am: hârtii, scrisori, culegeri, absolut tot, precum și scrisorile ce sunt în sacul de pânză albă, să-mi fie puse în sicriu...

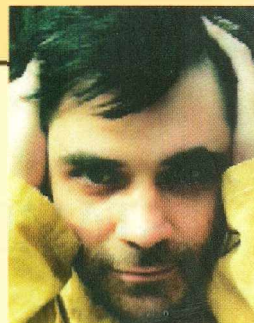
Le doresc o viață lungă și sănătate tuturor acelor pe care i-am cunoscut, chiar dacă unora le-am stat greu în drum și au considerat să mă cunoască după plăcui lor și nu după caracterul și firea mea. Îi îmbrățișez pe toți și le doresc să le fie viața îmbelșugată, liniștită, sănătoasă și în voie bună“. (Astăzi, anul 1963, luna iunie, ziua 3). În 22 iunie se stingea ultima licărire...

Există, în colecția sculptoriței Florica Hociung, câteva versuri ale Mariei Tănase, sub titlul *Femeia dacă*, scrise în acele zile, pe care autoarea cărții le citează, asemenea unui al doilea Testament, de suflet: *„Când nu-mi mai veți zări/Nici ochii, nici mâna./S-așterneti peste mine atuncea și țărâna./Pe unde firul ierbi-ncolțește primăvara./Pe cât stă ea ascunsă în iarnă sub pământ./S-o lăsați să se-nalțe/Deasupra de mormânt./La cap butucului fâlnic/Să nu mi-l înnădiți/Nici să ciopliți din lemnu-i/În slove vreodată/Ca să cunoașteți locul/Unde-am fost îngropată./Veșmântul-l veți găsi/Vi-l las ales de mine./Păstrat cu îngrijire și țărănesc tipic./Pe cap voi o maramă/Din fir de borangic./Înveșmântarea-aceasta/O să vă mire poate./E greacă și romană./Păstrată de demult./Sigur c-o să vă placă/Sămânța ce-am purtat-o/De la femeia dacă.“*

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

MEDITAȚIE, NELINIȘTE, VICLENIE

OFENSIVA DRAMATURGIEI NOI

Text: REMUS ANDREI ION ■
Foto: Teatrul NOTTARA și MIHAIL E. CRATOFIL (T.N.B.) ■

Spre sfârșitul anilor șaizeci, în plină criză a teatrului european, polonezul Jan Kott a descoperit că și Shakespeare este contemporanul nostru. Kott a rămas un fel de sfânt în lumea teatrului. Spre mijlocul anilor optzeci, lumea bună s-a împăcat definitiv și cu ideea că dramaturgii „de azi” — dramaturgii de lângă noi — sunt și ei contemporanii noștri. În România, începând din '90 a început „recuperarea” și cel mai greu i-a fost dramaturgiei noi, autorilor români și străini deopotrivă. Poate că acum, pasul de sincron cu actualitatea a fost făcut o dată cu apariția primului spectacol de teatru dedicat culturii hip-hop, „Poveste de cartier” la Teatrul Act. Pe de altă parte, faptul că la Festivalul Dramaturgiei Românești s-au jucat mai mult piese originale scrise înainte de '89 și dramatizări arată că dramaturgia de azi este înghițită în continuare cu noduri.

ULTIMII PAȘI AI OFENSEI

Editura UNITEXT invită oamenii de teatru la lansarea unui nou volum. Chemarea este lansată de criticul Marian Popescu, directorul editurii și — în premieră — de un regizor, Mihai Lungeanu. UNITEXT are o întreagă panoplie de autori noi: Vlad Zografi, Radu Macrinici, Alina Mungiu, Răsvan Petrescu, Valentin Nicolau, Saviana Stănescu, autori irlandezi, francezi ș.a. Îi stă alături doar colecția Godot a Editurii All. Cu puține zile în urmă, regizoarea Alice Barb își lansa la Act spectacolul **Poveste de cartier** în care colaborează cu unul dintre „raii” hip-hopului. Alexandru Dabija pregătea, la Odeon, premiera bucureșteană a spectacolului **Frații** după piesa irlandezului Sebastian Barry. Și tot Odeonul, pe post de teatru colaborator, prezintă **Magister Machiavelli**, un spectacol lucrat de Alexander Hausvater la Rm. Vâlcea după un scenariu de Horia Gârbea. Alte două teatre, Bulandra și Nottara, colaborează la reluarea unui spectacol scan-

dalos într-un fel: **Trilogia belgrădeană** în regia lui Cristian Theodor Popescu. E un val de texte contemporane care a adus cel puțin două spectacole foarte bune.

UN IRLANDEZ, DE LA BRAȘOV LA BUCUREȘTI

Cu **Frații**, Alexandru Dabija contrazice cel puțin două idei (fixe) nefaste care bântuie lumea teatrului de la noi: dramaturgia contemporană este o piedică în calea cozilor la bilete, iar succesul este garantat doar prin „actualizări” de voca-

bular și gesturi triviale. Ca regizor și director de teatru, Alexandru Dabija s-a declarat mereu împotriva trivialului. Pentru **Frații**, Oana Pellea, directoarea SMART, îi este aliat în fața „exploziei de vulgaritate și agresivitate” de pe scenele de teatru: „Spectacolul lui Dabija reprezintă un manifest al faptului că în România se poate face încă un lucru de calitate”.

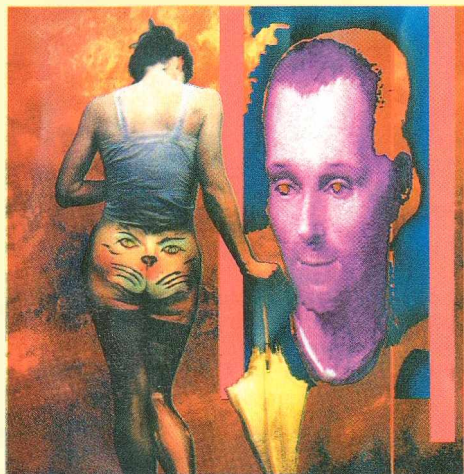
Frații (titlu original „Boss Grady's Boys”), a ajuns pe scenă la Dublin, în 1988. În 1995, Alexandru Dabija o montează pentru prima dată în România, la Brașov. Erau vremuri triste, Dabija era demis de la Odeon și teatrul de pe Calea Victoriei se scurgea în anonimat. Dar tocmai în acele vremuri triste, Dabija a ales o cale grea: să impună un text dificil de urmărit, o meditație emoționantă pe tema bătrâneții și a singurătății... În sala ușor întunecată și rece de la Brașov, **Frații** nu a devenit un succes, deși au fost remarcate scenografia (Irina Solomon și Dragoș Buhagiar) și jocul actorilor principali Mircea Andreescu și Costache Băbii. Dabija reia acum **Frații** la București cu o nouă distribuție, Mircea Albulescu și Constantin Cojocaru, dar cu aceleași trăsături ale decorului și ale compoziției regizorale. Este evident că spectacolul nu este reluat pentru succesul pe care l-a avut la Brașov, ci pentru că Alexandru Dabija a vrut să exploreze mai mult poetica textului lui Barry.

TREI PAȘI ÎNAINTE

Cât de greu este să impui o piesă nouă! **Frații** a avut parte de o premieră la Brașov în 1995, a fost publicată în antologia „Teatrul irlandez de azi” editată de UNITEXT în 1998, și este din nou pe scenă în 2000, prezentată la deschiderea stagiunii Odeonului, în cadrul Festivalului Britanic. Cu tot acest parcurs, regizorul Alexandru Dabija crede că numai doi la sută dintre spectatori „vor avea acces la acel strat profund atins de actori”. Pe Barry l-a „simțit ca pe un

Decorul verde în care „joacă” frații

Nuanțe, violenții, celebritate, groază – **MAGISTER MACHIAVELLI** văzut de Alexander Hausvater, Horia Gârbea și Bogdan Constantin.

autor român“ și a ales **Frații** datorită „maturității și calmului pe care le propune într-o lume teatrală dominată de excese și isterii inutile“. Barry nu ne vorbește despre IRA, luptele și atentatele sângeroase din Irlanda. Ar fi fost probabil un subiect comercial. **Frații** este însă o dramă, drama a doi frați, bătrâni, care nu se pot rupe de locurile natale, de obsesia neîmplinirilor din tinerețe, prizonieri ai memoriei și dependenți de dramele consumate în familie. E un joc al memoriei, foarte bine structurat dramaturgic, greu de înghițit însă când media atacă vijelios cu „suite de crime și războaie“ (ca să parafrzez titlul unui alt spectacol al lui Dabija), drame la zi care se consumă în știri de câteva minute. Povestea fraților Mick și Josey nu are nimic ieșit din comun, este drama unor vieți consumate la ușa șoprocului, la poalele dealului, lângă gura sobei, pe malul bălții. În familie. Acasă...

POEZIE ȘI FOTOGRAFIE ÎN TEATRU

Ca să montezi piesa lui Barry e nevoie de viziune poetică, nu doar de imaginație. Scenele care recompun viața celor doi frați nu sunt simple scene, sunt fragmente de vise, obsesii, frustrări, remușcări, regrete, clipe de fericire care nu s-au mai repetat deși au fost așteptate, boală, loialitate, credința în familie. Primul salt spre alt fel de teatru este făcut de decor: un câmp de iarbă se întinde pe scenă. Văzut de sus, se disting imediat cărările pe care vor călca actorii. Patul, masa, balanșorul, sunt și ele așezate pe iarbă. Din spatele unui panou negru vin amintirile: morții, idilele, boala..., indienii, caii, oile, ceața. Acolo se dansează... Cutia neagră a memoriei este spartă. La limita dintre realitate și vis joacă Mircea Albulescu și Constantin Cojocaru (care de la rol la rol dovedește că merită să fie actor de rol principal), dansează Răzvan Mazilu... Ambianța sălii Odeonului dă spectacolului un plus de căldură, de mister și de

înțelepciune. Jocul de lumini impune un ritm care dă impresia că tot spectacolul este o poveste compusă din fotografii de epocă.

DE LA UN HAUSVATER LA ALTUL

Magister Machiavelli sparge liniștea, cere cuvântul. Este un exercițiu cu temă dată: Machiavelli, machiavelic, machiavelism. Perfidie, violenție, fără scrupule sau abilitate? Diabolic sau puternic, cu minte scripitoare? Într-un fel, cu **Magister Machiavelli**, Hausvater își continuă discursul despre demitizarea dictaturii, dar și dorința de a crea un teatru neliniștit. La Sibiu, când a adus trupa de la Iași să joace **Roberto Zucco** a vorbit despre tinerii care trebuie să se revolte pentru a putea aduce/crea un teatru nou. Întors la Iași a montat apoi **Livada de vișini** cu

Alexander Hausvater, regizorul care vrea o revoltă în teatru

ușile închise, fără ca nimeni să vadă ce se întâmplă la repetiții. După premieră s-a vorbit despre ruși care cântă jazz. În prag de caniculă, a plecat la Rm. Vâlcea, într-un loc liniștit, pentru a da piept cu Machiavelli. Marele Machiavelli! Toată lumea are impresia că îl știe, îi folosește numele direct sau prin adjective, e un autor celebru care nu a avut o biografie de invidiat. Trei cărți subțirele i-au fost de-ajuns ca să fie mai renumit decât alți cărturari care au scris tomuri groase. Cu **Principele** s-a impus în filosofia politică, teatrul l-a câștigat cu comedia amoroasă **Mătrăguna**, iar în saloanele literare a cucerit cu nuvela **Belfagor Arhidiavolul**. O carte mai subțire ca alta! Personajul însuși este un subiect de teatru. Dramaturgul Horia Gârbea a alcătuit un scenariu cu fragmente din **Mătrăguna**, **Principele** și „scrieri mai puțin importante ale aceluiași Machiavelli“. Alexander Hausvater, refugiat la Rm. Vâlcea, a alcătuit un spectacol de turneu. De la București i-a chemat pe actorii Ionel Mihăilescu (cu o fizionomie perfectă pentru a-l juca pe Machiavelli) și Magda Catone. La Vâlcea a găsit o trupă învățată cu numele mari (Purcărete, Dan Micu) și spectacolele de turneu (**Decameronul**) și cu chef de lucru.

EMANCIPAREA DISCURSULUI

Textul este briliant. Rostit răspicat, ferm, dictatorial, cum este potrivit pentru **Principele** și împănăt cu umorul fermecător, viclean cuceritor din **Mătrăguna**, devine un discurs de tribună, sau de catedră, de ce nu. Magistrul este dictator? Machiavelli este dictator? A reușit să-și impună puterea spiritului. A făcut rău? Istoria adulterului viclean pus la cale în **Mătrăguna** este o poveste de urmat sau reflectă o realitate? Ne place la fel de mult **Povestea lui Ionică cel prost** al lui Creangă (ca să nu mai vorbim de **Povestea poveștilor**). Discursurile euro-peano-americane despre politica modernă sunt mult mai lipsite de personalitate decât cuvintele lui Machiavelli. Puse cap la cap, vorbele celebrului florentin îi permit lui Alexander Hausvater să creeze un spectacol încărcat de mesaje contradictorii. În fanta de spirit deschisă de Machiavelli mai este mult loc pentru meditație.

Pe scenă totul poate erupe. Scenografiile Cristinel Vlad și Viorica Petrovici, muzica lui Nicu Alifantis și neliniștea lui Hausvater îl scot din așteptare pe Machiavelli. Spectacolul de la Vâlcea va ajunge probabil celebru, și asta pentru că Machiavelli și-a găsit echipa potrivită pentru teatru. Discursul în fața tablei și

a unor pupitre clădite pe coloane false cu masivitatea pietrei sunt un fragment de arenă. Și în timp ce magistrul se laudă, dă povești pentru principii, în bănci, studenții, oameni simpli și cu chef de joacă, pun la cale farsa din **Mătrăguna**. Tăietura regizorului este fermă, plastică, vicleană și necruțătoare, excitantă, exaltată chiar pe alocuri, un pic poetică, fabuloasă în imagini descoperite în spatele unor panouri, certărească, puternică. Un spectacol machiavelic, s-ar putea spune. De aceea este cuceritor.

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

EU, CU MINE & IRENE

Me, Myself & Irene - SUA, 2000 - 110 minute

... ce te faci cu acest surprinzător actor JIM CARREY care, după ce s-a lansat cu scălbăieli faciale în filme de duzină, a devenit cel puțin interesant în MASCA, apoi a primit Globul de Aur pentru OMUL DIN LUNĂ (regizat de Milos Forman!), sau pentru THE TRUMAN SHOW (acea zguduitoare tragi-comedie realizată de Peter Weir!)... dar care revine acum pe ecrane, scălbăindu-se poate că mai crunt decât la începutul carierei sale, în filmul scris, regizat și produs de către frații PETER & BOBBY FARRELY (printre altele,

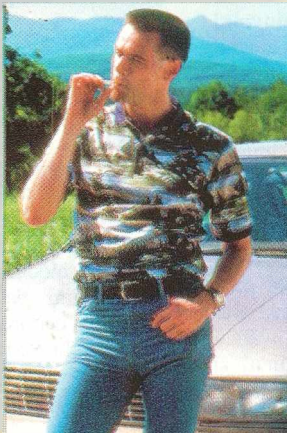

realizatori ai unor pelicule gen Tântălaul și Gogomanul, sau Mary cea cu vino-ncoa - care, mă rog!, în SUA au avut succes, dar care pe spectatori noștri abia dacă i-au făcut să zâmbească...!).

În EU, CU MINE & IRENE, Jim Carrey joacă un fel de „dublu-rol“, mai exact cel al unui polițist rutier cumsecade

- dublat însă de o fiară, în anumite momente (mai ales atunci când își amintește că, imediat după nunta cu o albă - marea sa iubire! - cei trei copii născuți sunt...

negri, provenind în mod sigur de la piticul de culoare care a adus acasă tânăra și fericita pereche...! Or, din acest moment, filmul cade pe panta unei comedii extrem de vulgare, lipsită de orice discernământ: cei trei „negrotei“ devin niște namile burtoase, vizibil de peste 20 de ani (în timp ce tata-Carrey rămâne același tânăr cu chip inocent și pur!?!), un enorm penis din burete de plastic (moale precum o banană prea coaptă) nu doar că folosește la o prezumtivă masturbare feminină, dar și dă rămă o namilă de om dintr-o singură lovitură aplicată de divă în creștetul acestuia!?!... eroul (Carrey, firește!), își citește un ziar după ce și-a coborât pantalonii și chiloții, așezat pe vine pe gazonul vecinului ce-l privește cu totul interzis, și „defecând“ în prim plan (racordul imediat apoi - cel al unor cârnați cafenii provenind din gaura de scurgere a unui aparat de făcut înghețată de cacao - fiind de-a dreptul scabros!). Ca să nu mai vorbim de imaginea stupefiantă a unui cocoș ce se zbate, având capul înțepenit între fesele goale ale unui polițist, legat cu câtușe de un pom!

CACEALMAUA
ÎNCORNORAȚILOR

Reindeer Games

- SUA, 2000 - 110 minute

HORIA PĂTRAȘCU ■

Pentru mine, secvențele de acțiune și cele dramatice trebuie să fie credibile... (!? - n.a.)... vreau ca publicul să fie captivat și fascinat de film de la început și până la sfârșit!... (!?!).

mănuirea pistolului, sfărâmarea fălcii adversarului cu călcâiul propriu, sau seducerea unei adolescente în ritm de Disco - Cacealmaua Încornoraților reprezintă, totuși, unul dintre

...În mod paradoxal, această stupidă - dacă nu chiar tâmpită, de-a dreptul, declarație! - ca și cum ai spune: „această prăjitură pe care o fac TREBUIE să placă și VREAU să fie dulce!“ (păi, dacă nu o faci astfel, la ce te mai apuci de prăjituri!?) - această declarație, repet, aparține nu unui oarecare regizor de film, ci unui veteran al cinematografului americane, pre numele său: JOHN FRANKENHEIMER...!

Care, între alele, a realizat RONIN; care, între anii 1954 și 1960 a regizat nu mai puțin de 125 de filme TV, obținând 6 nominalizări la Premiile EMMY fiind considerat Cel mai bun regizor de către criticii de specialitate...! Dar să dăm Cezarului ce-i al Cezarului - iar vârșnicului cineast, ce-i aparține Domniei Sale: adică unanimă recunoaștere a profesionalismului său, mai ales în ceea ce privește genul thriller.

...Din care face parte și filmul de mai sus, deși abătând balanța către scenele violente, și nu spre o logică a acțiunii ce poate declanșa GROAZA (cu atât mai mult cu cât, după primele 15 minute ale proiecției, finalul este - totalmente - previzibil!).

Oricum, printre mizerabila avalanșă a filmelor americane din ultimii ani și după care orice copil de „doișpe-ce-optșpe-ce ani“ conchide că viitorul său personal constă în

acelea în care sunt stimulate nu doar poftetele ancestrale ale spectatorului, cât și - în măsura dovezii că posedă acest lucru!? - inteligența acestuia, în a urmări rezultatul „jocului de șah“ pe care îl include orice thriller ce se respectă...! Chiar și dacă datele problemei, cum spuneam, îi sunt în general cunoscute.

Un merit îi revine și scenaristului EHREN KRUGER (deținător al unui Oscar!), dar și actorilor distribuiți de Frankenheimer: frumoasa Charlize Theron (cea din „Avocatul Diavolului“, cu Al Pacino), Ben Afflec (unul dintre cei mai tineri cineaști ai Hollywood-ului, și el posesor al unui Oscar, dar - culmea! - pentru un scenariu) - și, poate că mai ales, lui Gary Sinise („Forrest Gump“, „Apollo 13“ etc. - aici, într-o formă excepțională a interpretării personajului negativ!).

Un film de văzut, ba chiar de notat în agenda unui amator, posibil cineast în devenire!

FURTUNA PERFECTĂ

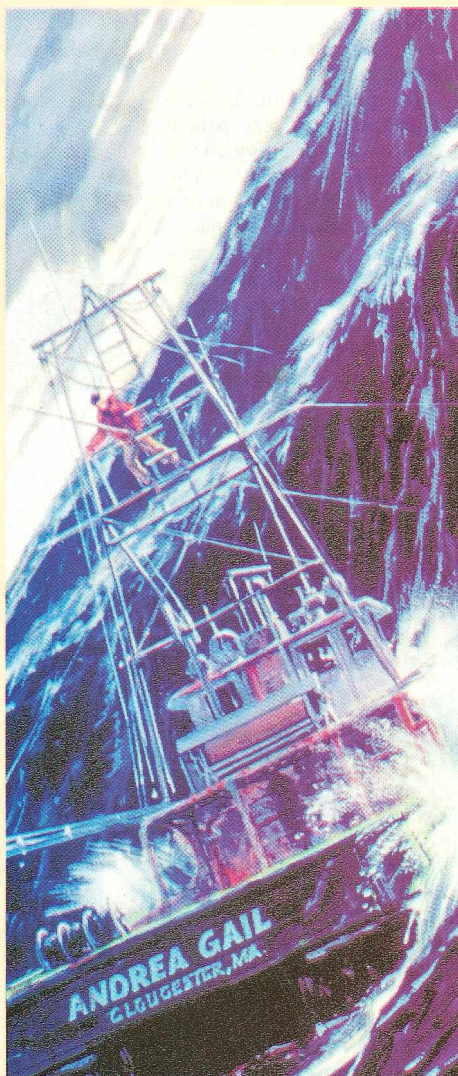
The Perfect Storm - SUA, 2000 - 131 minute

Filmul **catastrofic** (sau, mai corect spus: **despre catastrofe** – în general naturale, cum ar fi de pildă: cutremurele, inundațiile, invaziile de lăcuste sau albine ucigăse, tornadele, incendiile, erupțiile vulcanice etc. etc....), a intrat încă de mult timp în catalogul de **genuri ale cinematografeiei mondiale**. Multe dintre ele naive, astăzi părand de-a dreptul caraghioase, aceste pelicule menite a „însăpăimânta” publicul (dar **altfel** decât cele „horror”, sau „thriller”, „negre” etc.), au pornit de la evenimente **REALE** și care au îngrozit opinia publică. Abia în ultimele două decenii – mai exact: **în ultimii ani**, și asta datorită extraordinarei dezvoltări a tehnicii vizuale, genul în cauză a obținut rezultate remarcabile (vom pomeni în acest sens excepționalul film **Twister**, aproape un semi-documentar despre ravagiile provocate de o tornadă – sau chiar și super-melodrama **Titanic**, al cărei efect la public s-a datorat nu numai regiei și interpretării magistrale, cât mai ales **veridicității** cu care pelicula a redat amploarea celebrei tragedii maritime intrate de acum în conștiința secolului!).

Poate că nu întâmplător, o parte – desigur, **anonimă!** – dintre realizatorii celor două filme pomenite mai sus, se regăsesc și în genericul filmului **FURTUNA PERFECTĂ** (și nu mă refer aici doar la de-acum celebra companie **Industrial Light & Magic** condusă de **Stefen Fangmeier**, sau la efectele mecanice speciale realizate de **John Frazier**... sau la **James Horn**, compozitorul muzicii la **Titanic**!).

Cert este că **FURTUNA PERFECTĂ** reprezintă, dacă nu neapărat o culme – cel puțin un **vârș** de referință în ceea ce privește **genul** cu care am început această lungă introducere; iar asta, din mai multe motive: în primul rând faptul că în octombrie 1991, în ziua de „Halloween” (stranie coincidență cu absurdul „groazei” pe care se bazează această populară zi națională a Statelor Unite !?), în orașul Gloucester, Massachussets – unul dintre cele mai importante porturi din Atlanticul de Nord pentru pescuirea calcanului și a peștelui-spadă încă de acum 200 de ani – zonă distrusă parțial de traulerele rusești – apoi re consolidată de Guvernul SUA printr-o lege emisă în 1976 – așadar, în octombrie 1991, în largul coastelor, trei fronturi atmosferice turbulente de forță maximă au intrat în coliziune, creând astfel o furtună maximă, adică de gradul doisprezece: adică o **furtună perfectă!**

Exact **AICI** a nimerit, **atunci**, traulerul condus de căpitanul Billy Tyne și numit **Andrea Gail** – pornit în cursă cu un echipaj nou și dornic de câștig, dar trezit pe neașteptate fără legături cu paza de coastă și cu elicopterele venite spre a-l salva, legăturile radio fiind întrerupte din pricina calamității – ambarcațiunea pierind, fără urmă de supraviețuitori...! (există, în

amintirea acestora, o placă aurită ce apare chiar, la sfârșitul filmului!).

Nota bene: „Accidente de pescuit au ucis peste 10.000 de pescari din Gloucester timp de patru secole – mai mult decât toate războaiele la un loc, de când s-a înființat orașul!” Și, încă: „Mai multe persoane mor pe vasele de pescuit, pe cap de locuitor, decât în oricare domeniu de activitate al Statelor Unite.” – susține regizorul **WOLFGANG PETERSEN** (german de origine fiind și care a copilărit și crescut pe lângă navele din Hamburg).

Reconstituirea catastrofei (bazată pe scenariul scris de **Bill Witliff** după cartea lui **Sebastian Junger**) este remarcabilă. Culmea, exact în timpul filmărilor consumate la Gloucester, echipa de filmare, parte din ai cărei membri au fost cazați **în chiar casele reale ale marinarilor uciși de valuri în 1991**, au fost în pericol de a fi evacuați de uraganul „**FLOYD**” (având ca forță de distrugere dimensiunile statului Texas!) ce urma a lovi zona; din fericire, teribilul fenomen și-a schimbat traiectoria, **2,6 milioane de evacuați** fiind readuși înapoi... Așa că ce au mai contat milioanele de dolari investiți în producție sau trucaje...?! Sau în reproducerea veritabilei nave **Andrea Gail**, după o alta geamănă, produsă în aceeași serie...?!

Admirabil – în rolul căpitanului Billy Tyne – actorul **GEORGE CLOONEY** (cunoscut la noi mai mult din serialul TV **Spitalul de urgență**). Și încă ceva: este unul dintre puținele filme americane în care **EROII** (cei din film, firește)... **mor de-a binelea, cu toții, în final**.

Iar asta **NU ESTE** o simplă figură de stil...!

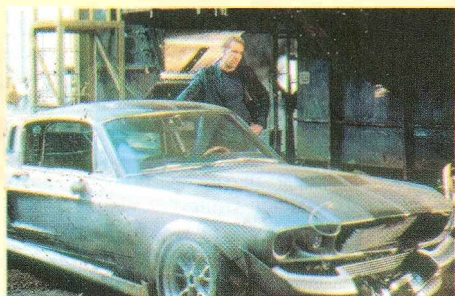
FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

DISPARI ÎN 60 DE SECUNDE

Gone In 60 Seconds - SUA, 2000 - 117 minute

Pentru amatorii filmului de acțiune (chiar și dacă acesta nu excelează, neapărat, prin veridicul

Restul se ghicește de la sine: urmărit, împușcături, zeci și zeci de autoturisme făcute zob... cascadorii super-spectaculoase ce-ți taie respirația, mă rog: tot tacâmul.

În plus - dacă ai și ocazia să vizionezi pelicula într-o sală de proiecție ce se respectă: dotată adică stereo, dolby, „sunet digital“ etc. - poți avea și plăcuta surpriză de a ieși de acolo cu timpanele sparte - desigur, din entuziasm tehnico-estetic!

sau credibilitatea povestirii „în sine“). **Dispari în 60 de secunde** reprezintă - categoric! - un REGAL cinematografic!

Regizat de către **DOMINIC SENA** - printre altele, autor al filmului **Kalifornia**, cu Brad Pitt, și care a obținut în 1993 Premiul Juriului la Festivalul de film de la Montreal - și având drept cap de afiș trei vedete câștigătoare ale premiului Oscar: **Angelina Jolie**, **Robert Duvall**, și mai ales **NICOLAS CAGE** în rolul principal!, filmul la care ne referim în aceste câteva rânduri pornește de la un fapt banal:

duzini de perle metalice din cele mai renumite mărci (prima sa mașină, cumpărată cu 2.000 de dolari, a fost un „Triumph Spitfire“ galben, obținută înainte de a avea carnet de conducere și care i se strica din două în două săptămâni - drept pentru care a vândut-o! Anul trecut și-a „recumpărat“ mașina de la persoana căreia i-o vânduse, a restaurat-o și face parte din celebra sa colecție...!

Un fost și celebru hoț de mașini (Cage), după șase ani de muncă onestă, se trezește dintr-o dată într-o situație limită: pentru a-i salva viața fratelui său, este obligat să organizeze - pentru niște mafioți, evident! - o echipă de „profesioniști“ care să fure 50 de mașini de lux într-o singură noapte...!? Va reuși oare această performanță?!...

ACASĂ LA COANA MARE

Big Momma's House - SUA, 2000 - 100 minute

Dacă ar fi să pomenim un nume din genericul acestei comedii ușoare - în ordinea importanței lui

la realizarea acestei pelicule - acesta ar fi cel al lui **GREG CANNON** (OSCAR - laureat al efectelor speciale), și abia apoi pe cel al actorului de culoare **MARTIN LAWRENCE** (în rolul unui dur agent FBI care, pentru a prinde un periculos spărgător de bănci evadat din închisoare, este obligat să se „deghizeze“ nu doar într-un vânzător chinez, dar mai ales într-o bătrână negresă de 70 de ani, „Coana Mare“, cântărind circa 160 kilograme...!?).

În acest scop, Cannon și echipa sa au creat un nou tip de machiaj cu silicon (pentru care, oricum, actorul petrecea două ore în cabină!), și care, spre deosebire de măștile cu gelatină, care se topesc în șase ore, rezistă în jur de 16-18 ore; costumul „grăsanei“ a fost perfecționat timp de două luni, fiind necesară introducerea în interiorul acestuia a unor canule prin care circula apă rece ca gheața, spre a nu înăbuși respirația interpretului.

Circumstanțele comice ale unui astfel de reușit „travesti“ se pot ghici cu siguranță: vă recomand totuși, să vedeți filmul,

chiar și numai pentru un ușor amuzament - cum am spus, fără mari pretenții, dar meritoriu mai ales datorită interpretării lui Martin Lawrence.

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FILM

REMARCABIL

FURTUNA PERFECTĂ (SUA, acțiune)
GLADIATORUL (reluare)

Pierzi, dacă nu vezi

CACEALMAUA ÎNCORNORAȚILOR (SUA, acțiune)
DISPARI ÎN 60 DE SECADE (SUA, acțiune)
ACASĂ LA COANA MARE (SUA, comedie)

DOAR CU EXTRAVERAL

EU, CU MINE & IRENE (SUA, comedie).

TEATRU

VEȚI AVEA SATISFACȚII

MAGISTER MACHIAVELLI, regia ALEXANDER HAUSVATER, Teatrul ARIEL, Rm. Vâlcea

FRĂȚII, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON
ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI, regia MIHAI MĂNIUȚIU, Teatrul BULANDRA

ILUZIA COMICĂ, regia ALEXANDRU DARIE, Teatrul de COMEDIE

CAFENEUA, regia DRAGOȘ GALGOTIU, Teatrul ODEON

CINEVA ARE CEVA DE SPUS

TRILOGIA BELGRĂDEANĂ, regia THEODOR CRISTIAN POPESCU, Compania 777, Teatrul BULANDRA
POVESTE DE CARTIER, regia ALICE BARB, Teatrul ACT

CU CAPU' PE NICOVALĂ, regia HORĂȚIU MĂLĂELE, Teatrul NOTTARA

ȚĂRANUL BARON, regia LUCIAN GIURCHESCU, Teatrul NAȚIONAL BUCUREȘTI

HAMLET, regia LIVIU CIULEI, Teatrul BULANDRA

COMEDII, COMEDII...

PĂLĂRIA, regia HORĂȚIU MĂLĂELE, Teatrul NOTTARA

Vladimir Alexe,

„Ion Iliescu – Biografia secretă.

Candidatul manciurian”,

Editura Elit Comentator,

București, 2000, 288 pagini

Apărută în prag de campanie electorală, cartea lui Vladimir Alexe poate avea o semnificație aparte. Mulți vor fi aceia care vor încerca să îi găsească merite sau lipsuri tocmai din acest punct de vedere. Dar adevărata însemnătate a acestui volum este cu totul alta și anume dezvăluirea biografiei adevărate și amănunțite a unuia dintre cei mai importanți pioni ai istoriei noastre contemporane. Structurată în două părți – „Sub cupola Kremlinului” și „Sub cupola Mafiei” – cartea lui Alexe analizează cu migală vrafuri de documente, articole din presă, mărturii și trage concluzii surprinzătoare și, pentru unii, supărătoare. Deopotrivă actuală (tratând cele mai recente scandaluri în care a fost implicat Ion Iliescu – firul roșu, afacerea Costea) și documentară, biografia secretă a candidatului manciurian răspunde la o întrebare care a stat pe buzele multor români: Cine este Ion Iliescu? Sigur că, din păcate, cu acest răspuns ar fi fost dator, față de poporul pe care l-a condus vreme de 6 ani, însuși personajul principal al cărții lui Alexe. Pe scurt, o carte de citit înainte de a merge la vot.

John Le Carre,

„Single & Single.

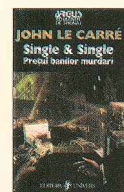
Prețul banilor murdari”

traducere de Delia Răzdolescu și

George G. Potra, Editura Univers, București,

2000, 328 pagini

Romanul de față, apărut în colecția Argus – romanul de spionaj – a editurii Univers, este cel de-al șaptesprezecelea și cel mai recent al unuia dintre maeștrii contemporani ai genului, scriitorul britanic David Cornwell, cunoscut în lumea literaturii sub pseudonimul John Le Carre. După succesele indiscutabile, obținute atât în rândul publicului cât și printre critici, ale romanelor *Oamenii lui Smiley*, *Cârțița*, *Spionul care venea din frig*, *Casa Rusia* etc., John Le Carre vine să-și confirme statutul de cel mai bun și mai citit autor de romane de spionaj din lume printr-un volum despre care presa britanică afirma: „Un roman psihologic, despre oameni cu idei mari și conștiințe mărunte” (*Telegraph*). Nu vom dezvălui nimic din acțiunea desigur palpitantă a romanului, limitându-ne la a cita motto-ul cărții: „Sângele uman este o marfă” – Comisia Economică Federală a Statelor Unite.

Gheorghe Teodorescu,

„Putere, autoritate
și comunicare politică”

prefată de acad. Mircea Malița

postfață de Vladimir Pasti, Editura Nemira, București,

2000, 320 pagini

Cartea profesorului Teodorescu – între altele director științific și coordonator al programelor de cercetare la INSOMAR – este o lucrare interesantă, care abordează un domeniu mai puțin „bătut” de autorii români: relația dintre putere, violență și autoritate. „Plecând din filosofie, cartea intenționează ca produs o abordare sociologică”, scrie Vladimir Pasti în postfața volumului, iar această perspectivă sociologică este și mai clar enunțată în ultimele pagini care cuprind o analiză a unui spațiu politic concret. Cităm titlurile câtorva capitole: „Scopurile și beneficiarii puterii”, „Un veac de dezinformare”, „Cucerirea electoratului”.

„Lettre Internationale ediția română nr. 35”
 ediția toamna 2000, 10.000 lei

Flacăra salută apariția numărului 35 al unei excelente reviste literare (și nu numai) al cărei conținut extrem de interesant variază de la istorie la literatură sau de la poezie la eseu fiind un adevărat regal de lectură. Este de menționat faptul că *Lettre Internationale* apare simultan în 11 orașe europene, printre care Roma, Paris, Berlin, Madrid, Sankt Petersburg, ediția română fiind publicată sub auspiciile Fundației Culturale Române și coordonată de B. Elvin.

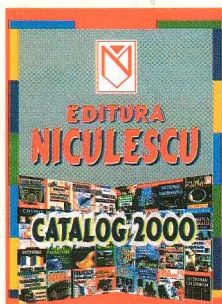
CONCURS

Premiu:
 Cărți în valoare de
350.000 lei

Întrebare: Care este
 protagonistul
 rubricii „Amintiri”?

☐
☐
☐

Carmen Stănescu
 Cezara Dafinescu
 Stela Popescu

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București,
 Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este

1 decembrie 2000, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Iohan de la Contact - tovarăș cu Bryan Adams

Ionuț Pohrib, unul dintre cei trei tovarăși de la Radio Contact, a fost umbra lui Bryan Adams. La București. Asta înseamnă o mândrie, dar și un efort: în trei zile, Iohan a dormit, în total, 12 ore!

„E sucit, ca orice mare vedetă, nu-și respectă programul, e imprevizibil. În rest e modest, amabil și comunicativ... dacă ajungi să vorbești cu el! Nu-i place lumina puternică, nu suportă fumul de țigară, nu-i place să aibă oameni mulți în jur și nu a băut alcool deloc.“ – spune Iohan despre Bryan Adams.

Într-un interviu acordat în exclusivitate pentru Radio Contact, Bryan a declarat: „Călătoria a fost extraordinară, pentru că e prima dată când venim aici. România nu se aseamănă cu nici o altă țară în care am mai fost. Este mult diferită. Deși am văzut că mai multe influențe vestice încearcă să își facă loc, cred că România are o identitate proprie foarte puternică. Sper să o păstrăm.“

La capitolul autografe, Bryan are un stil destul de ciudat, mai mult mângălește decât scrie! În urma unei astfel de semnături aruncate pe o carte de vizită, Iohan s-a uitat lung în speranța că va înțelege ce scrie, la care replica lui Bryan Adams a fost excelentă: „I know I look like a stupid, but I'm not“, care va să zică „Știi că par prost, dar nu sunt“.

Prima rețea din România!

RADIO CONTACT

de 10 (zece) ani

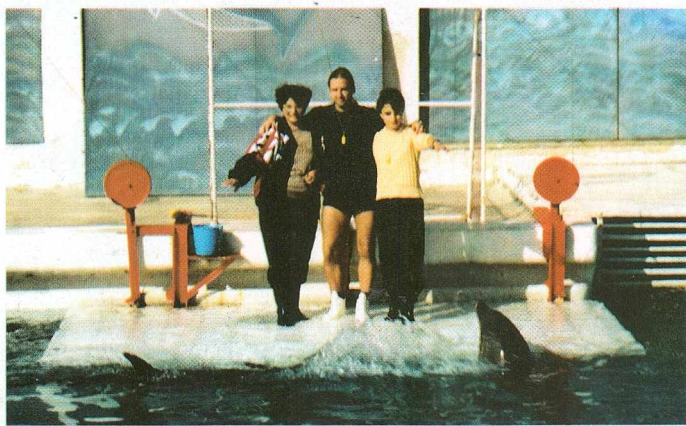
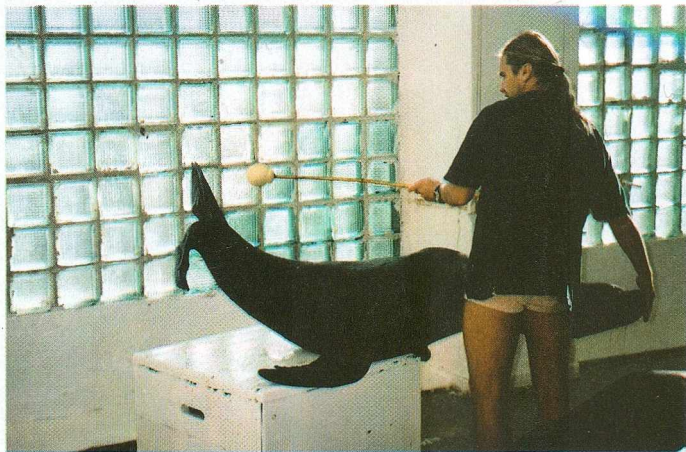
PITESTI 91.2 FM FOCSANI 95,4 FM
HUNEDOARA 92,10 FM
CRAIOVA 98 FM
CARANSEBES 93,8 FM
MEDIAS 90,2 FM BUZAU 93,8 FM IASI 91,9 FM
CAMPULUNG MUSCEL 95,9 FM
SIBIU 91,8 FM
ORADEA 99,1 FM RESITA 97,1 FM
BOTOSANI 93,1 FM PLOIESTI 92,8 FM
ARAD 99,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM CALARASI 101,8 FM
TG. MURES 90,2 FM
BUCURESTI 96,1 FM
CHISINAU 1 FM BRAILA 92,7 FM
PITESTI 91,2 FM FOCSANI 95,4 FM
HUNEDOARA 92,10 FM
CRAIOVA 98 FM
MEDIAS 90,2 FM BUZAU 93,8 FM IASI 91,9 FM
SIBIU 91,8 FM
ORADEA 99,1 FM RESITA 97,1 FM
BOTOSANI 93,1 FM PLOIESTI 92,8 FM
ARAD 99,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM CALARASI 101,8 FM
TG. MURES 90,2 FM
BRASOV 105,5 FM
VALCEA 66,14 FM

**MARK TRĂIEȘTE
DE 15 ANI ÎN PISCINA
DELFINARIULUI**

Text : CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: CIPRIAN ENEA ■

Dixi și Adina în timpul antrenamentelor

Cei trei instructori ai Delfinariului

„Arată-mi înotătoarea, a spus Cristi Iancu, instructor la Delfinariul din Constanța. Vreau să-ți văd înotătoarea”. În acel moment, delfinul Mark, a apărut, mai mult decât ascultător, în dreptul tânărului, cu o înotătoare laterală ridicată, gata pentru a fi examinată. Imediat îți trece prin minte că Mark înțelege limba română. De fapt este vorba despre un limbaj stabilit de ceva timp, cu ajutorul căruia omul comunică destul de bine cu delfinii.

Cine a fost măcar o singură dată la mare, a trecut cu siguranță și pe la Delfinariu. Înființat în 1972, acesta deține recordul de menținere în captivitate a speciei Delfinus Delfis Ponticus. Această specie este reprezentată de Mark, delfinul care are aproape 20 de ani, dintre care 15 și i-a petrecut în

fixe. Practic, ele își pierd îndemânarea de a-și căuta singure hrana.

Mark nu este singur în piscina Delfinariului. Un gard metalic împarte bazinul în două, în porțiunea mai mică bălăcindu-se două foci impresionante. John și Lorry aparțin speciei numite Leul de mare și sunt originare de pe

TREI DELFINI ȘI DOUĂ FOCI

piscinele Delfinariului. În 1972, când a fost inaugurat, Delfinariul de la Constanța era primul din sud-estul Europei. Atunci a fost construită piscina descoperită, pentru ca peste 10 ani să se dea în folosință și cea acoperită, cu scopul de a adăposti delfinii în anotimpul rece.

În mediul natural, un delfin trăiește 36-40 de ani. Deoarece este deosebit de activ, sănătos și mereu dornic de joacă, angajații Delfinariului se așteaptă ca Mark să

coastele sudice ale Americii Latine. Ca și Mark, focile au un caracter blând, extrem de sociabil. Sunt dornice să învețe cât mai multe mișcări. Iubesc aplauzele publicului.

În bazinul descoperit se află încă doi delfini, Adina și Dixi. Ei au doi ani și sunt pereche. Pe timpul iernii, vor fi adăpostiți de piscina acoperită, ținându-i companie veteranului Mark.

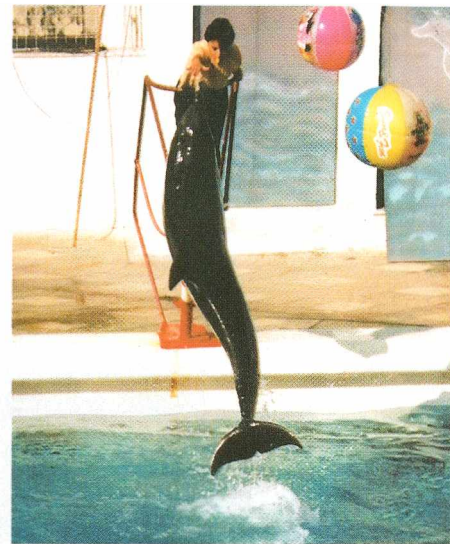
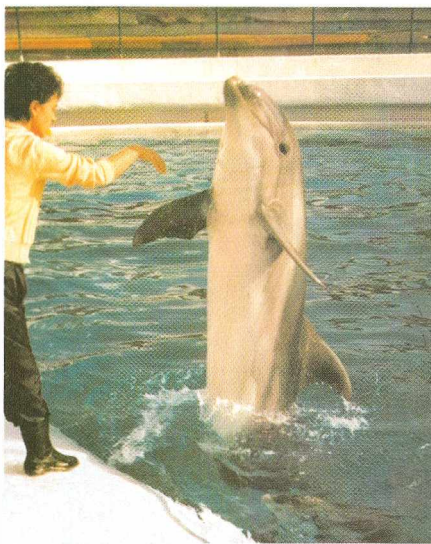
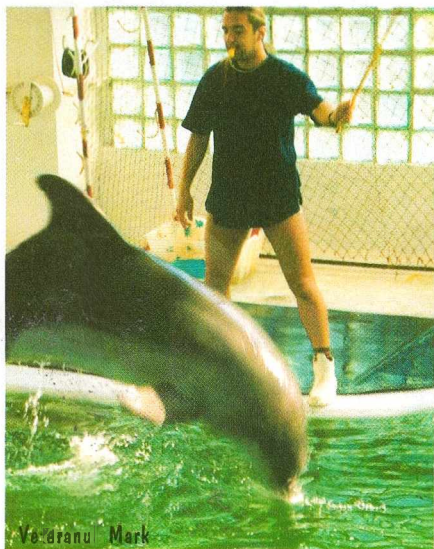
În general, focile și delfinii își învață programul într-o perioadă cuprinsă între

TREI MESE PE ZI IARNA, ȘASE MESE VARA

mai reziste încă 10 ani în captivitate. Specialiștii care s-au ocupat de studiul comportamental al delfinilor au constatat că, după mulți ani de captivitate, animalele lăsate la un moment dat în mediul lor natural nu se mai descurcă, fiind obișnuite cu ritmul și cu viața de piscină, unde mâncarea le este adusă la ore

șase luni și un an, în funcție de inteligența nativă pe care o au. Exemplarele de la Delfinariu agreează prezența omului. Își iubesc antrenorii și sunt încântate de public, răsplătindu-l cu mișcări buclușe.

După fiecare mișcare, antrenorul are grijă să-și premieze foca sau delfinul cu o

bucată de pește oceanic eviscerat și decapitat, îmbunătățit cu vitamine. Delfinii mănâncă o cantitate de 6-8 kg de pește pe zi, împărțită în trei mese, pe timp de iarnă și cinci-șase mese, vara. Focile consumă mai puțin – 5 kg – împărțite în același număr de mese ca și în cazul delfinilor.

Când este cazul, animalele sunt tratate cu medicamente umane. Bolile cu care medicul Delfinariului se confruntă cel mai des sunt răceli și infecții provocate de anumiți germenii patogeni.

În perioada verii, Delfinariul din Constanța a beneficiat de prezența unui renumit specialist în comportamentul delfinilor, englezul George Rogers. Acesta a dezvăluit dresorilor metodele de instruire, ajutându-i foarte

mult în comunicarea cu animalele. Până în vară, la Constanța s-a lucrat după metodele unui dresor de câini. Acum se știe că limbajul între antrenor și animal este unul special. Orice mișcare făcută de antrenor trebuie studiată îndelung. Delfinul, dornic de comunicare, înțelege un anumit

lucru din mișcarea mâinilor, a corpului dresorului. Nimic nu trebuie făcut la voia întâmplării. Nici măcar felul în care privești. Cu atât mai puțin timbrul vocal. Una dintre condițiile unui antrenament reușit este ca între animal și dresor să se creeze un atașament reciproc.

Delfinariul aparține Consiliului Județean Constanța.

Pe timpul verii, când numărul vizitatorilor este mai mare, se autofinanțează. În restul anului cheltuielile sunt subvenționate de Consiliul Județean în proporție de 60 la sută. Numărul de vizitatori a scăzut față de anii precedenți, iar cauzele sunt multiple: lipsa banilor, sezonul estival a devenit mai scurt,

fiice Deltei Dunării. Întrucât au fost aduse animale și din alte zone ale țării, s-a ajuns la denumirea de Microrezervație. Acolo pot fi văzuți un cerb carpatin, unul lopătar, mufloni, iepuri de casă, vulpi argintii, păuni, pelicani și alte păsări specifice Deltei. Într-un loc acoperit există și o expoziție de păsări exotice. Iarna, Delfinariul are program doar sâmbăta și duminica, iar vizitatorii sunt mai puțini. Sunt însă numeroase grupurile de elevi și studenți care pregătesc lecții de științe naturale în cadrul Complexului. Mai există un Muzeu al Mării, cu diferite specii de animale marine, unde elevii vin pentru a studia scoicile sau melcii care se găsesc pe plajele Mării Negre.

UN MILION DE VIZITATORI

anul școlar a început mai devreme etc. Cu toate acestea, prin numărul de vizitatori (de aproximativ un milion pe an), Delfinariul este unul dintre muzeele țării care deține supremația.

În apropierea Delfinariului se găsește o rezervație de animale. La început s-a dorit ca în acel loc să fie o microdeltă, cu animale speci-

D-na Adela Bologa, director adjunct al Complexului Județean de Științe Naturale (din cadrul căruia face parte și Delfinariul) are 49 de ani. După ce a terminat Facultatea de Științe ale Naturii la Universitatea din București, a lucrat 10 ani la

Acvariul din Constanța. Apoi s-a transferat la Delfinariu. „Venind aici a trebuit să mă reprofilez cumva. Ceea ce fac este o meserie inedită, plină de neprevăzut. Aici nu ai sărbători, nu ai sâmbete și nici duminici. Trebuie să fim permanent în viața cotidiană a animalelor... Pe timpul vacanțelor celorlalți, noi trebuie să fim foarte activi.”

Cristi Iancu are 26 de ani și se ocupă de delfini de cinci ani. De fapt el este scafandru. „Nu mă gândeam că voi face munca asta. Mi s-a propus să dresiez lei de mare. Am acceptat. La început nu știam nimic despre dresură. Practic am învățat împreună cu animalele. Dacă îți place ceea ce faci, nimic nu este greu. Ți trebuie însă multă răbdare. Dar satisfacția este pe măsură.”

CEZARA DAFINESCU

„MI SE SPUNEA HOLLY. DE LA HOLLY

Ani de zile, Cezara Dafinescu a fost adepta stilului „Cariera este foarte importantă”. Datorită lui, și-a impus ca dimineata, la prânz și seara să mănânce teatru pe pâine. Acum recunoaște că anii trecuți au fost minunați, dar încearcă să recupereze ce a pierdut. Vara merge la mare și înoată, iarna urcă pe munte și schiază. Are timp de mașină și, cel mai important lucru, este ocupată cu creșterea nepotelului ei, Andrei.

„Despre viața și cariera mea s-a vorbit foarte mult. Mă întreb de ce până acum am uitat să atac un subiect nediscutat: cariera mea cinematografică. Am avut norocul să întâlnesc un regizor care a avut grijă de mine încă de pe băncile facultății și până la ultimul film. Nu i-am mulțumit niciodată. Poate, pe această cale, voi reuși să o fac, deși aportul său la cariera mea este mult prea mare ca să pot să-i mulțumesc în câteva pagini. Șansa a făcut

ca el să aibă nevoie de mine. Degeaba vrea să te ia cineva în film, dacă nu are rol pen-

tru tine. Dacă stau bine să mă gândesc, puține sunt filmele pe care le-a făcut fără mine, din clipa în care ne-am cunoscut”.

La începutul anilor '70, Cezara Dafinescu era boboacă la Facultatea de Teatru. Într-o zi, plimbându-se cu o prietenă prin centrul capitalei,

a văzut cum un bărbat extrem de elegant dintr-o Volgă neagră se uită după ea. „La

uite, măi, ce derbedei!”, a gândit atunci, nefiind obișnuită cu privirile insistente ale bărbaților. Și-a luat prietena și au intrat într-un magazin. După câteva minute, și-a făcut apariția bărbatul din Volga: „Sărut-mâna! Sunt regizorul Mircea Drăgan. Aș vrea să vă invit să dați o

probă pentru filmul pe care-l fac”. „Îți dai seama, povestește Cezara Dafinescu, ce șoc a fost pentru mine. N-am crezut o iotă din ce mi-a spus. Auzisem de el, dar nu-l cunoșteam. L-am văzut totuși așa de civilizat, încât l-am întrebat: «Da? Ce film?» Când și-a dat seama că sunt neîncrezătoare mi-a oferit cartea lui de vizită, spunându-mi că este profesor la Facultatea de Teatru. Eu, extrem de obraznică, i-am replicat: «Da? Perfect, atunci

MIRCEA DRĂGAN ȘI FILMUL

U: WOOD"

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: Arhiva personală ■

În toamnă mă găsiți acolo. Aceasta a fost prima noastră întâlnire. Ulterior am devenit prieteni și-mi spunea: «Ce obraznică ai fost!» În toamnă m-a invitat să dau probe la filmul «Explozia».

În film, Cezara Dafinescu

revăzând filmul, mi-am dat seama că a ieșit perfect. După aceea a făcut «Întoarcerea Vlașinilor» – film și serial de televiziune. În timpul uneia dintre filmări – la

din păcate s-a stins. Tineretul nu-l știe, ceilalți îl uită, cum totul este efemer în meseria noastră, numai noi, cei care am beneficiat de talentul lui, ne mai amintim de el. A fost

ERAM BLONDĂ, CU DIMENSIUNI 90-60-90

Sibiu – m-a văzut citind prima ediție a cărții lui George Arion, «Atac în bibliotecă». «Ce citești?», m-a întrebat. Zic: «O carte foarte interesantă. Mă gândesc că ar putea fi transpusă pe peliculă». A citit-o și el și m-a rugat să-l pun în legătură cu autorul. S-au cunoscut, dar din păcate nu au putut pe vremea aceea să facă filmul, fiind de spionaj. S-a întâmplat ce s-a întâmplat în '89 și după un an sau doi am primit un telefon de la Mircea: «Ce faci, Cezara? Ești pregătită?» «Pentru ce?», l-am întrebat. «Gata, facem „Atac în bibliotecă”». Eu, tot timpul, am fost preocupată de vârstă: «A, nu mai am vârstă, nu mai pot. Trebuia să-l facem acum nu știu câți ani». M-a convins. A făcut ce-a făcut și a realizat o coproducție cu o casă de filme de la Moscova, Delta Film. A filmat în România, pe textul lui George Arion, cu actori români și bineînțeles cu mine în rolul principal. De atunci nu m-am mai întâlnit cu el și din

coleg de clasă cu actrița Carmen Stănescu și când m-a văzut prima oară a exclamat: «În sfârșit, găsesc o altă Carmen Stănescu. Pot să te modelez.» Am început cu o piesă care se numea «Elegie», a lui Pavlovski. În ea era vorba despre Turgheniev la 64 de ani, îndrăgostit de o tânără de 24 de ani, Savina. E vorba de șansă. Eu eram cea mai tânără din Teatrul Național, deci am primit rolul. A fost unul dintre rolurile mele reușite. Mi-hai s-a legat sufletește de mine și a făcut un pariu cu el și cu ceilalți.

De obicei, regizorii te distribuie după cum arăți. Ori eu arătam bine. Eram înaltă (1.75 m) și aveam dimensiunile 90-60-90. Eram blondă. Mi se spunea Holly, de la Hollywood. Berechet s-a ambiționat și a lucrat cu mine pentru suflet și pentru profunzime. A pus cu mine «Act venetian», eu în rolul Altei. Toată lumea a spus: «Nu se poate. Alta? Dar sunt

Pe vremea debutului la Național, în piesa „Elegie”

În filmul „Atac în bibliotecă”

MIHAI BERECHET ȘI TEATRUL

a jucat alături de Florin Piersic. A fost un succes în mai multe țări. Evident că au urmat alte colaborări. „El încerca întotdeauna să mă convingă să fac un rol. Eu sunt extrem de vanitoasă și dacă nu sunt sigură că pot să fac ceva bine, nu accept. Când mi-a propus să joc în «Coana Chirița», rolul uneia dintre fiice, l-am întrebat: «Dar ce, am 18 ani?» M-a convins, iar acum recent

păcate am auzit că nu mai face film. El nu a putut să facă filmele pe care și le-ar fi dorit. Aici nu este ca la Hollywood. Pe vremuri era foarte greu să treci de cenzură, să obții aprobări. Acum nu sunt bani.”

În teatru, ca și în film, Cezara Dafinescu s-a întâlnit cu un regizor care i-a dat roluri extraordinare și care i-a modelat cariera. „Este vorba despre Mihai Berechet, care

La Național în „Titanic Vals”

Secvență din „Întoarcerea Vlașinilor”

„Eram blondă, aveam 1,75 m, dimensiuni 90-60-90”

Cele trei fiice ale Chiriței, în filmul „Coana Chirița”

Personaj principal
în „Atac în bibliotecă”

Alături de Florin Piersic în „Zbor deasupra unui cuib de cuci”

indicațiile autorului. Ea e tenebroasă, brunetă. Cezara e blondă, luminoasă.» Ei bine, unul dintre cele mai mari succese ale mele a fost cu acel rol. A fost fericit că a câștigat pariul. Pe urmă a avut curaj, cerându-mi din zi în zi mai mult și punându-mă să joc roluri de facturi diferite. Jucam de exemplu Alta, un gen, apoi Miza, din «Titanic Vals», comedie. În același timp eram Gloria din «Nu se știe niciodată», de Bernard Shaw, o tipă rece, distantă. El studia în amănunt cum mă îmbrăca, cum mă pieptăna, cum mă machia».

După ani de carieră în teatru și film, Cezara Dafinescu a ajuns la înțelepciunea de a spune că a dat tot ce-a avut de dat. „De-aia mă și vezi mai rar pe scenă. De cinci ani m-am recăsătorit. Și dacă înainte eram căsătorită cu un om de teatru, actualul meu soț nu are nici o tangentă cu această meserie. Pentru că ne iubim foarte mult, cu mare greutate acceptă să mă împart între el și meseria mea. Îi respect dorința, poate puțin egoistă de a fi numai a lui. Nu mai sunt o actriță înfometată de roluri. Am jucat mult și ca varietate și ca număr de spectacole, iar acum, după ce am interpretat roluri de complexitatea Altei, Wandei sau a Mizei, îmi este foarte greu să mă mulțumesc cu mai puțin. Prefer să rămân în mintea și inima spectatorilor mei Cezara Dafinescu, așa cum ei au cunoscut-o și iubit-o. Fiecare etapă din viața noastră este frumoasă, dacă știi s-o accepți și s-o trăiești decent. Trebuie să știm să privim lucrurile așa cum sunt, să luăm viața așa cum este.”

IULIANA MARCIUC POSEA:

„N-AM VREA NICIODATĂ SĂ DEPEND DE ALȚII!”

Text: ANA BARTON ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ, SILVIU COVACI
și RĂZVAN SEMĂNARU ■

S-a născut la 31 august 1967 în București.

În 1985 a absolvit Liceul "Nicolae Bălcescu" și

în 1989 Facultatea de Planificare

și Cibernetică Economică din cadrul A.S.E.

Din 1990 până în 1998 a fost crainică la TVR, a prezentat emisiuni pentru copii și tineret, emisiuni-magazin de week-end, spectacole de divertisment, serile folclorice de la Cerbul de Aur.

În 1999 a urmat un curs de producător pe unu Academia olandeză de televiziune l-a organizat la TVR.

Din septembrie 1999 este producătoare (alături de Liana Sandulescu) și moderator al emisiunii „Impas în doi”.

Anul acesta a debutat pe scena Teatrului de Comedie cu rolul Bubble din „Patru pe o canapea... plus valetul” de Marc

Camoletti, în regia lui Radu Nechifor.

Iuliana Marciuc Posea a venit la Televiziunea Română în 1990. Prezența sa pe micul ecran a fost imediat remarcată pentru că aducea un suflu nou, de prospețime și

teatru particular, Teatrul Incomod, și al Fundației Maxim al cărei președinte este Iurie Darie. Tot el a avut ideea de a-mi propune rolul după ce m-a văzut în niște

TOTUL E SUB CONTROL

naturalețe. Până în 1998 a fost crainică. Una dintre cele mai iubite, dacă nu chiar cea mai iubită. Nu foarte multă lume știe că Iuliana Marciuc Posea are din copilărie o

emisiuni de divertisment ale Televiziunii. Deși proiectul are doi ani, nu s-a putut finaliza din cauza lipsei de fonduri. Anul acesta, în luna iunie, o dată cu găsirea unor

mare pasiune: teatrul. Acum interpretează un rol într-o piesă care se va juca pe scena Teatrului de Comedie, „Patru pe o canapea... plus valetul” de Marc Camoletti. „Este un proiect al unui

sponsori s-a găsit și un regizor tânăr, Radu Nechifor. I-a plăcut foarte mult piesa și după o lună și jumătate de repetiții a avut loc avan-premiera, la mijlocul lunii iulie. E o comedie ușoară,

bulevardieră, în cinci personaje, iar eu joc rolul unui fotomodel, Bubble.” Deși a iubit din copilărie teatrul, în momentul în care a trebuit să-și aleagă profesia a optat pentru altceva. A absolvit Facultatea de Cibernetică. A dat apoi concurs la Televiziune pentru postul de crainică. A avut acest curaj pentru că în perioada studenției sale la Facultatea de Planificare și Cibernetică Economică exista o televiziune cu circuit închis unde realizase câteva emisiuni. Mai colaborase, de asemenea, la Radio România Actualități, la câteva emisiuni pentru copii și tineret. „Inițial am venit la Televiziune doar pentru o colaborare. Atunci când mi s-a propus definitivarea pe post am avut câteva săptămâni de gândire, timp în care m-am sfătuit cu Silvia Ciurăscu, om vechi de televiziune și prietenă bună a mea. Ea mi-a prezentat foarte clar avantajele și dezavantajele acestei profesii și m-a ajutat foarte mult în ceea ce aș putea numi o mică școală de televiziune”. Fiind o perfecționistă, ar vrea să controleze totul pentru a fi

cât mai multe dintre lucrurile care țin de mine. La capitolul dezavantaje intră și faptul că, vrei, nu vrei, fericită sau nefericită, trebuie să faci în așa fel încât telespectatorul să nu observe aceste lucruri.” Ideea emisiunii aparține Iulianei Marciuc Posea și Liane Săndulescu și

A FI VEDETA

sigură de reușită, dar televiziunea înseamnă muncă de echipă și nu te poți baza numai pe tine. Există lucruri care depind exclusiv de alții. Acesta ar fi un dezavantaj al muncii de televiziune. „Sunt foarte multe lucruri care intervin într-o transmisiune directă, de exemplu, și care nu țin de tine. Se întâmplă în spate, iar persoana cea mai expusă este moderatorul. Acum fiind implicată și în munca de producere a emisiunii *Impas în doi*, îmi dau seama că foarte multe lucruri sunt inerente și nu toate pot fi stăpânite. Se întâmplă lucruri la care efectiv nu te aștepti. Dar, fiind în zodia Fecioarei și despicând firul în patru, încerc să controlez

a constat „în a combate cumva telenovelele și în a prezenta într-un mod nedi-dacticist problemele reale ale unui cuplu, convinsă fiind că prin comunicarea unei probleme poate fi rezolvată cel puțin o parte a impasului”. E un lucru extraordinar că oameni care nu trăiesc izolați, ci în societate, alături de familie, vecini, prieteni, colegi de serviciu vin în fața a milioane de telespectatori și își expun problemele personale. Iuliana Marciuc Posea se implică foarte serios în rezolvarea cazurilor din emisiunile sale. E un bun psiholog. Recunoaște că acest fapt ține de felul său de a fi. „Și în viața cotidiană mă implic în rezolvarea problemelor rude-

lor, prietenilor, celor care mă solicită. Și o spun fără lipsă de modestie: am prieteni pentru că știu să întrețin prietenii și pentru că niciodată nu m-am gândit să primesc, ci m-am gândit ce bucurii să fac oferind ceva." Statutul de persoană publică nu este o povară pentru ea. Poate fi chiar un atu. Dacă inițial a crezut că solitudinea oamenilor este exclusiv rezultatul felului său de a pune proble-

foarte multe sacrificii. În primul rând, programul este foarte încărcat, iar timpul liber devine un dar foarte prețios, un lux, mai ales în cazul vedetelor de televiziune. Soțul Iulianei Marciuc Posea o susține foarte mult. Deși a fost puțin îngrijorată de felul în care va primi noul ei proiect – teatrul – și-a dat seama că temerile au fost neîntemeiate. Mândria de a-și vedea soția pe scenă a primit în fața faptului că, făcând teatru, ea va avea un program și mai încărcat. Nu o sperie programul, oricât ar fi de aglomerat, pentru că e convinsă că poți face bine mai multe lucruri deodată dacă știi să te organizezi. E foarte încântată de piesa în care joacă. Încurajările pe care le-a primit din partea colegilor, actori profesioniști, au fost motivații pentru a merge mai departe. De fapt, Iuliana Marciuc Posea a primit propunerea de a juca, dar a pus o condiție: să i se spună după o săptămână – în care va încerca să facă tot ce poate pentru a reuși – dacă este capabilă sau nu să joace rolul sau dacă măcar există terenul fertil pe care să se lucreze, având în vedere că nu are studii în domeniu. E foarte sinceră cu ea însăși

SCENA

ma, ulterior, discutând cu ceilalți, și-a dat seama că e vorba și despre altceva. Oamenii sunt oarecum influențați de un nume cunoscut sau de o întâlnire cu o persoană pe care au văzut-o numai pe ecran. De cele mai multe ori acesta este un avantaj. O singură dată, în zece ani de când face televiziune, i s-a întâmplat să constate că poate fi și un dezavantaj. Un vameș, deși a recunoscut-o, a oprit-o în vamă timp de opt ore fără nici un motiv. „Evident, din dorința de a povesti acasă ce erou a fost." Viața unei persoane publice înseamnă și

și cu ceilalți și pretinde reciprocitate. Contactul direct cu lumea teatrului i-a produs și surprize. „Am rămas uimită că teatrul reprezintă, cel puțin la primele repetiții, matematică. Nu am crezut. Colegii mei de scenă, actori profesioniști, s-au amuzat foarte tare când eu singură am făcut așa-zisul caiet de regie care la mine era constituit din scheme geometrice ale locului. Ca spectator nu mi-am imaginat că trupa este atât de importantă. Și este într-adevăr." Crede despre sine că este ambițioasă și înțeleghătoare. „Părerea mea e că viața este greu de trăit și

ușor de judecat de către ceilalți, mult prea ușor." Este optimistă și are încredere în oameni, cel puțin până la proba contrarie. „Sinceră să fiu, viața nu mi-a oferit până acum foarte multe decepții care să mă determine să nu-i mai tratez cu încredere pe ceilalți." Un principiu de viață la care ține foarte mult constă în respectarea cuvântului dat. „La mine distanța dintre cuvânt și faptă e foarte mică. Când spun ceva, fac." În ceea ce privește televiziunea, modelul său este Cristian Țopescu „de la care am

învăța câte ceva de la ea. Ce nu și-ar dori? „N-aș vrea niciodată să depind de alții." Este o persoană foarte independentă. Întotdeauna a fost așa. „Chiar și în lucrurile în care nu poți fi independent, părerea mea este că trebuie să ți se lase măcar senzația de independență. De exemplu în căsnicie, unde senzația de independență contează pentru mine foarte mult deși este, desigur, doar o senzație până la urmă." Iuliana Marciuc Posea are o personalitate foarte puternică. Știe foarte clar ce vrea. O dată cu

învățat că spontaneitatea este întotdeauna gândită și că lucrul care pare a fi cel mai spontan este de fapt lucrul cel mai muncit." Nu poate spune că și-a ales un model în teatru. I s-a spus că ar exista o asemănare între ea și Goldie Hawn și atunci a început să o urmărească mai mult, să o studieze pentru a

începerea noii stagiuni vom avea prilejul s-o vedem pe actrița Iuliana Marciuc Posea. Curajul său de a aborda teatrul ar putea duce spre o carieră în acest domeniu. Ceea ce-i dorim din toată inima.

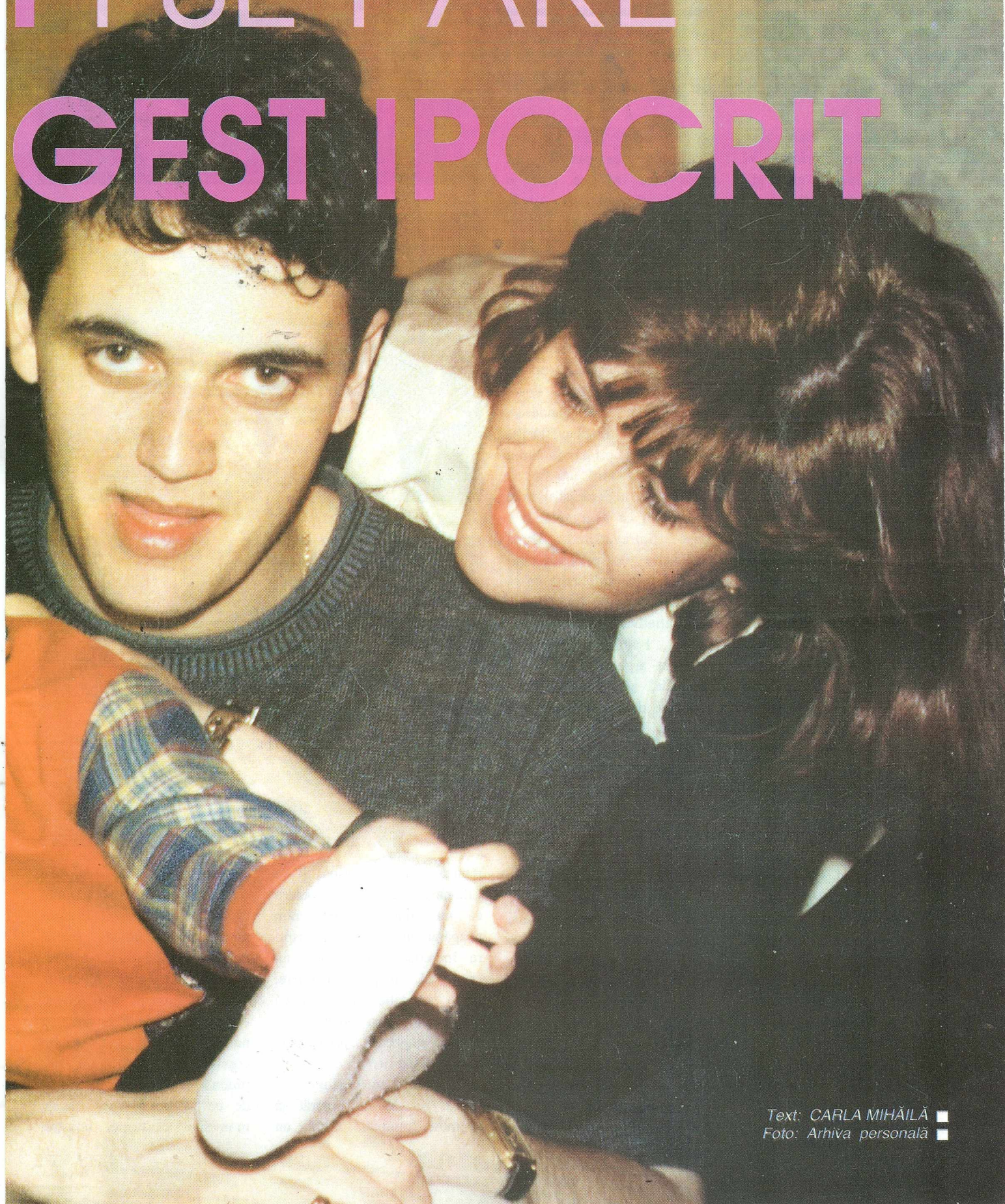
A OFERI FLOR LUI ORESTE UN

Pe Oreste îl mai cheamă Scarlat Alexandru Teodorescu. Scarlat, după tatăl bunicii lui, un general plin de glorie, Alexandru pentru că așa au dorit părinții, iar Oreste (numele de vedetă) după nașul de botez. Cu care dintre prenumele sale a dat-o gata pe Liliana, cea care de opt ani îi este... „mereu aproape”?

Cu unul? Cu toate?

I SE PARE GEST IPOCRIT

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: Arhivă personală ■

În anul de grație 1992, Oreste și ai săi prieteni „golani“ au plecat la mare cu câțiva bani în buzunar, cu un cort de două persoane (deși ei erau patru) și cu un chef de aventură ce nu poate fi descris în cuvinte. „Evident,

să intrăm. Am mers atunci în Piața Amzei, într-o «bombiță» foarte haioasă (nu mai există acum) unde am băut o sticlă de vin“.

Concertul lui Michael Jackson a fost deci pretextul pentru prima întâlnire. Oreste

FĂRĂ INVITAȚII, DAR CU DETENTA BUNĂ

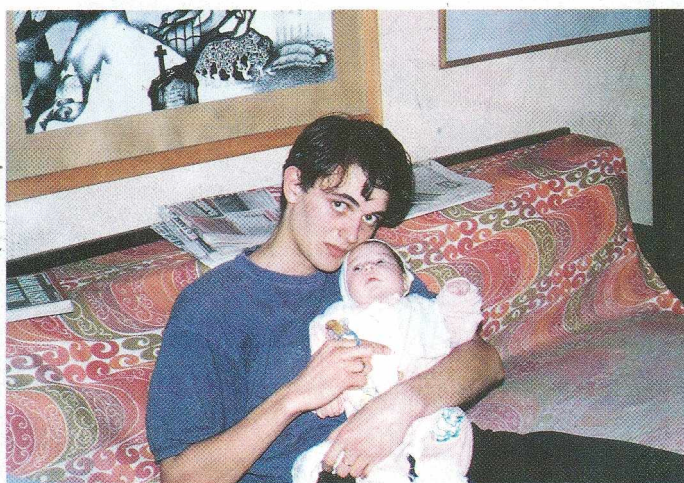
spune Oreste, că banii i-am terminat din prima zi. Rămăsesem însă la mare, din inerție probabil. Aveam o prietenă în piață care ne dădea castraveți murăți, dar zile întregi cu castraveți murăți... Beam apă, pentru că n-aveam nici un ban, dar eram la mare. Devenisem un schelet ambulat – aveam 1,83 m și 53 de kg. În acest context a apărut Liliana. Ne-am împrietenit destul de timid. Ea era cu un grup de prieteni pe care-i cunoșteam și eu. Nu se anunța nimic spectaculos, până când nu m-a invitat la ea în cameră (unde mai stătea cu două prietene, Cami și Nicoleta). Probabil din milă sau nu știu din ce sentiment matern incipient mi-a dat o supă cu ciuperci la plic. A fost un gest atât de tulburător pentru mine, după 10 zile de nemâncat, încât m-am hotărât. „Să te însori?, a zburat pe nerăsuflăte întrebarea din gura mea. „N-a mers chiar atât de

nu i-a adus flori Liliane. „Nu i-am prea dus flori în viața mea. Mi se pare o ipocrizie să duci flori. Am și eu gesturi de tandrețe, dar nu cu flori. Îmi plac foarte mult florile, iubesc plantele, sunt oareșicum sensibil, dar gestul de a da flori unei femei nu mi s-a părut relevant într-o relație. Cum vine asta: îi duci un buchet de flori și gata, îi ești simpatic. Poate greșesc, dar așa gândesc“. Deși Liliane îi plac florile, faptul că la prima întâlnire nu a primit nici un fir de pădărie nu a deranjat-o prea tare, astfel că a acceptat o a doua „întrevedere.“ După vreo patru zile (perioadă considerată de ei suficientă ca să se cunoască) s-au logodit. „A fost inițiativa mea, povestește Oreste. I-am cumpărat un inel din argint cu un șarpe încolăcit, am luat și două verighete de argint (pentru că am vrut să-și dea seama că o voi seduce ca un cameleon și nu va mai scăpa de mine).

LOGODIȚI DUPĂ PATRU ÎNTÂLNIRI

repede. Am mai stat la mare. Nu s-a înfiripat nimic atunci, prea erau mulți în jurul nostru. În București am sunat-o ca să mergem împreună la concertul lui Michael Jackson. N-aveam invitații sau bilete, dar aveam detentă bună și puteam să sar orice gard. Și am invitat-o să sărim împreună. N-am putut. Ne-au prins polițiștii și nu ne-au lăsat sub nici o formă

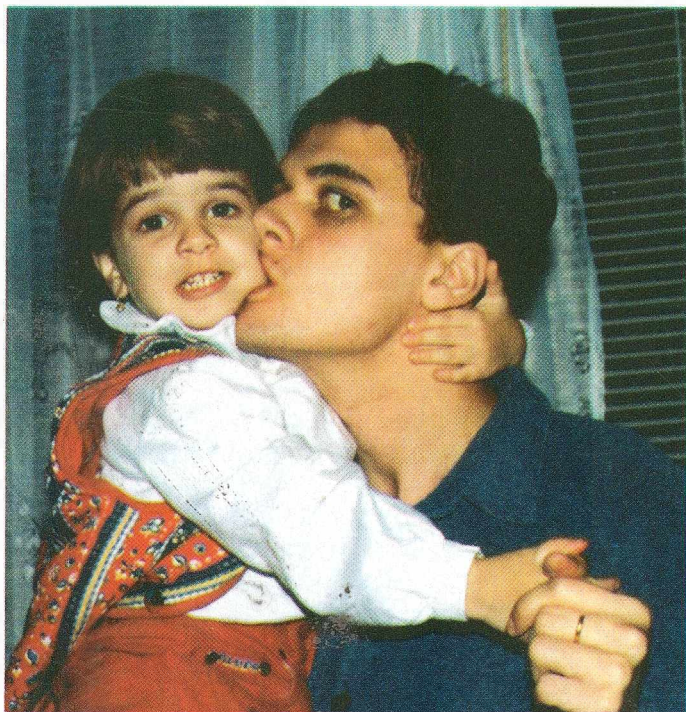
Asta s-a petrecut spontan. Ea nu a fost surprinsă. Cred că privea chestia asta cu mai puțină seriozitate, ca pe o joacă. Era frumos, dar era de film. Eu niciodată n-am luat nimic ca pe o joacă. Par neserios, dar lucrurile pe care le-am abordat, indiferent de ce am făcut (am lucrat în multe locuri – de la barman, până la merceolog la o casă de gresie și faianță) am luat

munca foarte în serios. Și cu Liliana era de muncit, pentru că nu știu dacă eu eram neapărat un tip care să inspire încredere. Nici acum nu cred că inspir încredere. Eram simpatic dar cred că era singura mea calitate. Am purtat verighetele până când ne-am căsătorit.“

Cu un an înainte de nuntă, cei doi au hotărât să se mute împreună. Nunta nu

a fost programată. A fost rezultatul spontan al faptului că Liliana rămăsese însărcinată. „Nu ne-am dat seama pe moment, pentru că respectam un oarecare algoritm, care s-a dovedit a fi greșit. Am aflat în luna a doua și ne-am hotărât să ținem copilul. Dacă tot eram împreună de atâta timp, atunci de ce să nu fi fost acela momentul căsătoriei noastre.

Așa am transformat filmul în realitate, în mai '95. Sabina s-a născut pe 4 noiembrie în același an la Spitalul Giulești. Era foarte multă zăpadă. Era frig. Soția mea a avut o naștere destul de grea. La ora 2.00 noaptea, imediat după ce s-a născut, mi-am văzut fetița. În clipa aceea s-a produs ceva, am simțit că există Dumnezeu. Eu sunt un tip credincios – eram și înainte – dar când am văzut cât era de simpatic și de haios copilul, mi-am zis că e un miracol, că este dincolo de ceea ce-și poate imagina un om. Simțeam și până atunci că Dumnezeu există, dar într-un mod abstract. Nu cred că există o explicație de ce în urma unei relații sexuale,

cunoaște foarte bine drepturile, se descurcă singură și înțelege extrem de multe lucruri.

Când este vorba de cuplu, Oreste recunoaște deschis că el este aerian, iar Liliana telurică. Sau, altfel spus, el trăiește cu capul în nori, iar ea cu picioarele pe pământ, ceea ce contribuie din plin la echilibrul relației lor. Liliana nu este o gospodină perfectă. „Este o femeie modernă. Lucrează, a lucrat și chiar a ținut casa o perioadă de timp când eu nu câștigam foarte mult. Îmi place că este destul de stoică. A suportat unele chestii destul de neplăcute sau perioade în care eu n-am fost exact ceea ce trebuia să fiu. Dar a rămas și apreciez

cred că se întâmplă în orice căsnicie. De când lucrez în televiziune (e foarte plăcut, ceea ce fac acum, e una dintre cele mai frumoase meserii) există un stres care nu ține de relațiile cu oamenii, ci de faptul că trebuie să fii bun. Nu poți să te descarci în altă parte decât acasă. Din păcate, ea este victima. Mă manifest de multe ori agresiv, neavând un motiv, ci pur și simplu pentru că trebuie să mă descarc. Și mă descarc la volan – sunt un șofer nervos, rău, dar ce nu reușesc să descarc în mașină, descarc acasă. Îmi pare rău că nu am prea mult

timp să stau cu Sabina. Acest lucru nu este însă valabil și pentru Liliana. După șapte ani de stat împreună și de făcut totul împreună, este important un moment mai lung în care să nu fii cu cel de lângă tine, pentru că intervine o uzură. Bine-ar fi ca după o perioadă lungă de o zi, să te redescoperi. Să ne redescoperim așa cum am fost la început. Nu este un secret (și cred că nimeni care vrea să fie sincer nu poate nega) că după un anume număr de ani intervine o rutină, care este destul de neplăcută. Totul este să o poți depăși.”

ORESTE-AERIANUL, LILIANA-TELURICA

care este liberă și nu urmărește nici un scenariu, se poate naște un mecanism absolut perfect, o ființă liberă și care din primele zile are personalitate.” Sabina este un copil liber, cu personalitate, pentru că Oreste și Liliana au crescut-o considerând-o partenerul și egalul lor. Ea își

enorm lucrul acesta. Există și ceva care chiar mă enervează la ea: neîncrederea. Mai ales în ea. Se subapreciază și asta naște de multe ori un comportament agitat și agresiv. Nu-și cunoaște foarte bine atuurile. Are foarte multe, dar și le subvaluează. Ei nu-i place că sunt impulsiv și asta

PARTY non-stop!

Haide să ne distrăm!

În direct

01-8990632

Tarif 11.500 lei/minut

THE BEST

Gheorghe Zamfir, Eugenia Moldoveanu, Marin Constantin și Mădălin Voicu, patru muzicieni de vază. Și un politician

Constantin Dudu Ionescu și dirijorul muzicii de pe cele două CD-uri

Dinescu a dat poporului covrigi, vin și o revistă nouă: „Plai cu boi”

Gianina Corondan, acum vedetă „România 1”, amuzată de conținutul revistei lui Dinescu

„Iris” și Felicia Filip în timpul conferinței de presă

● Miercuri, 18 octombrie, la ora 14.00, „Cafeneaua Veche” a fost gazda lansării a două CD-uri cu muzică clasică, scoase de Electrecord. Fundația „Ion Voicu” și... Florin Călinescu. Realizatorul emisiunii de la PRO TV a fost prezent doar prin amintita sa contribuție financiară, fiind probabil ocupat cu „Chestiunea zilei”.

Cele două albume conțin muzică clasică interpretată de Orchestra de cameră București (sub bagheta dirijorului Mădălin Voicu) și înregistrări cu Ion Voicu din fonoteca de aur.

● Mircea Dinescu și-a pus la contribuție mintea-i de poet și a ajuns la concluzia că ar da bine pe piața românească o nouă publicație: „Plai cu boi”, i-a spus el. V-ați prins că se vrea a fi o replică parodică a „Playboy”-ului! Până una-alta, despre ce plai e vorba și cine sunt boii?

● Vineri, 27 octombrie, ora 19.00, Sala Palatului a fost asaltată de câteva sute bune de fani „Iris”, care au ținut să fie martori ai superconcertului formației, intitulat „Athaeneum”.

Și a fost într-adevăr un concert de zile mari, cu invitați pe măsură: Felicia Filip, Johnny Răducanu, Ovidiu Lipan-Tăndărică ș.a.

● Duminică, 29 octombrie, la Romaero Băneasa a concertat Bryan Adams. Exceptional, spun eu (pentru că-mi place canadianul). Plictisitor, am auzit pe unii (pentru că probabil au mers la concert din plictiseală, neavând altceva mai bun de făcut în seara respectivă).

Concertul a fost produs de Sfinx Experience CDA, sponsorizat de posturi de radio și televiziune, ziare și chiar de un partid ale căror nume n-au importanță. Mai important este că am auzit bârfindu-se prin hangarul unde a avut loc concertul că Bryan s-ar fi cuplat cu Mihaela Cernea, blondă de la Class. Cică ar fi colindat împreună o serie de baruri și discoteci. Sâmbătă seara, făcându-i-se foame lui Bryan (vegetarian convins), au intrat într-un restaurant chinezesc unde au dat peste o nuntă. Vă dați seama ce o fi fost pe capul bieteii mirese când l-a văzut pe Bryan făcându-și apariția în carne și oase. Și-apoi, mă gândesc, ce ar fi să vedem peste un timp, titlu mare pe prima pagină a ziarelor din lumea întreagă, dar mai ales din România: „Bryan se însoară cu o româncă”.

Iertați-mă, mi-a zburat mintea.

OF... BRYAN

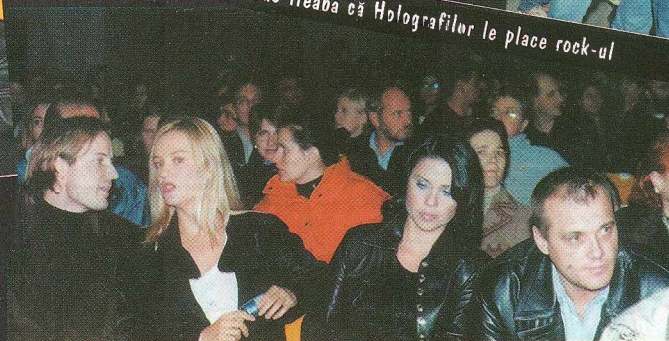
Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și M. FELIX ■

Zoja Alecu a venit la concert
cu mult timp înainte de a începe

Se vede treaba că Holografilor le place rock-ul

Tania Budi și Luminița Anghel au stat alături la concert.
Domnii lor, pe margine, ca să le protejeze

Andreea și Alexandru,
îndrăgostiți ca în prima zi

Adrian Năstase, rockerul

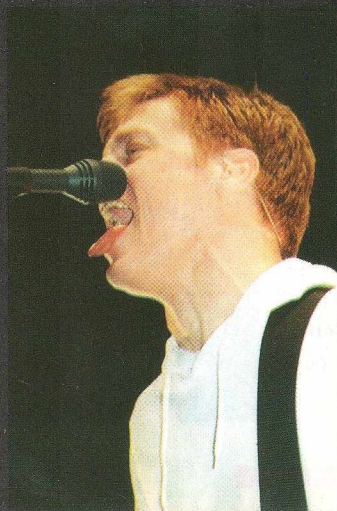
Cotabiță este tot mai des văzut în
compania unor tinere. Și la Bryan a
venit cu vreo două...

Lucian de la „Gaz pe foc” a venit
de mână cu prietena lui, Catrinel

Aspecte din concert

„Tricolorii”

NU AM PIERDUT DECÂT

O BĂTĂLIE?

Pagini realizate de POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: EPA și AP – ROMPRES ■

Desigur, nu vă spunem o noutate pornind rândurile de față cu axioma că echipa națională constituie nivelul cel mai înalt de reprezentare internațională a fotbalului din orice țară, iar pentru fiecare jucător, faptul de a fi evoluat în prima reprezentativă înseamnă o aspirație și totodată o îndreptățită mândrie.

ATLETISM

● Cea de-a 16-a ediție a IAAF Grand Prix Final, desfășurată în premieră la Doha (Qatar), a prilejuit o frumoasă revanșă pentru Violeta Beclea-Szekely. Participând în cursa de 1.500 m, rapidista a terminat învingătoare, devansându-le pe Kutre Dulecha (Etiopia) și Nuria Merah-Benida (Algeria), aceasta din urmă fiind tocmai aceea care i-a „răpit” medalia de aur sportivei noastre la Sydney. Totodată, Violeta a ocupat primul loc în proba respectivă (și al patrulea în clasamentul general feminin), succese care i-au adus în cont peste 100.000 de dolari.

Serghei Bubka

● Celebrul sprinter Maurice Greene a produs o neplăcută surpriză organizatorilor competiției amintite, el renunțând să se prezinte la finala de 100 m. Americanul a pierdut astfel 350.000 de dolari și posibilitatea de a intra în posesia a 10 kg de aur din jackpotul Golden League.

● La C.M. de juniori (ediția a 8-a) care au avut loc la Santiago de Chile, Marian Oprea a obținut medalia de aur la triplusalt, Virginia Băluț pe cea de argint la aruncarea ciocanului, iar la 4 x 400 m, Diana Adela Marchis, Liliana Bărbulescu, Maria Rus și Alina Răpanu au cucerit „bronzul”.

● Cunoscutul săritor cu prăjină, ucraineanul Serghei Bubka s-a retras din activitatea competițională. Hotărârea de a nu mai concura survine după eșecul de la J.O., unde nu a reușit să treacă peste ștacheta înălțată la 5,70 m. Reamintim că Bubka deține recordurile mondiale în sală (6,15 m) și în aer liber (6,14 m).

SCURT ISTORIC

Debutul naționalei României în arena internațională s-a produs la 8 iunie 1922, victorie cu 2-1 la Belgrad, în compania echipei similare a Iugoslaviei (antrenor – dr. Teofil Moraru, marcatori – Francisc Ronnay și căpitanul echipei, Aurel Guga).

România s-a aflat printre cele 13 națiuni participante (ca invitate) la prima ediție a Campionatului Mondial (Uruguay, 1930), precum și între cele 16 prezente (în urma unei preliminarii) la turneul final al C.M. din Italia, 1934. La cea de-a treia ediție ajungem datorită retragerilor succesive ale adversarelor desemnate (Egipt și Argentina),

În cei peste 78 de ani de activitate, echipa noastră națională a susținut 542 de meciuri, obținând 237 victorii, 136 rezultate de egalitate și înregistrând 169 înfrângeri.

iar turneul final (Franța, 1938) a cuprins numai 15 echipe întrucât Germania anexase Austria. După o pauză datorată evenimentelor mondiale, în 1950 organizarea ediției a IV-a este atribuită Braziliei (România nu s-a înscris). Ratăm preliminarile pentru edițiile din 1954 (Elveția) și 1958 (Suedia), spre a ne retrage din cele premergătoare ediției a VII-a (Chile, 1962), când aveam de jucat cu Italia o dublă partidă. După o nouă ratare (Anglia, 1966), iată-ne prezenți „pe bune” în Mexic (1970),

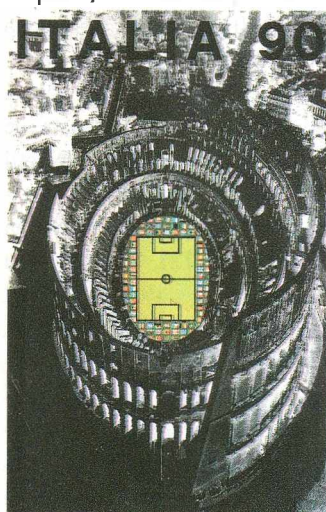
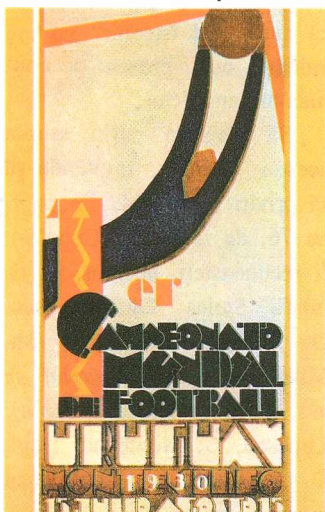
după ce am devansat în grupa preliminară Grecia, Elveția și Portugalia (antrenor: **Ange-lo Niculescu**). O singură rază luminoasă în următoarele două decenii (calificarea la C.E. '84 – sub bagheta antrenorului **Mircea Lucescu** – dintr-o grupă cu Suedia, Cehoslovacia, Italia și Cipru).

Deși unora le-ar părea obositoare (chiar inutilă) cronologia de mai sus, aceasta își are totuși rostul ei. Nu se poate spune că iubitorii fotbalului din țara noastră nu au avut satisfacții datorate echipei naționale, dar ele țineau

mai mult de unele rezultate valoroase în fața unor adversari de prestigiu pe care-i mai „ciupeară” și noi sau de eliminarea sporadică a unor parteneri de marcă în diferite competiții oficiale.

Adevărata consacrare avea să fie dată de perioada începând din 1990, care ne-a adus cinci calificări (trei „mondiale”, două „europene”) și o singură rată (C.E. '92). Preluând o zestre bună lăsată de Lucescu, antrenorul **Emeric Ienei** (același care reușise cu Steaua, în 1986, câștigarea Cupei Campionilor Europeni) avea să obțină nu numai calificarea (dintr-o grupă cu Danemarca, Grecia și Bulgaria) la „Italia Novanta”, ci și prima prezență în „optimi” la un turneu final. Performanță depășită în 1994 la „World Cup” („sferături” și locul 6 în lume) de către „tricolorii” conduși de viitorul „antrenor al secolului”, **Anghel Iordănescu**.

Afișele oficiale ale celor trei competiții de reper din istoria echipei naționale

„GENERAȚIA DE AUR”

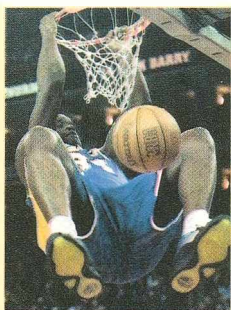
Ultimul deceniu a consacrat ceea ce îndeobște este numită „generația de aur”. „Mondialul” italian a fost urmat de „explozia” profitabilelor transferuri în străinătate ale majorității componentelor

BASCHET

● **Shaquille O'Neal** – desemnat în sezonul trecut (pentru a doua oară) cel mai bun jucător din NBA, cu o medie de 29,7 puncte pe meci – și-a prelungește contractul cu Los Angeles Lakers pentru încă trei ani. Dacă pentru primul contract, încheiat în anul 1996, a primit suma de 122 milioane de dolari, acum este vorba doar de... 88,5 milioane. Născut la 6.03.1972, „Monster Shaq” (2,16 m și 142 kg) a contribuit la obținerea de către Lakers a primului titlu de campioană după o perioadă de 12 ani și dorește să-și încheie cariera la formația din L.A. (De menționat că prenumele său complet este Shaquille Rashaun, ceea ce în arabă înseamnă „micul luptător”).

DISTINCȚII

● Dominat de Jocurile Olimpice de la Sydney, anul competițional este pe cale să se încheie. Ca atare, fundația **World Sports Awards** a procedat la desemnarea performerilor. Selecția

s-a făcut pe nouă grupe sportive: atletism, fotbal, sporturi de iarnă, sporturi cu mingea, sporturi cu motor, sporturi nautice, sporturi de contact (box, judo, lupte, scrimă, sumo, taekwondo), open (între care: călărie, ciclism, gimnastică, haltere, tir) și sporturi extreme. Printre cei 265 de sportivi nominalizați s-au aflat și **Gabriela Szabo**, **Diana Mocanu** și **Simona Amânar**. Miercuri, 18 octombrie, la Londra, 50 de ziaristi din întreaga lume au votat câte cinci sportivi din fiecare grupă, care vor participa la finala din 16 ianuarie 2001 pentru stabilirea celui mai bun sportiv. În urma „trialului”, numărul candidaților la glorie s-a redus la 69. Din păcate, Diana Mocanu a ratat ocazia de a se afla printre aceștia. În schimb, Gabriela Szabo și Simona Amânar au rivale de valoare, precum Marion Jones, Cathy Freeman, Heike Drechsler și Trine Hattestad, respectiv Iulia Barsukova (gimnastică ritmică), Brigitte McMahon (triathlon), Anky van Grunsven (dresaj) și Leontien Zijlstra-van Moorsel (ciclism).

DOPAJ

● 11 sportivi au fost declarați dopați la recenta Olimpiadă de la Antipozi, dintre care șase au fost medaliați.

Ladislau Bölöni în fața dilemei „a fi sau a nu fi” (la C.M. 2002)

lotului național. Contactul cu fotbalul practicat în campionate puternice a adus acea notă de profesionism necesară realizării rezultatelor favorabile. Și acestea n-au întârziat să vină, opinia publică obișnuindu-se ca echipa națională să obțină calificări „în serie” (chiar neînvinsă) ori să fie desemnată „cap de grupă” pentru tragerile la sorți. Numai că uzura nemiloasă a timpului a început să-și pună pecetea pe evoluțiile unor selecționabili. S-au retras din activitate jucători ca **Marius Lăcătuș** ori **Ilie Dumitrescu**, **Florin Răducioiu** s-a „stins” într-un greu de explicat anonim, **Daniel Prodan** a fost victimă unei accidentări de durată (spre a da doar câteva exemple), pentru ca să ne trezim în campania de calificare la C.M. 2002 că **Gică Hagi** și **Gică Popescu** pun

capăt activității lor în rândul „tricolorilor”.

SINTEZA CELUI MAI FRUCTUOS DECENIU

Zăbovind un pic asupra datelor statistice, rezultă unele lucruri interesante. În perioada cuprinsă între 19 octombrie 1988 (data meciului nr. 406 – 3-1 la Sofia cu Bulgaria în preliminariile C.M. '90) și 7 octombrie a.c. inclusiv, „tricolorii” au susținut **137 de partide oficiale și amicale**. Acum 12 ani, Gică Hagi (n. 05.02.65) se afla deja la cea de-a 44-a selecție a sa în națională (ajungând acum la 125), Miodrag Belodedici (care debutase la 31.07.84) la cea de-a 17-a (în prezent a „strâns” 55), iar Gică Popescu (n. 09.10.67) la cea de-a doua (s-a oprit la 101). În continuare, vă redăm alte câteva nume de jucători, cu data de debut și numărul de selecții „la zi”: Ionuț Lupescu – 03.02.88 (74), Bogdan Stelea – 23.11.88 (72), Dan Petrescu – 29.03.89 (95), Dorinel Munteanu – 23.05.91 (93). Cea mai inspirată „promovare” a realizat-o Anghel Iordănescu, în partida de la București cu Israelul din 22.09.93 (1-0) apelând la Constantin Gâlcă (ajuns astăzi la „cota”

60), Viorel Moldovan (55) și Adrian Ilie (38).

Să-i vedem acum și pe cei care au susținut **campania de calificare pentru Euro 2000**. Din cauza unor accidente, suspendări sau schimbări din rațiuni tactice, nici un jucător nu a evoluat integral cele 900 de minute. Doar Gâlcă și Moldovan au bifat câte 10 prezențe, acumulând 855 de minute, respectiv 672. Iată cum se prezintă topul în continuare: D. Munteanu – 9 (810), Gh. Popescu – 9 (810), Petrescu – 9 (758), Lupescu – 9 (416), Iulian Filipescu (26 ani) – 7 (629), Stelea – 7 (532), A. Ilie (26 ani) – 6 (510), Ionel Ganea (27 ani) – 5 (180), Hagi (a revenit la meciul din runda nr. 6 – cu Ungaria) – 4 (289). Din „noul val” trebuie să-i menționăm pe Florentin Petre (24 ani) – 8 (677), Laurențiu Roșu (25 ani) – 5 (330), Cătălin Munteanu (21 ani) – 4 (194) și Bogdan Lobonț (22 ani) – 4 (188). N-au participat în preliminarii, dar au jucat la

„europene” Cristian Chivu (20 ani) și Adrian Mutu (21 ani).

Deși Iordănescu își poate asuma paternitatea formulei „sânge proaspăt”, avertismentul oferit de cele trei înfrângeri la turneul final al Euro '96 se pare că nu a fost receptat cum trebuie. Ba, mai mult – asumându-ne riscul de a repeta ceea ce am mai spus cu alt prilej – printr-o ciudată metamorfoză, obiectivul anunțat de a depăși grupa a fost „uitat”, considerându-se că importantă a fost (nu trandafirul englez!) calificarea la competiția respectivă. E-adevărat, anumite încercări timide fuseseră făcute, dar a venit înfrângerea de la Kalamata (8 februarie 1995, 0-1 cu Grecia), pe care selecționerul a interpretat-o ca pe un semnal că „noul val tricolor” nu are valoarea celui prezent pe continentul american.

Să insistăm puțin asupra acestui moment, invitându-vă să priviți fotografia, din pagina 76, de la World Cup '94. Îi recunoașteți, desigur, pe titularii Stelea, Gh. Popescu, D. Prodan, Belodedici, Gh. Mihali, Răducioiu (*rândul de sus, de la stânga la dreapta*); Lupescu, D. Munteanu, Hagi, D. Petrescu, I. Dumitrescu (*rândul de jos*).

Și acum să vă propunem un joc: ce-ați zice să ne transpunem fiecare pentru o clipă în postura de selecționer și să alcătuim formația ideală a unei naționale? Nu-i așa că este o misiune cel puțin dificilă?

Ultimul caz este cel al luptătorului german **Alexander Leipold**, căruia C.I.O. i-a retras oficial medalia de aur (categ. 76 kg, la „libere”).

BOX

● Mediatizat cu tam-tam-ul de rigoare, meciul pentru titlul de challenger al campionului mondial Lennox Lewis (versiunile IBF și WBC) sau Evander Holyfield (WBA) dintre **Mike Tyson** și **Andrew Golota** a avut un deznodământ neașteptat. Programată pe durata a 10 reprize, întâlnirea s-a încheiat după primele două, polonezul Golota (unul dintre puținii boxeri albi la categoria grea) refuzând să reia lupta. După ce a făcut cunoștință cu podeaua în finalul primului rund și a recepționat o puternică lovitură în tâmplă în cel

Tyson (în stânga) și Golota

secund, uriașul Golota (109 kg și 1,95 m) a părăsit ringul, spre nemulțumirea celor 17.000 de spectatori prezenți în arena „Auburn Hills” din Detroit (Michigan). De altfel, el s-a internat în spital, cu un trist „bilant”: comotie cerebrală, fractură de pomete și hernie de disc. În plus, riscă să piardă și bursa de 2,2 milioane dolari, fiind acuzat de non-combat. În schimb Tyson, care amenința că se va retrage indiferent de rezultat, a încasat un onorariu de 10 milioane de dolari și se gândește din nou la „centura cu diamante”.

FORMULA 1

● Clasându-se pe primul loc în Marele Premiu al Japoniei (penultima etapă din acest sezon), **Michael Schumacher** a readus scuderiei **Ferrari** titlul suprem, după 21 de ani de la ultima victorie într-un Campionat Mondial al Marelui Circ. Pilotul german a intrat astfel în posesia celui de-al treilea titlu mondial

Schumacher (în stânga) și Barrichello, cu... peruci

UN MOMENT DE CUMPĂNĂ

Ei bine, în partida de la Milano, din 7 octombrie 2000, când Italia ne-a surclasat cu 3-0 (căci aceasta este durerea noastră și punctul de plecare al demersului jurnalistic de față), regăsim nu mai puțin de șapte „supraviețuitori” din lotul '94: Bogdan Stelea (33 ani), Miodrag Belodedici (36 ani), Constantin Gâlcă (28 ani), Ionuț Lupescu (32 ani), Viorel Moldovan (28 ani), Dorinel Munteanu (32 ani) și Dan Petrescu (33 ani). Bineînțeles, nimeni nu e atât de absurd încât să considere vârsta unicul criteriu de selecție, dar nici nu poate fi igno-

rat faptul că o anumită uzură se resimte în lipsa de aplomb din evoluțiile individuale și, ca atare, suferă întregul angrenaj al echipei. De altfel, „la cald”, președintele F.R.F., **Mircea Sandu**, acuza „o crasă lipsă de angajament” din partea formației noastre. La rândul său, selecționerul **Ladislau Bölöni** era la fel de drastic afirmând că în momentul de față există numai doi fotbaliști cu care poți să faci echipa, indiferent de formula de joc. Pentru că antrenorul nu i-a nominalizat, gândurile multora s-au îndreptat spre **Dorinel Munteanu** (noul purtător al banderolei de căpitan) și **Cristian Chivu**, dar acest lucru are mai puțină

importanță.

Revenind la rezultatul propriu-zis, ne-a surprins neplăcut nu numai prin proporții (nici vorbă de „revanșă” pentru eșecul de la Euro 2000 în fața aceluiași adversar), ci și prin aceea că a constituit o consecință logică a manierei în care au evoluat „tricolorii”, în majoritatea cazurilor rămânând fără replică, mai ales în primul mitan. Norocul nostru a fost că, în cel de-al doilea, având un scor asigurator, gaz-

dele n-au mai forțat. **Dan Petrescu** recunoștea deschis: „Italia este prea puternică”, iar **Gheorghe Popescu** („observator” din tribună) se gândeste chiar la sacrificarea campaniei de calificare pentru „mondiale” în favoarea reconstrucției echipei naționale.

SĂ AȘTEPTĂM PRIMĂVARA

Cu toate acestea, există o vorbă: nu s-a pierdut decât o bătălie (sperăm!), urmează încă opt meciuri (păreră împărțită și de **Dorinel Munteanu**). Semnalul de alarmă fusese dat din amicalul cu Polonia (1-1, „acasă”) și mai ales din debutul preliminariilor (al 13-lea start!), după acel chinuit 1-0 cu Lituania. În primăvară datele problemei ar putea fi altele în cazul unei victorii în meciul cu Italia. Până atunci, la sfârșitul lunii octombrie, 29 de jucători din campionatul intern au fost convocați pentru un stagiul de pregătire (o zi) și un trial, iar pentru amicalul cu Iugoslavia din 15 noiembrie de la București se va apela și la străneri.

Clasamentul grupei a 8-a se prezintă astfel: 1. Italia (3 jocuri) – 7 p., 2. Ungaria (2) – 4, 3. Georgia (2) – 3, 4. România (2) – 3, 5. Lituania (3) – 0. Celelalte rezultate: Ungaria – Italia 2-2, Lituania – Georgia 0-4, Lituania – Ungaria 1-6, Italia – Georgia 2-0.

și intenționează să rămână la formația italiană chiar după expirarea contractului (la sfârșitul anului 2002).

● O singură necunoscută mai rămăsese de elucidat înaintea ultimei curse – M.P. al Malaieziei: dacă în clasamentul piloților Schumacher nu mai putea fi detronat, în cel al constructorilor ar fi trebuit ca McLaren să ocupe primele două poziții, iar Ferrari să nu câștige mai mult de două puncte. Dar surpriza nu s-a produs: Michael și coechipierul său, Rubens Barrichello, și-au adjudecat locurile 1, respectiv 3, în timp ce Coulthard și Hakkinen s-au clasat pe 2 și 4. Ca atare, tot după 21 de ani, scuderia italiană a realizat „dubla”, pentru a șasea oară (în 1979 cu sud-africanul Jody Scheckter). Clasamentele generale arată astfel: la **piloți** – 1. Michael Schumacher 108 p. (9 victorii), 2. Mika Hakkinen 89 (4), 3. David Coulthard 73 (3), 4. Rubens Barrichello 62 (1), 5. Ralf Schumacher 24; la **constructori** – 1. Ferrari 170 p., 2. McLaren 152, 3. Williams 36, 4. Benetton 20, 5. BAR 20.

FOTBAL

● Ca urmare a înfrângerii în fața formației Germaniei (0-1),

Kevin Keegan, antrenorul echipei naționale a Angliei, și-a prezentat demisia. ● Decizie similară și din partea selecționerului reprezentativei Norvegiei, **Nils Johan Semb**, după ce echipa sa a fost învinsă (tot cu 1-0) de Ucraina. ● Nici **Stasys Stankus** nu a avut o soartă mai bună după ce Lituania a pierdut în fața României (0-1) și a Georgiei (0-4).

TENIS

● Partidă superbă în turneul de la Zürich între elvețiana **Martina Hingis** și americana **Lindsay Davenport**. Aflată în patria sa adoptivă, Martina nu a mai ratat finala „de-acasă” (așa cum se întâmplase în 1996 și 1999), impunându-se cu 6-4, 4-6, 7-5. Scorul întâlnirilor directe dintre cele două mari sportive a devenit astfel 2-2 în acest an, dar 9-11 per total. De remarcat că Hingis a câștigat cel de-al 33-lea turneu din carieră.

EGEROM PRODUCTION S.A.

- AMBALAJE ȘI MAȘINI DE PREAMBALAT
 - PUNGI PERSONALIZATE
 - SACI
- AMBALAJE CU IMPRIMARE FLEXOGRAFICĂ (BOPP & PE)
- MAȘINI DE PREAMBALAT FULL/SEMIAUTOMATE, MANUALE
 - MAȘINI DE BAXAT (SHRINK)
- MAȘINI DE ÎMBUTELIAT, ETICHETAT, CAPSAT

Bdul. Basarabiei nr. 256 (în incinta uzinei TUBINOX), Sector 3, București
Tel: 01.491.70.74; 01.255.45.67; 01.225.45.69; 095.117.119
Fax: 01.491.77.40
E-mail: egerom@bimos.ro

Previziuni - decembrie 2000

Caracterizare generală

Luna decembrie se anunță favorabilă contactelor de natură socială. Calătoriile vor decurge fără peripeții, iar comunicarea cu cei din jur este deosebit de armonioasă. În ultimele zile ale anului ar fi bine să vă menajați forțele.

Text: CRISTINA VANEA ■

BERBEC

Sunteți puțin cam irascibil, dar întâlnirile cu prietenii vă vor ajuta să vă regăsiți echilibrul interior. Popularitatea dv. este în creștere, ceea ce vă ajută să rezolvați o mulțime de treburi. Dacă doriți să plecați într-o călătorie șansele vor fi mari mai ales după 10 decembrie.

TAUR

În prima jumătate a lunii veți munci mult pentru rezolvarea problemelor de la serviciu. Șefii vă vor aprecia inițiativele și n-ar fi exclus să vă treziți cu noi responsabilități. De bani nu veți duce lipsă, chiar dacă nu vă veți putea satisface chiar toate mofturile.

GEMENI

O serie de activități pe care le-ați început de mai mult timp ar putea fi rezolvate în această perioadă, mai ales că veți beneficia și de sprijinul unei persoane importante. Exercițiți o puternică impresie asupra persoanelor de sex opus, așa că n-ar fi exclus să vi se facă o declarație de dragoste.

RAC

Prin gospodărie sunt multe de făcut, dar cum aceste activități nu vă displac, nu aveți de ce vă plânge. Veți primi un cadou ce vă va face să uitați de neplăcerile cotidiene. Persoana iubită va avea unele probleme, pregătiți-vă să-i fiți alături.

LEU

Relația cu partenerul de viață se va îmbunătăți în mod neașteptat. Veți avea ocazia să vă întâlniți cu prieteni mai vechi, ocazie cu care veți afla informații ce merită a fi reținute. Este posibil să primiți actele sau o aprobare pentru o călătorie în străinătate.

FECIOARĂ

Ați putea să-i convingeți pe ceilalți membri ai familiei să vă accepte ideile, dar nu trebuie să fiți prea insistent. Veți beneficia de un bun echilibru energetic, ceea ce vă va permite să faceți o mulțime de lucruri. Totuși, spre sfârșitul lunii ar fi bine să vă mai menajați.

BALANȚĂ

Sunteți dornic să vă puneți ideile în practică, dar vă cam lipsește răbdarea. Ați putea face o călătorie sau v-ați putea întâlni cu prietenii, ceea ce vă va face mare plăcere și vă va ajuta să vă mai relaxați. O sumă de bani se va întoarce la dv., dar acest lucru nu vă va rezolva toate problemele.

SCORPION

Unul dintre planurile dv. secrete ar putea fi pus în practică datorită ajutorului unei rude apropiate. Veți primi oaspeți neașteptați, dar care vă vor face o mare plăcere. Încercați să vă rezolvați afacerile de unul singur, căci colaborările nu vă sunt avantajoase.

SĂGETĂTOR

Dispuneți de multă energie și de un entuziasm molipsitor. Prietenii sunt alături de dv., ceea ce vă sporește încrederea în propriile capacități. Minte dv. funcționează excelent, așa că ați putea lua decizii în probleme dintre cele mai complicate.

CAPRICORN

Energia dv. va fi orientată în mod special spre îmbunătățirea situației materiale. Câștigurile pe care le veți realiza vă vor da posibilitatea de a face o investiție în cămin, dar și de a petrece timpul liber într-un mod care vă va face plăcere și vă va relaxa.

VĂRSĂTOR

Sunteți mai comod decât în mod obișnuit, dar se vor găsi persoane dornice să vă ajute, așa că în preajma sărbătorilor veți fi cu toate puse la punct. Situația materială este bună și datorită sprijinului unor prieteni. În plan sentimental vă așteaptă o realizare.

PEȘTI

Doriți să faceți foarte multe și vi se pare că timpul nu vă mai ajunge. O rudă apropiată va avea o realizare la care ați contribuit și dv. Dacă aveți o problemă de sănătate ea s-ar putea ameliora în prima jumătate a lunii. Veți obține protecția unei persoane importante.

NON STOP ASTROLOGIE

Tarif
1.2000 Lei
minutul

IN DIRECT

**SUNĂ SI AFLĂ
CUM STELELE
ÎȚI INFLUENȚEAZĂ VIAȚA !**

01-8990016

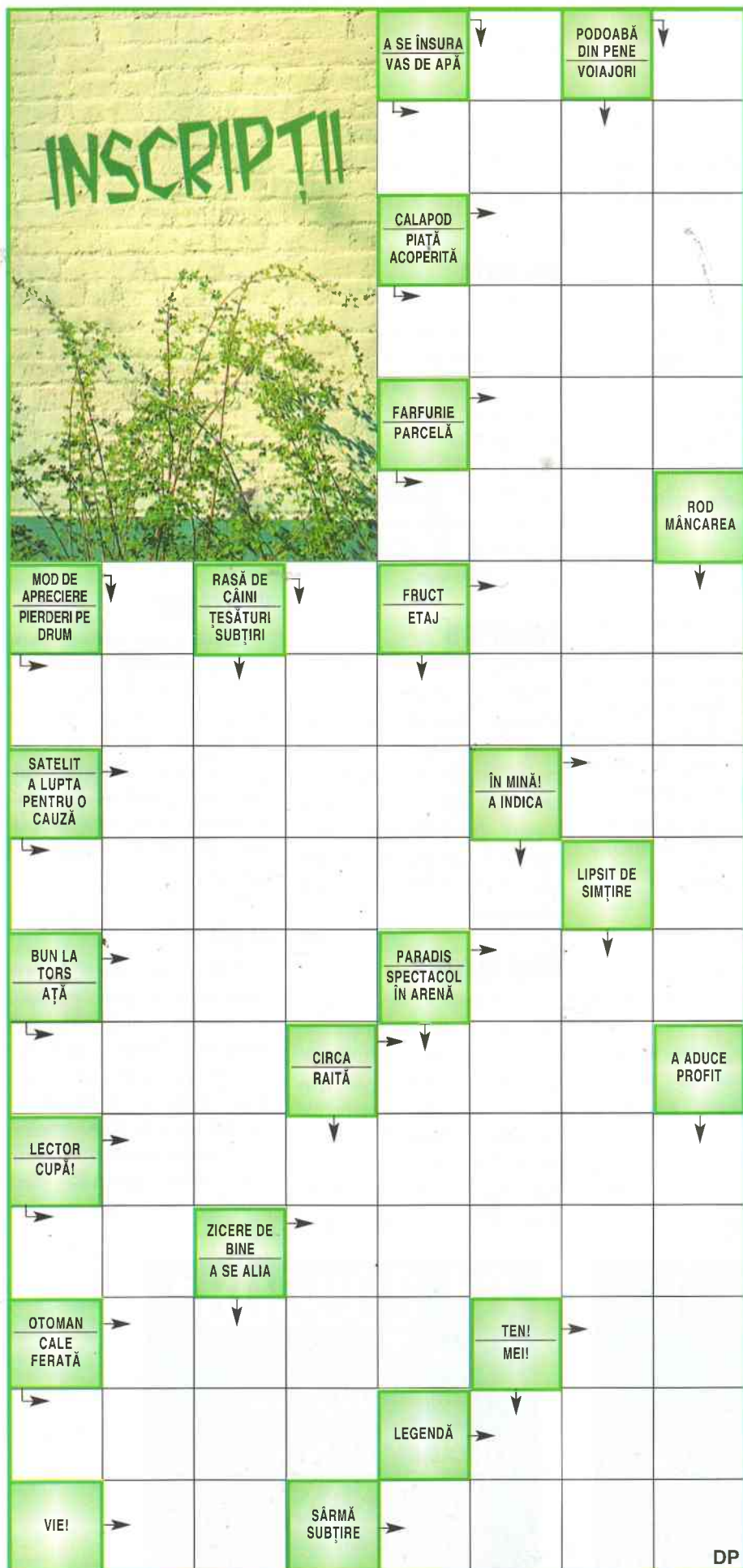
01 8990081

IN DIRECT

**NUMEROLOGIE
NON STOP
CARTOMANTIE**

**DEZLEAGĂ MISTERUL
ÎMPREUNĂ CU NOI !**

LINE DE TAROT

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,
Alexandru Păsărin, Dorin Stana

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Secretariat: **ILEANA TEȘLEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: - 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: - 2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, București

**Fundația
„Premiile Flacăra - România”**

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Redactor șef: **ALEXANDRU ARION**

■ SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petruț Stoian

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Victor Niță,
Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTER - Florin Ioniță

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Nicolae Balotă, Grigore
Constantinescu, Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana
Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zorojanu, Marian Iacob

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-
Opaiț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS

Redactor șef: **DANIEL POPA**

■ REDACTOR ARTISTIC: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ CORECTURĂ: Ioan Grigoruță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Elizabeta Blagoci, Cătălin
Heligan, Valerică Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Ionel Blagoci, Mihai Spindon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28

222.67.38, fax 224.37.13. la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,
cod 71341 - București, România

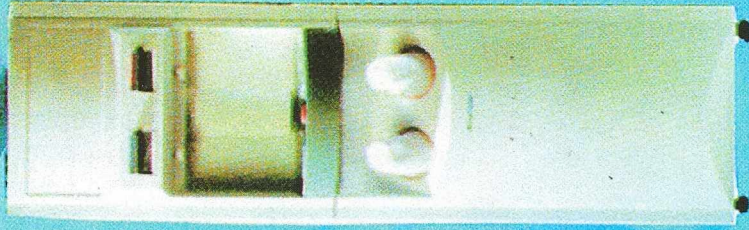
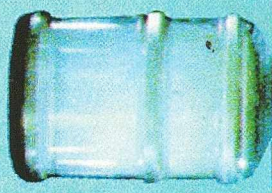
Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**,
București Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și per-
sonalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: **MEGAPRESS - BUCUREȘTI**

Prin acest sistem rezolvați problema aprovizionării
locului dumneavoastră de muncă cu apă plată, sterilă
din punct de vedere biologic.

Mediator, ca reprezentant în România al Aqua D'or,
vă asigură un serviciu complet cuprinzând:

- livrări gratuite la sediul firmei dumneavoastră
- o calitate constantă a produsului
- service periodic, asigurat de personal calificat

De ce nu vă alăturați și dumneavoastră numeroaselor
firme care utilizează în prezent serviciile noastre
pentru a beneficia și dumneavoastră de avantajele
acestui sistem.

AQUA'D'OR®
prin

MEDIATOR CO. LTD.

75114 - Bd. Mărășești Nr. 43, Sector 4, București

Tel/Fax: 336.54.45; 336.03.95; 337.34.72

e-mail: mediator@hades.ro; website: mediator.com.ro/aquador

E timpul să alegi BANCA de CARE AI NEVOIE ÎN ROMÂNIA

Banca Comercială Română, lider pe piața bancară din România, a finalizat cu succes, la începutul acestui an, fuziunea prin absorbție cu Bancorex. Pe deplin implicată în susținerea economiei românești, BCR activează ca un grup financiar, concentrat pe finanțări corporative, retail banking, asigurări și operațiuni pe piețele de capital.

Banca Comercială Română administrează, împreună cu parteneri ca BERD, Banca Mondială, BEI, Comisia Europeană, Eximbank Japonia și instituțiile românești implicate, o serie de proiecte de importanță națională, totalizând 2 mld. USD. BCR are parteneriate cu prestigioase grupuri financiare internaționale pentru asigurarea de servicii financiare companiilor românești și celor multinaționale care operează în România.

Banca Comercială Română, cea mai solidă bancă din România, cu sucursale și filiale în Londra, Paris, Frankfurt, Milano, Cairo, Chișinău și Nicosia este pregătită să devină partenerul dumneavoastră de afaceri. Dorim să răspundem cererilor dumneavoastră și să vă oferim fapte concrete.

**BANCA
COMERCIALA
ROMANA**

B-dul Regina Elisabeta nr.5, Sector 3, 70348 Bucuresti - Romania
Tel/Fax: +401-3158299
E-mail: marketing@bcr.ro; Web: <http://www.bcr.ro>